

Мери Джо Пътни

**АНГЕЛЪТ
МОШЕНИК**

Мери Джо Пътни
Ангелът мошеник

ПРОЛОГ

Пътуването с пощенска карета щеше да е, разбира се, по-разумно, но след толкова дълги години отсъствие Робин предпочете да пояди сред английския пейзаж. Като за началото на декември времето беше сухо и доста топло, въпреки че във въздуха се долавяше дъх на сняг.

Старият вратар на Уолвърхемптън го позна и в усърдието си бързо да му отвори вратата за малко да се спъне в собствените си крака. Робин го поздравя с бърза усмивка.

Господарската къща беше на още близо километър, в края на алеята от брястове. Робин дръпна юздата на коня и се загледа замислено в огромната гранитна фасада. Уолвърхемптън в долината на Йорк не можеше да се нарече уютно семейно огнище и все пак тук беше неговият дом и той го привлече, когато приключи със задачите си в Париж.

Едно конярче го зърна и дотича. Робин побърза, подаде му без дума юздите и изкачи тичешком стълбището към огромния портал. Би трябвало да предупреди брат си, че пристига, но предпочете да не го прави. Така намаляваше рискът да не го посрещнат с добре дошъл.

Младият лакей, който се приближи припряно по мраморния под на огромния хол, отвори широко очи.

– Лорд Робърт Андървил? – попита смутено, след като хвърли поглед на визитната картичка на Робин.

– Той същият – отвърна небрежно Робин. – Черната овца се завърна. Лорд Уолвърхемптън приема ли?

– Ще попитам – каза учтиво лакеят. – Ще ви затрудни ли да почакате в салона, милорд?

– Ще се оправя и сам – заявя Робин, когато лакеят понечи да му покаже пътя. – Нали все пак съм се родил тук. Давам ви честната си дума, че няма да свия някой сребърен предмет.

Лакеят се изчерви, поклони се и изчезна в дълбините на огромната къща.

Външно небрежен, но всъщност твърде нервен, Робин се замъкна бавно в салона, като се питаше как ли ще го посрещне Гайлс. Въпреки голямата разлика в темпераментите двамата братя бяха някога много близки. Гайлс го беше научил да язди и да стреля. Пак той бе положил напразни усилия да установи нещо като хармония между строгия им баща и непокорния по-малък брат. И след като Робин напусна Англия,

двамата си пишеха от време на време.

Да, но бяха изминали петнайсет години, откакто бяха живели тук под един покрив, и три години от последната им кратка среща в Лондон. Тогава атмосферата беше смесица от горчиви спомени и силно напрежение, което се разрази в гневна кавга, малко преди на Робин да му се наложи да отпътува.

Гайлс рядко губеше самообладание, особено спрямо брат си. Това направи случилото се още по-опасно. Е, да, сдобриха се много бързо, но в душата на Робин се утаи мъчително разкаяние.

Робин се озърна в салона. Беше по-светъл и по-приветлив отпреди. Известен английски уют смекчаваше скованата версайска елегантност. Сигурно се дължеше на Гайлс, който никога не беше харесвал помпозното. Но може да беше и влиянието на жената, омъжена не за дълго за Гайлс. Робин никога не я беше виждал, не можеше да си спомни дори името ѝ.

На почетно място над камината висеше портрет на братята Андървил, нарисуван две години преди Робин да напусне Уолвърхемптън. От пръв поглед никой не би допуснал, че двамата портретирани са братя. Дори очите им бяха с различен оттенък на синьото. Гайлс беше висок, силен, с кестенява коса. Още на двайсет и една правеше впечатление на човек със силно чувство за отговорност.

За разлика от него Робин беше среден на ръст, тънък, елегантен и светлорус. Художникът чудесно бе доловил закачливите искрици в очите му.

Робин знаеше, че външно почти не се е променил, въпреки че беше вече на трийсет и две, а не на шестнайсет. По ирония на съдбата си бе запазил младежкия вид, въпреки че той самият се чувстваше много по-стар, отколкото беше в действителност. Беше ставал свидетел и беше вършил неща, които щеше да е по-добре да забрави.

Робин отиде до прозореца и се загледа в просторните тревни площи, които дори в края на годината бяха като тъмнозелено кадифе. Запяха първите снежинки.

Какво търсеше всъщност тук? На нехранимайко като него мястото му не е в Уолвърхемптън. Но лорд Робърт Андървил нямаше къде другаде да иде.

Вратата зад Робин се отвори. Той се обърна и видя маркиз Уолвърхемптън. Стоманеносивият му поглед оглеждаше помещението, сякаш не можеше да повярва на съобщението на слугата.

Като зърна брат си, Робин трябваше да потисне неволно чувство на

ужас. Лицето на Гайлс – със строг, добре очертан, профил, му напомни болезнено покойния им баща, по който не беше скърбил кой знае колко. Приликата си беше отдавнашна, но дългите години господство я бяха задълбочили.

Погледите им се срещнаха.

– Разкажаният грешник се завръща – изрече уж нехайно Робин.

По лицето на маркиза бавно се разля усмивка и той тръгна с разтворени обятия към брат си.

– Войната свърши преди месеци, Робин. Защо, по дяволите, се забави толкова време?

Почти главозамаян от облекчение, Робин хвана ръцете на брат си.

– Битките може и да приключиха при Ватерло, но моите изключителни способности се оказаха от голяма полза за мирните преговори.

– Убеден съм – отвърна сухо Гайлс. – Но какво мислиш да правиш отсега нататък, когато мирът най-сетне се възцари?

Робин сви рамене.

– Ако знаех. Тъкмо затова стоя доста нерешително на твоя праг.

– Това е и твой праг. Надявах се, че ще дойдеш.

След твърде много години на притворство и игри Робин изпита непреодолимо желание да бъде открит.

– Не бях сигурен, че ще съм добре дошъл.

Гайлс вдигна вежди.

– Как можа да си го помислиш?

– Забрави ли последната ни кавга?

Гайлс отмести поглед.

– Не, ни най-малко. Но дълбоко съжалявах за нея. Не биваше да ти говоря така, но толкова бях загрижен за теб. Ти изглеждаше тогава така, сякаш всеки миг ще рухнеш. Боях се, че като се върнеш на континента, можеш да направиш смъртоносна грешка.

Колко вярно е отгатнал Гайлс! Робин погледна осакатената си лява ръка и си помисли за Маги.

– За малко да се окажеш прав.

– Радвам се, че не съм – каза Гайлс и сложи ръка на рамото на брат си. – Изминал си дълъг път. Не искаш ли да си починеш малко преди вечеря?

Робин кимна. За да изглежда непринуден, каза:

– Хубаво е да си отново у дома.

Вечерята отдавна свърши, навън продължаваше да вали сняг, но братята още седяха и си приказваха. Докато нивото в гарафата за бренди непрекъснато се снижаваше, маркизът наблюдаваше брат си. Белезите на физическо и духовно изтощение, които го разтревожиха преди три години, бяха станали толкова явни, че си помисли със страх дали Робин не е на прага на сериозен срив.

Гайлс много искаше да помогне с нещо, но си даваше сметка, че не е способен дори да формулира подходящ въпрос.

– Съзнавам, че малко избързвам, но имаш ли някакви планове за бъдещето? – попита вместо това.

– Искаш пак да се отървеш от мен? – усмихна се уморено Робин.

– Ни най-малко, но се боя, че след всичките ти приключения Йоркшир може да ти се стори доста скучен.

Младият мъж отметна златно-русата си глава. На трепкащата светлина на свещите изглеждаше толкова крехък, сякаш неземеен.

– Щом питаш, ще ти призная, че според мен приключенията са нещо ужасно уморително. Да не говоря за свързаните с тях опасности и неудобства.

– Съжالياваш ли за стореното?

– Не, то беше необходимо. – Пръстите на Робин барабаняха в стака-то по облегалката на креслото. – Но нямам намерение да прекарам втората половина от живота си подобно на първата.

– Имаш възможност да правиш каквото си пожелаеш. Можеш да се занимаваш с наука, със спорт, с политика... Това е свобода, за която по-вечето хора могат само да мечтаят.

– Е, да – въздъхна брат му и затвори очи. – Но свободата не е най-важното. По-важно е какво бих искал...

След кратко неловко мълчание Гайлс продължи:

– Ти беше на континента, а пощенската връзка беше повече от незадоволителна, затова не успях да ти съобщя своевременно – татко ти за-веща Ракстън.

– Какво? – Робин отново отвори очи. – Аз пък бях решил, че ще трябва да съм щастлив, ако мога да разчитам на няколко пенита. След Уолвърхемптън Ракстън е най-скъпата семейна собственост. И защо, за бога, ми я е завещал?

– Той ти се възхищаваше, задето никога и за нищо на света не можа да те принуди да направиш нещо, което не желаеш.

– Той да ми се е възхищавал? Е, трябва да призная, че имаше дяволски странен начин да го демонстрира. Та ние двамата не можехме да се

изтърпим повече от десет минути в едно и също помещение, без да се скараме. А вината невинаги беше моя.

– Въпреки това баща ни се гордееше пред приятелите си именно с теб. – Гайлс се усмихна леко иронично. – Той не преставаше да се оплаква от моята мекушавост и съжаляваше, че има толкова досаден наследник.

Робин смръщи чело.

– Никога не можах да проумея безкрайното ти търпение към стария мърморко.

Гайлс сви рамене.

– Бях търпелив, защото в противен случай щеше да се наложи да напусна Уолвърхемптън. А пък аз никога не бих го сторил, колкото и да ме провокират.

Робин изруга потиснато, стана и отиде до камината да стъкне цепениците. След като завърши Оксфорд, Гайлс пое тежкото задължение да ръководи имотите на семейство Андървил. На него от край време можеше да се разчита и той вършеше тежката работа, без да се надява на признание или поне на благодарност.

– Типично за татко, на всичкото отгоре и да те обижда, въпреки че ти безкрайно му облекчаваше живота.

– Не ме обиждаше – отсече категорично Гайлс. – Зная, че съм скучен човек. Но за мен селското стопанство е по-привлекателно от лова, животът на село много по-интересен от този в Лондон, освен това предпочитам четенето на книги пред дърдоренето. Татко трябва да е изпитвал известно задоволство от факта, че на неговия наследник може да му се има доверие, но това съвсем не значи, че кой знае колко ме е обичал.

Робин се питаше дали тези твърдения са болезнени за Гайлс. Не можеше да зададе въпроса на висок глас. Отношенията им имаха ясно очертани граници.

– Хората са интересни като личности, а не заради техните занимания. Ти никога не си бил скучен.

Гайлс смени темата.

– Мисля си, че сигурно би желал да посетиш Ракстън. Положих известни грижи, тъй че имението се развива твърде добре.

– Много ти благодаря. – Робин видя как една цепеница се разцепи с прашене и изпрати сноп искри към комина. – С Ракстън и наследството от чичо Ралстън разполагам с повече пари, отколкото са ми необходими.

– Ожени се. Съпругите много ги бива да пръскат пари. – За пръв път в гласа на Гайлс прозвуча горчивина. След кратко мълчание той

продължи, вече по-меко: – Освен това Уолвърхемптън има нужда от наследник.

– О, не! – възрази развеселен Робин. – Грижата да създадеш наследник е твоя, не моя.

– Направих опит, ожених се, но се провалих. Сега е твой ред. Може да сполучиш повече от мен.

Тази забележка породи у Робин въпроса какъв ли човек е била бившата маркиза, но изразът на лицето на брат му забрани по-нататъшно ровене.

– Съжалявам, но срещнах само една жена, с която бих могъл да живея. Но тя беше достатъчно умна и не ме взе.

– Имаш предвид новата херцогиня на Кандовър?

Робин изгледа проникателно брат си.

– Както виждам, в нашето семейство не само аз притежавам дарбата да шпионирам.

– За шпиониране не може и дума да става. Кандовър е мой стар приятел. Когато се върна в Англия, знаеше колко съм жаден за новини за теб. Беше повече от очевидно, че ми е разказал само малка част от случилото се. – Гласът на Гайлс стана по-топъл. – Запознах се с новата херцогиня. Изключителна жена.

– Така е – съгласи се Робин. После въздъхна и прокара ръка през косата си. Всъщност никога не бяха толкова близки, колкото Робин би желал, но беше сигурен, че може да има пълно доверие в Гайлс. – Щом познаваш Маги, разбираш, че твърде малко ме привлича мисълта да се ожена за някоя постна английска девственица.

– Разбирам какво искаш да кажеш. Не познавам жена, която да може да се сравни с нея. – На лицето на брат му се появи тънка усмивка. – Е, щом никой от нас не е готов да изпълни семейните си задължения, остава ни поне братовчедът Джерълд. Той вече е произвел куп мънички Андървилчета.

Робин помнеше Джерълд и реши, че по всяка вероятност и децата му са възпростички и глупавички.

Ако Маги роди деца, те няма да са нито простички, нито глупави. Усети обичайната мъка и я потисна, но така болката само се засили. Миналото не беше за него приятно място за пребиваване.

1

Мочурищата на Дюрам бяха толкова различни от горите и фермите в Америка, но притежаваха свое особено очарование. След смъртта на баща ѝ преди два месеца Максима Колинс се разхождаше всеки ден из хълмистата местност и се наслаждаваше с безкрайна благодарност на вятъра, слънцето и дъжда. Щеше да съжалява за тези самотни, пустинни мочурища повече, отколкото за всичко друго откъм тази страна на Атлантика.

След два часа ходене Макси седна на една покрита с мъх скала и задъвка разсеяно някаква тревичка. Сияещото пролетно слънце сякаш бе пропъдило тъжната мъгла на мъката, която я погълна след смъртта на баща ѝ. Сигурно беше крайно време да се завърне в Америка.

Трябваше да признае, че нейният чичо, лорд Колинс, беше по своя съдържан начин много мил с нея, но останалите членове на семейството проявяваха смесени чувства. Макси можеше поне донякъде да разбере тяхното отношение. В края на краищата за тях тя е твърде странно същество, което в никакъв случай не би трябвало да прекрачи прага на едно английско имение. Допускаше, че светското общество би я приело още по-резервирано. Но не изпитваше и желание да навлезе в неговия свят. В нейната родина имаше повече простор за „другостта“.

Най-голямата пречка за нейното завръщане в родината беше фактът, че разполагаше всичко на всичко с пет фунта стерлинги. Да, но лорд Колингууд сигурно ще ѝ плати пътя до Америка и ще добави малка сума, с която да живее, докато си стъпи там на краката.

Негово превъзходителство сигурно ще смръщи отначало чело и ще се запита наистина ли изпълнява по този начин дълга си спрямо единственото дете на брат си. Добре възпитани английски девойки не пътуваха сами. Предпочитаха да останат под нечия грижлива закрила.

Но Макси не беше нито благовъзпитана, нито англичанка, както отново и отново ѝ бяха давали да разбере, повече или по-малко подчертано, през последните четири месеца, откакто дойде в Дюрам с баща си. Освен това нямаше никакво намерение да бъде зависима от чичо си.

Дори ако негово превъзходителство няма да я пусне с удоволствие, едва ли може и да я спре. Наскоро навърши двайсет и пет, пък и отдавна се грижеше сама за баща си и за себе си. Ако се наложи, ще си намери някаква работа и ще спечели пари за пътя до Америка.

След като взе това решение, тя скочи твърде неелегантно на крака и изгърси няколко тревички от черната си пола. Траурът беше отстъпка пред изгънчената чувствителност на английските ѝ роднини, иначе не би демонстрирала така подчертано скръбта си. Ех, нямаше да е за дълго.

След половин час енергичен ход тя се прибра в Чанлей корт. За лош късмет, щом пое по кратката пътека през градините, се натъкна на двете си братовчедки, които се забавляваха със стрелба с лък. Порша, по-голямата, опъна тетивата, но изобщо не улучи мишената, сложена само на десет или дванайсет крачки.

Макси тъкмо понечи да ги отмине, но Порша вдигна очи и я зърна.

– Максима, радвам се, че минаваш оттук – извика тя с нескрита подигравка. – Дали не можеш да пооправиш нашите способности. Освен ако стрелбата с лък не е сред модерните развлечения, от които си била лишена?

Порша беше на осемнайсет, много хубавичка, но злобна. От самото начало не беше особено мила с братовчедка си, но откакто заради смъртта на Максимус Колинс се наложи да отложат въвеждането ѝ в лондонското общество, тя се държеше подчертано враждебно, сякаш Макси беше лично отговорна за това.

Макси се приближи колебливо към братовчедките си.

– Имам известна представа от стрелбата с лък. Както за всичко останало, пътят към майсторството минава през упражненията.

– В такъв случай трябва да се поупражняваш в майсторството да си правиш прически – забеляза язвително Порша.

Макси беше свикнала с подобни убождания.

– Да, права си – отвърна спокойно. – Външността ми не е особено привлекателна. Но се надявах да се вмъкна незабелязана въщи.

Дори в най-добрите ѝ времена косата ѝ беше прекалено дълга, права и черна, за да отговаря на модата. В момента беше на всичкото отгоре и разрошена.

За разлика от нея Порша и Розалинд бяха толкова спретнати, сякаш очакваха в салона на майка си посещението на ухажори. Двете бяха и по-високи от американката. Но тук повечето момичета бяха такива.

Шестнайсетгодишната Розалинд, по начало по-мила от сестра си, се притесни от грубостта на Порша.

– Да ти дам ли лъка си, Максима? – попита тя с плах опит да поразведри атмосферата.

Макси хвана лъка и го опъна няколко пъти, за да свикне с него.

– Трябваше да се досетя, че стрелбата с лък е била спорт на

диваците, преди да стане всеобща мода – измърмори Порша.

Забележката наруши спокойствието на Макси. Тя се обърна толкова гневно към братовчедка си, че Порша направи неволно крачка назад.

– Имаш пълно право – изрече тя с опасно мек глас. – Наистина е спорт на диваците. А сега ми се махни от пътя.

След като братовчедките ѝ побързаха да се дръпнат, Макси посегна към няколко стрели и се отдалечи толкова много, че разстоянието до мишената стана четири пъти по-голямо от онова на двете сестри.

Тя нагласи стрела и се съсредоточи не само върху стрелбата, но и върху представата какво е да си стрела, която търси целта си. Това беше първият и най-важен урок по стрелба, получен в Америка.

После изпрати стрелата. Миг по-късно тя се заби в центъра на мишената.

Докато първата стрела още потрепваше в целта, тя изпрати подире ѝ следващата. След по-малко от минута пет стрели стърчаха в центъра толкова близо една до друга, че се докосваха.

Докато нагласяваше последната стрела, Макси погледна към братовчедките си, които я гледаха уплашени как пуска стрелата от лъка. Този път стрелата се заби в липата, под която бяха застанали двете сестри. Порша извика ужасена, когато няколко листа паднаха върху грижливо фризираната ѝ коса.

Макси изтича към двете, върна на Розалинд лъка и каза на Порша:

– Понеже съм дивачка, склонна съм към хаос и насилие. За твоё добро ще е никога да не го забравяш.

После Макси се завъртя на пети и изтича към къщата с високо вдигната глава. Беше глупаво от нейна страна да позволи на Порша да я накара да изгуби самообладание, но изпитваше безспорно и някакво задоволство.

Спретнато облечена и с коса прибрана на кок на тила, Макси вдигна ръка да почука на вратата на кабинета на чичо си, когато отвътре долетя острият глас на лейди Колингууд.

– Нима онзи ужасен човек заслужаваше да му платиш толкова много?

– Да, заслужава. Симънс може да няма обноси, но той отстрани така умело неприятностите около Макс, че останах доволен.

Последваха няколко неясни думи, а после чичо ѝ заключи:

– Поне съм сигурен, че никой няма да разбере как е починал брат ми.

Макси се вцепени. Баща ѝ и преди беше страдал от спазми в

гърдите, затова не се изненада много, когато той умря в Лондон. Тялото му беше пренесено в Дюрам и погребано с подобаващо достойнство в семейната гробница. Поне досега не бе имала никакво основание да предположи, че баща ѝ не е умрял от естествена смърт.

С разтуптяно сърце се увери, че никой не я гледа и притисна ухо към дъбовата врата.

– Бъди сигурен, че брат ти ще ни създава и в смъртта си не по-малко проблеми, отколкото приживе. Колко жалко, че не си остана в Америка – забеляза леля ѝ Олтиа. – Въпросът за наследството ще е същинска катастрофа, а какво ли ще стане, ако Максима разбере от какво всъщност е починал баща ѝ?

– Въпросът със завещанието е почти изяснен, а тя никога няма да научи истината за баща си. Погрижил съм се за това.

– Мога само да се надявам, че имаш право, защото, ако тя разбере, фитилът ще пламне – заяви ядосано лейди Колингууд. – Малката дивачка не е глупава.

– Щеше ли да си настроена толкова враждебно към Макси, ако дъщерите ни бяха хубави като нея? – попита сподадено чичо ѝ.

Последва възмутено мълчание, а после съпругата му избухна:

– Какво си въобразяваш? Наистина ли мислиш, че бих желала дъщерите ми да изглеждат като Максима. Те са благовъзпитани млади английски дами, а не тъмнокожи малки дивачки.

– Благовъзпитани може и да са, но никой няма да им обърне внимание, ако братовчедка им е в същата стая.

– Мъжете реагират на нея като жребци на буйна кобила. Подобно внимание не си пожелава никоя истинска лейди – изсъска лейди Колингууд. – Никога няма да проумея как брат ти е могъл да падне толкова ниско, та да се ожени за индианка. В случай че наистина се е оженил официално за това същество. Как е могъл да домъкне в дома си такава дивачка и такъв мелез!

– Престани! – извика гневно съпругът ѝ. – Макс може да беше непокосаник, но беше от рода Колинс, а Максима е негова дъщеря. Освен това не мога да открия в нея никакви недостатъци – нито в държането ѝ, нито в цялото ѝ същество. А по отношение на тебе и Порша се държи дори много по-подчертано като дама, отколкото може да се каже за вас двете.

– Преди не повече от час тя е заплашила Порша с лък и стрела. Живее в непрекъснат страх да не изгуби самообладание и да не ни убие всички в леглата ни. Ако не направиш необходимото да изчезне оттук,

ще го направя аз.

– Хайде, прояви поне малко търпение. Другата пролет, щом свърши траурът, ще я въведем в лондонското общество. Тогава и Розалинд ще е достатъчно пораснала, та ще можем да представим едновременно и трите момичета. С нейната външност за Максима сигурно няма да е трудно да си намери подходящ съпруг.

При представата за сезон в Лондон, Макси неволно се сви, но следващите думи на леля й я уязвиха още по-дълбоко.

– Просто не виждам как ще ме принудиш да й помогна да дебютира заедно с нашите дъщери – изстена лейди Колингууд. – Просто е невъзможно!

– И все пак аз го очаквам от теб. И няма нищо невъзможно трите братовчедки да бъдат представени заедно.

– Но ние не можем да я задържим още цяла година при нас – заяви рязко съпругата му. – Маркът скоро ще се върне от пътуването си из Европа и ти много добре знаеш колко лесно е да му се повлияе. Или искаш да рискуваш своя син да се заплесне по племенницата ти? Готов ли си да приемеш тази малка дивачка като своя снаха?

След дълго мълчание съпругът й каза колебливо:

– Ех, тя не е непременно партията, за която си мечтая за него.

Лейди Колингууд отвърна нещо, което Макси вече не можа да разбере.

Но и така беше чула предостатъчно. Усети, че мъчително й се повдига, прибра се безшумно в стаята си, хвърли се отчаяна на леглото и се опита да придаде някакъв смисъл на чутото.

То будеше преди всичко подозрението, че баща й не е починал от естествена смърт. Но как е умрял? При злополука или от ръката на пладнешки разбойник? Да, но и в двата случая не би имало причина това да се крие. Възможно ли беше Макс да е умрял в леглото на някоя проститутка? От една страна, невъзможно, но от друга, не беше и чак толкова ужасен скандал, та да бъдат оправдани драстичните мерки това да се прикрие.

Единственото приемливо обяснение, което можеше да си даде, беше, че баща й е бил убит. Но защо някой ще иска да убива очарователния и напълно беззащитен Макс? Обичайните мотиви за убийство са грабеж или страст. Максимус Колинс нямаше пукнато пени, тъй че обирът отпаднаше като мотив. Луда ревност й се струваше още по-невероятна. Баща й никога не се беше проявявал като кой знае какъв донжуан, пък и толкова отдавна беше напуснал Англия, че обектите на

някогашните му увлечения едва ли бяха още на този свят.

Лейди Колингууд беше споменала и някакво наследство. Бащата на Максимус го беше лишил от наследство, но може би далечен роднина му е завещал нещо и са го убили, за да му попречат да предави правата си. Ако е така, значи ли това, че като негова наследничка сега и тя, Максис, е в опасност?

При тази мисъл Максис поклати недоверчиво глава. Такива неща се случват само в романите, но не и в действителния живот.

Дали пък Максис не се е добрал по нечестен начин до някакви пари и затова са го убили? Вечерта преди да замине за Лондон, той твърдо беше заявил, че на финансовите им затруднения скоро ще им се види краят. Любимата му дъщеря скоро щяла да стане същинска лейди, да получи чудесния живот и достойния съпруг, които заслужава. Но той и друг път беше заявявал същото, а Максис го приемаше със смях и с уверение-то, че е много доволна от сегашния си живот.

Беше трудно да си представи човек, че Максис се е сдобил по законен път с голяма сума пари. За съжаление по-вероятно беше да си е послужил с нелегитимни методи. Тя много обичаше баща си, но беше наясно и със слабостите му. Дали пък не е разполагал с изобличаваща информация за някой стар съученик и не е заплашил, че ще я разкрие. На човек, притиснат по този начин, може да му се е видяло по-просто да убие изнудвача, вместо да му плаща. Рискът не би бил твърде голям, защото никой нямаше да съжалява за изчезването на един беден нехранимайко.

Освен неговата дъщеря, разбира се.

Но кого ли е могъл да изнудва баща ѝ? Своя брат? Но семейни тайни се разкриват най-лесно.

Максис сви така силно юмруци, че ноктите ѝ се забиха в дланите. Не можеше да изключи възможността при известни обстоятелства лорд Колинс да е убил брат си. Онзи твърде съмнителен мъж от Лондон дали не е бил наемен убиец?

Трябваше да се махне още днес, още щом семейството заспи. Но нямаше да се прибере тихо и мирно в Бостън, във всеки случай не преди да открие в Лондон истината за смъртта на баща си.

2

Братята закусваха мълчаливо, само от време на време прошумоляваше вестник. Тъй като новините бяха не само скучни, но и стари няколко дена, маркиз Уолвърхемптън предпочете да наблюдава брат си над страниците на „Таймс“.

В детството петгодишната разлика помежду им издигаше преграда между тях. Гайлс беше винаги по-големият брат. Сега се надяваше, че през зимните месеци ще станат истински приятели.

Надеждите му се оказаха напразни. Наистина, по време на първата си вечер в Уолвърхемптън Робин разказа нещичко, но после отново се затвори в себе си. Беше свършен гост – готов по всяко време и за разговор, и за мълчание, при случай не отказваше и посещение на учтивост при някой съсед. Но зад фасадата на остроумен и драговолен събеседник криеше истинските си чувства и мисли.

Всичко това нямаше да е кой знае колко тревожно, ако Гайлс не знаеше, че подобно държане противоречи напълно на природата на неговия брат. Жизнерадостта, толкова присъща на предишния Робин, беше изчезнала. Гайлс сварваше твърде често брат си втренчен в нищото. Маркизът се питаше дали причината не е в сегашната херцогиня на Кандовър или имаше други, които не беше толкова лесно да се отгатнат. Той сложи със замислена въздишка „Таймс“ на масата.

– Имаш ли вече планове за днес?

Робин трепна.

– Може би ще е добре да се поразходя през горите на запад. В тази част на имението още не съм бил.

– Трудно ми е да повярвам, че водиш толкова спокоен живот – каза Гайлс с пълното съзнание, че гласът му звучи прекалено сърдечно. – Понякога се боя, че можеш чисто и просто да изчезнеш.

Брат му се засмя.

– Ако се случи, не се тревожи. Би означавало само, че съм открил нещо интересно. Група цигани например, с които е трябвало на всяка цена на потегля на път.

Гайлс щеше да е очарован, ако брат му намери нещо толкова интересно, та да го подтикне към непредвидими постъпки. Той стана.

– Имам разговор с кмета, който сигурно ще ми отнеме целия ден. Тъй че ще се видим на вечеря. Искам да кажа, ако не срещнеш цигански

катун.

След като Гайлс излезе, Робин се запъти към кухнята, за да си приготви нещо за из път. Готвачката му зави четири пъти повече от онова, което би могъл да изяде. Беше твърдо решила да се погрижи той да понапълнее. Съжаляваше само, че апетитът му не съответстваше на нейните намерения.

Робин излезе от къщата и се запъти на запад. През гъстите гори не можеше да се язди, но сега и той предпочиташе да се поразтъпче.

Беше се надявал, че спокойствието и интимността на Уолвърхемптън ще излекуват мъката му. Поне донякъде това наистина стана. Вече беше по-як физически и по-рядко сънуваше кошмари. Нямаше място, където да предпочиташе да бъде. Но дори само това сочеше несъмнено, че нещо наистина не е наред. Доскоро Робин най-често се колебаеше само на коя именно активна дейност да се отдаде най-напред.

Сега изпитваше нещо като дълбока меланхолия, по-скоро душевно, отколкото физическо изтощение. С изключение на кратко пребиваване в Ракстън, последните шест месеца беше прекарал времето си в сън, езда, разходки и четене.

Най-енергичните му занимания бяха да противостои на съблазните на млади дами от околността. Двамата братя Андървил бяха желани гости на всички зимни обществени забави. Въпреки че Гайлс притежаваше титлата и по-голямата част от имота, хората смятаха, че той няма да се прежени, тъй че дамите насочваха погледите си най-вече към лорд Робърт. Той имаше приятна външност и тайнствено минало, беше достатъчно богат, пък и шансовете да наследи някой ден титлата не бяха за пренебрегване.

Робин въздъхна дълбоко и метна през рамо вързопчето с храната. Нямаше нищо против да се влюби до уши, но просто не можеше да си представи, че ще се ожени за някое от глупавичките гъсета, с които се запознаваше в домовете на Йоркширската аристокрация. Не беше познавал Меги като младо момиче, но беше сигурен, че дори на седемнайсет тя не е могла да бъде толкова ограничена.

Слънцето се беше издигнало високо, денят беше топъл и Робин се зарадва, когато влезе в сенчестата гора. Когато стигна до полянката край потока, самодивският пръстен го накара да се засмее. Градинарят му каза, че такъв пръстен от гъби сигурно е на стотици години. Като дете вярваше, че мястото е омагьосано. Тогава лягаше тук в тревата под някое дърво и се надяваше да зърне фея. Кой знае, може би старото очарование щеше да се върне?

Той свали вързопа, излегна се в тревата под едно дърво, кръстоса ръце под главата и се загледа в листата над себе си.

Направи грешка, изпъждайки от главата си всички мисли, защото много бързо го обзе дълбока безнадеждност. Решително я отпъди. Денем човек може да пропъди демоните, макар да знае, че нощем те се завръщат. Всеки кошмар беше по-мъчителен от предишния и понякога се боеше, че е само въпрос на време кога ще полудее.

Засага беше с ума си. Накара се да мисли за бъдещето. Въпреки великодушното на Гайлс, едва ли беше възможно да прекара в Уолвърхемптън остатъка от живота си.

Би могъл да пътува. Познаваше Европа, както майка лицето на своето дете, но не беше стъпвал в Ориента или в Новия свят.

Само че беше преситен от пътешествия.

Гайлс му предложи парламентарна дейност. Едно контролирано от семейство Андървил парламентарно кресло щеше скоро да се освободи, а това щеше да предостави на Робин трибуна за неговите възгледи по въпроси от обществена важност. Друга възможност беше политическата журналистика, което би отговаряло напълно на неговия темперамент. Журналистите са хъшлашка и непочтителна банда. Сред тях му беше мястото, ако си възвърне хлапацината и непочтителността.

Полянката явно беше загубила предишното си магично въздействие, защото мислите му продължаваха да се въртят, както вече от месеци наред, все така безсмислено в кръг. Не усети в себе си нито инициативност, нито вдъхновение. Слънцето грееше топло, тревата дъхтеше сладко, та беше по-добре да заспи с надеждата, че кошмарите ще изчакат настъпването на нощта.

След обедната жегга Макси усети благотворната хладина на леса. Фермерът стори добре, като ѝ посочи този път, когато я качи сутринта за малко на каруцата си. Макси избягваше, доколкото ѝ беше възможно, широките пътища, защото по пътеките самотно странстващ младеж би се хвърлил по-малко в очи. А тази пътека беше толкова изоставена, че от часове не бе срещнала нито човек, нито къща.

Шумът на колела и конски копита я накара да вдигне глава. В далечината към нея се приближаваше каруца, но тя предпочиташе на толкова затънтено място никого да не среща.

Бързо изостави пътеката и се затича пъргаво през храсталака, докато стигна до едно поточе. Каруцата изтрополи зад нея, над главата ѝ

чуруликаше птичка.

Макси застина очарована. Да вижда непознати за нея досега растения и животни, беше голямото предимство на пътешествието ѝ. Това птиче пееше май като прочутите английски славеи. Преди месец вече ѝ се стори веднъж, че чува славеи, но нейните братовчедки не можаха да го потвърдят. Единствените птици, които те познаваха, бяха печени и поднесени със сос.

Тя продължи да се промъква безшумно сред храстите и вниманието ѝ бе възнаградено от кафявата перушина, която зърна сред листака. Макси се наведе още напред и се спъна.

Опита се с ядосан възглас да запази равновесие, но тежестта на вързопата ѝ осуети това намерение.

Тя се стовари, ужасена от своята безпомощност, на земята и миг след това установи с ужас, че лежи не на хладната горска пръст, а върху някакъв по-топъл и движещ се предмет.

Беше топъл, движеше се и беше облечен.

Докато си поемаше мъчително дъх, осъзна, че лежи върху някакъв мъж. Той сигурно беше заспал, но веднага се събуди и отначало простря отбранително ръце, но сега вече я привличаше силно към себе.

Двамата лежаха гърди до гърди, очи в очи. В сините дълбини на неговите очи тя прочете най-напред смайване, а после нескрит смях. Дълго време останаха така, притиснати един в друг: двама непознати в такава близост, сякаш бяха влюбени.

Устните на непознатия се разтеглиха в усмивка.

– Много съжалявам, че съм лежал на пътя ви.

– Извинете ме – измърмори навъсено Макси. Тя се освободи от прегръдката му и благодари на небето, че шапката ѝ не беше паднала от главата и засенчваше лицето ѝ. – Не внимавах накъде тичам.

Тя се изправи и понечи да се скрие час по-скоро в гората. После направи грешката на съпругата на Лот и се обърна.

Първото ѝ впечатление от мъжа беше повърхностно. Присвити очи, руса коса, добре очертани, много изразителни устни. Сега, вече на няколко крачки от него, разбра, че е най-хубавият мъж, когото бе срещала. Доста дългата му коса преливаше във всички възможни оттенъци на златно-русото, прекрасните черти на лицето му можеха да накарат всеки ангел да се разплаче от завист.

Поникналите в кръг магьоснически гъби наведоха Макси на приказната мисъл, че се е спънала в Оберон, царя на русалките и феите. Всъщност не, беше твърде млад, пък и един елф сигурно не би носил

толкова светско облекло.

Русият мъж седна и се облегна на ствола на дървото.

– Вече ми се е случвало два или три пъти жени да се хвърлят в обятията ми, но никога толкова бурно – каза той и от смеха около очите му се появиха малки бръчици. – Сигурен съм все пак, че ще намерим някакво решение, ако ме ухаждате по-учтиво.

– Изглежда, още не сте съвсем буден – отвърна Макси рязко и с подчертано дебел глас. – Казвам се Джек. Не съм жена, още по-малко такава, която копнее да се хвърли във вашите обятия.

Той вдигна вежди.

– Отдалеч може и да минете за млад мъж, но се строполихте толкова яростно върху мен, пък и аз съм достатъчно буден, за да мога да разбера какво ми се е случило. – Той я измери от глава до пети. – Ако позволите да ви дам съвет, трябва да внимавате палтото и жилетката ви да не се отварят, освен това и да си набавите по-широк панталон. Защото никога не съм срещал по-добре оформен млад мъж.

Макси оправи сърдито дрехите си и вече искаше да хукне, но той вдигна предупреждаващо ръка.

– Няма нужда да бягате от мен. Аз съм съвсем безобидно момче. Не забравяйте: вие ме нападнахте, не аз вас. – Той посегна към вързопчето, което лежеше до него в тревата. – Време е за обед. Нося повече храна, отколкото сам човек може да изяде. Имате ли желание да ми направите компания?

Тя би трябвало да се постарее да се отдалечи колкото може повече от този хубав чужденец. Но той беше подчертано приятелски настроен, не й правеше впечатление на опасен, пък и кратък разговор можеше само да й дойде добре.

Макси взе окончателно решение, когато той извади от вързопчето си чудесна пирожка. Апетитна миризма изпълни ноздрите й.

Стомахът й нямаше никога да й прости, ако му откажеше.

– Ако наистина имате повече от необходимото, ще се радвам да споделя обедата ви.

Макси пусна вързопчето си на земята и седна с кръстосани крака на тревата. На почтено разстояние, за в случай че младият Аполон се окаже все пак по-опасен отколкото и се стори на пръв поглед.

Младият мъж й подаде пирожка. После посегна отново към вързопчето, извади още една пирожка, студено печено пиле, няколко хлебчета и малка каничка.

– Бирата ще трябва да си я разделим.

– Не пия бира. – За сметка на това обичаше пирожки и трябваше да се овладее, за да не я излапа наведнъж. Хрупкавото тесто и плънката от картофи, зеленчуци и месо бяха прекалено вкусни.

– В някои кръгове се смята за много неучтиво човек да яде с шапка на главата – каза той замислено, след като отхапа от своята пирожка.

Макси се поколеба дали да изложи лицето си на погледите на този непознат, но не можеше да пренебрегне и призива му за добро държане. Тъй или иначе, беше я поканил на обед. Тя вдигна ръка и свали шапката.

Той я гледа известно време втренчено, с напрегнато лице. Такава реакция не беше за нея нещо ново и тя протегна ръка, та да може в случай на нужда да грабне бързо ножа си.

За щастие мъжът се въздържа от каквито и да било неуместни или вулгарни забележки.

– Да ви предложи ли парченце студено пиле? – попита той, след като мъчително преглътна.

Макси се отпусна.

– Да, с удоволствие.

И той посегна към една кълка.

– Всъщност защо се разхождате без разрешение из горите на маркиз Уолвърхемптън?

– Тъкмо тичах по една пътека, когато чух, че зад мен идва каруца. Реших, че ще е по-добре да се скрия, а после един славей ми отвлече вниманието. А какво ще кажете вие за ваше оправдание? Браконьерство?

Той я изгледа притеснено.

– Приличам ли ви на браконьер?

– Не. Поне не на много опитен. – Тя си беше изяла парчето пиле и сега си облизваше грациозно пръстите. – Но пък, от друга страна, не изглеждайте и като маркиз Уолвърхемптън.

– Ще ми повярвате ли, ако ви кажа, че все пак съм маркиз?

– Не. – Макси обгърна с пренебрежителен поглед дрехите му, които сигурно бяха виждали и по-добри времена.

– Млада дама с великолепна способност да наблюдава – каза той възхитено. – Аз съм толкова маркиз Уолвърхемптън, колкото вие сте англичанка.

– Какво ви наведе на такава мисъл?

– Разбирам от акценти. Вашият е този на английските благородници, но не съвсем. – Той присви замислено очи.

– Допускам, че сте американка, най-вероятно от Ню Ингленд.

Наистина си го биваше.

– Предполагане, което лесно може да се направи – заяви тя уж разсеяно.

– Значи продължавате да твърдите, че името ви е Джек?

Макси присви очи.

– Задавате наистина прекалено много въпроси.

– Въпросите са най-добрият начин за задоволяване на любопитството – заяви той с необорима логика. – От опит зная, че в повечето случаи вършат работа.

– На това едва ли може да се възрази. – Макси се поколеба за миг, но не намери причина да не му го каже. – Най-често ме наричат Макси, но истинското ми име е Максима.

– На мен ми правите по-скоро впечатление на Минима – отвърна той бързо, като имаше предвид нежните ѝ пропорции.

Тя се разсмя.

– Ех, и вие не можете да бъдете наречен Херкулес.

– Вярно, но аз не се казвам Херкулес и не заблуждавам по този начин хората.

– Баща ми се казваше Максимус и са ме кръстили на него. Вярвали са, изглежда, че ще порасна достатъчно, за да съответствам на името си. – Макси преглътна последния зальк от хлебчето. – Но щом името ви не е Херкулес, тогава как се казвате?

– Това няма значение. – Той отпи глътка бира и явно преценяваше какво да каже. Беше очевидно скитащ нехранимайко с толкова много имена, че сам не си спомняше с кое именно е бил кръстен.

– Напоследък се наричам лорд Робърт Андървил – изрече той най-сетне.

– Наистина ли сте благородник? – попита смаяно Макси, а после смръщи чело. – Искате да ме впечатлите, нали? Татко ми обясни веднъж всичко за титлите. Истински благородник не използва титлата „лорд“ заедно с малкото си име. „Лорд Робърт“ ще да е измислената титла, с която взимате акъла на хората.

– Аз пък си въобразих, че мога да измамя човек от колониите. – В очите му проблеснаха весели искрици. – Напълно сте права. Аз съм най-обикновен човек. Приятелите ме наричат Робин.

Все едно беше как се казва този мъж, но имаше толкова изразително лице! Може би беше по-скоро актьор, отколкото шмекер. Можеше естествено да е и двете. По време на пътуванията си Макси и баща ѝ

бяха срещали немалко симпатични нехранимайковци, а този самозван лорд Робърт принадлежеше по всяка вероятност към тяхната гилдия. Всъщност и Макс можеше да бъде причислен към тази категория. Навярно затова дъщеря му имаше слабост към очарователни авантюристи.

Робърт я наблюдаваше замислено. Въпреки че се беше постарала според възможностите си за дрехите, дланите му бяха опипали добре скритите извивки.

– Някъде наблизко ли живеете? – попита той.

– Не. Тръгнала съм за Лондон. – Макси посегна решително към вързопчето и шапката си. – Много ви благодаря, че споделихте с мен трапезата си.

– Лондон ли? – изплъзна му се. – Боже милостиви, наистина ли мислите сериозно да изменете целия този път сама, и то пеш?

– Но това са само триста километра. Най-много след две седмици ще съм там. Желая ви приятен ден. – И Макси нахлупи шапката така, че да засенчва лицето ѝ.

Робин потисна импулсивното желание да ѝ каже, че е престъпление да крие прекрасното си лице. Когато тя се строполи върху него, беше я взел за смела палавница, навлякла дрехите на брат си. Но когато свали абсурдната си шапка, за миг му секна дъхът и не можеше дума да продума.

Максима – Макси – притежаваше екзотичната хубост, която човек можеше да срещне при сливането на две раси. Чертите на лицето ѝ бяха почти като на англичанка, но не и тъмният ѝ тен, лъскавата черна коса и крехкият строеж на тялото.

Имаше лице, което не се забравя.

Но не беше само красотата ѝ. Към нея го привлече най-много подчертаната откритост, вътрешната сила, която излъчваша всяка нейна дума, всяко нейно движение. Краткото пребиваване с нея беше отприщило в него същинска лавина дълго потискани емоции, които сега се бореха почти болезнено в душата му.

Само едно му беше пределно ясно: не бива да допусне това необикновено същество да изчезне отново от живота му.

Робин събра останалото ядене, нарами вързопчето и извика след Макси.

– Разстоянието до Лондон не е непреодолимо – съгласи се той, – но за пътуваща сама млада жена пътищата не са достатъчно безопасни.

– Досега не съм имала затруднения – отвърна тя. – Досега само вие разбрахте, че съм жена и втори път няма да съм толкова непредпазлива,

че да се изтърся върху някого.

– Младо момче може да е не по-малко застрашено. – Робин наведе поглед към Макси и едва сега установи колко е миниатюрна – може би само мъничко по-висока от метър и половина. Но при съвършените й пропорции човек го забелязваше едва когато застанеше до нея. – Някои от пътуващите господа биха могли дори да предпочетат едно младо момче.

Кафявите очи го мереха изкосо. Добре възпитан младеж нямаше да проумее забележката, но Макси го разбра. Може пък да не беше чак толкова наивна.

– Тук, на север, пътищата са що-годе безопасни, но колкото повече ще се приближавате към Лондон, толкова по-рисковани ще стават – продължи Робърт, когато стигнаха пътеката и пое на юг.

– Умея да се браня – възрази тя наперено.

– С ножа, който носите?

Въпросът му спечели неприязнен поглед.

– Стоварихте се доста яко върху мен, а нож се усеща доста по-различно от човешко тяло – обясни той.

– Да, имам нож. И зная как да го използвам – отвърна тя с нескрита заплаха в гласа.

– Това не би ви помогнало много, ако ви нападнат няколко пладнешки разбойници наведнъж.

– Нямам намерение да се забърквам в сбивания – заяви тя остро.

– Случва се човек да няма избор – забеляза той сухо.

Продължиха мълчаливо да вървят. Макси умело пренебрегваше присъствието му, а Робин мислеше напрегнато. Въпреки че я познаваше само от час, разбираше, че напразно се мъчи да я разубеди. Тази млада жена не би позволила да я отклонят толкова лесно от веднъж избраната насока.

Не беше изключено да стигне в Лондон без премеждия, но обратно то беше много по-вероятно. Дори ако не беше така силно привлечен от нея, щеше много да се замисли дали да разреши на жена, при това толкова крехка, да направи подобно пътешествие.

Последиците бяха неизбежни.

Когато близо до Уолвърхемптън гората почти свърши, той отново взе думата.

– Няма друга възможност. Като на джентълмен не ми остава нищо друго, освен да ви придружа до Лондон.

– Какво? – изтръгна се от Макси. Тя спря като вкаменена и се

втрени в него. – Да не сте си изгубили ума?

– Ни най-малко. Вие сте млада жена и сам самичка в тази чужда страна. Би било много непочтено да ви оставя да продължите сама. – Той ѝ подари будеща доверие усмивка. – Освен това в момента нямам нищо по-добро предвид.

Изразът на Макси се колебаеше между ужас и радост.

– А какво именно ви определя като честен джентълмен?

– Джентълменът няма нужда да работи. аз също не се трудя, следователно съм джентълмен.

Макси се разсмя.

– Вие сте най-абсурдното същество, което съм срещала. Логиката ви не би убедила дори малко дете. Даже ако не работите, не можете да потеглите просто ей тъй на път.

– Напротив, мога. И не го правя за пръв път.

Макси изгледа спътника си. Беше малко над среден ръст и въпреки че беше с една глава по-висок от нея, тялото му не беше скроено за подвизи на сила.

– Изглеждате ми не само безобиден, но и подчертано слабичък – заяви Макси, когато тръгнаха пак. – Много е вероятно да се наложи по-скоро аз да ви пазя, а не вие мен. Прекарала съм през живота си много време по пътищата и умея да се браня. Не ми трябва и не желая никакъв спътник, колкото и сериозни да са намеренията ви.

Когато той се засмя, добави язвително:

– Предполагам, че представлявате за мен много по-голяма опасност от някой нахакан скитник.

Сянка на обида се появи на изразителното му лице.

– Милейди няма доверие в мен.

– Не зная защо би трябвало да имам. – Макси му хвърли кос поглед. – Да не би да сте актьор? Правите впечатление, сякаш непрекъснато играете някаква роля.

– Изиграл съм вече много роли – съгласи се той. – Но никога на сцена.

Тя трябваше да се досети. В театъра той би постигнал огромен успех, та ако ще и само заради жените, готови да дадат и последното си пени, за да могат да го погледат.

– Вършили ли сте някога нещо полезно? Или сте само лилия в полето?

– Но моля ви, работата ме привлича – възрази той. – Мога с часове да седя и да я наблюдавам.

Макси се постара да остане сериозна.

– Както разбирам, от вас човек не може да изтръгне нито една разумна приказка. – Тя реши да смени тактиката. – Бих могла да взема и друго решение, ако имате достатъчно пари, за да платите пътя ни до Лондон с пощенска кола, аз самата не мога за съжаление да си позволя да храня двама души. Не би ми останало достатъчно за мен.

От тези думи на Робин му спря дъхът.

– В момента не разполагам със средства, а банкерът ми е за съжаление чак в Лондон. Но затова пък мога да превърна, като същински магьосник, ако се наложи, въздуха в пари.

Преди Максиде да успее да отскочи, той посегна под шапката ѝ. Върхчетата на пръстите му се плъзнаха по ухото ѝ. Докосването беше леко като перце, но тя усети нервен бодеж по кожата си. Със затаен дъх го видя да ѝ показва един шилинг.

– Не беше зле – призна тя, – но само с ловки пръсти не можеш да превърнеш оловото в злато.

– Ловки пръсти ли? – той изглеждаше притеснен. – Става дума за магия, а не за обикновени трикове. Дайте ми ръката си.

Макси спря заинтригувана. Той сложи шилинга в дясната ѝ ръка и я затвори. Докосването на ръката му беше топло и силно.

– Свийте и двете си ръце в юмрук, за да прехвърля шилинга от едната ви ръка в другата.

Макси сви покорно ръце в юмрук. Той размаха ръце във въздуха, измърмори нещо неясно под нос.

– Така, шилингът вече се е преместил.

– Трябва да се упражнявате, лорд Робин, защото шилингът си е все още в ръката ми. – За доказателство Максиде разтвори юмрук и се вцепени. Върху дланта ѝ лежеше не само монетата, която той ѝ даде, а цели две. – Как го направихте?

– Чиста магия. – Той силно се разсмя. – Вярно, че е само ловкост на пръстите, но доста ме бива. Често ми е помагало да си спечеля храна и покрив за през нощта, ако джобовете ми са празни.

Този чужденец беше несъмнено скитащ циркаджия, но наистина много интересен. Максиде му върна двете монети.

– Беше много забавно, лорд Робърт, но защо не се върнете към онoва местенце в гората, където бяхте заспал, и защо не ме оставите на мира?

– Пътищата са на всички. – Той прибра монетите. – И тъй като реших да пътувам за Лондон, не можете да ме възпрепятствате да го сторя.

Макси отвори уста, но пак я затвори, без дума да каже. Срещу неговата констатация нямаше какво да възрази.

Ако този нежелан спътник не я нападне, което за момента не изглеждаше вероятно, той имаше не по-малко право от нея да използва пътищата.

Тя си спомни за кучетата, които бяха следвали понякога баща ѝ и нея. Като някое куче и „лорд Робърт“ щеше да изгуби рано или късно интерес и да я остави на мира. Способността към постоянство беше при очарователни нехранимайковци още по-малко изявена, отколкото при помиряните по пътищата. Сега ѝ трябваше единствено търпение.

3

Холът на Чанлей корт беше претъпкан с изящни произведения на изкуството, но Дездемона Рос не губеше време да ги съзерцава.

– Какво искаш да кажеш? Максима е тръгнала за Лондон, за да ме посети, така ли? – попита тя и вдигна плътните си тъмнокаестеняви вежди. – Но аз не съм в Лондон. Аз съм тук, в Дюрам. С чиста съвест, ако ми е позволено да добавя.

Лейди Колингууд отправи на зълва си леден поглед.

– Ами прочети сама писмото й. – Тя извади от бюрото си сгънат лист. – Неблагодарното същество изчезна преди три денонощия посред нощ.

Дездемона Рос прочете писмото, свъсила чело.

– Тя казва тук, че съм я била поканила за по-продължително гостуване, но това просто не е вярно. Дойдох тук, на север, с намерението да я отведа в Лондон, ако се разбираме добре. Но никога не съм го споделяла в писмена форма.

– Максима е твърде непредвидимо създание, нито е цивилизована, нито добре възпитана. – Лейди Колингууд вдигна рамене и обгърна с поглед дрехите на зълва си. Дездемона притежаваше истински талант да се облича зле, който стигаше до гениалност. Изглежда, противоречеше на принципите й на стара мома да се облича привлекателно.

От друга страна, за Дездемона беше разумно да се увива в безформени дълги наметала и да носи големи шапки. Яркочервената й коса правеше впечатление на отвратителна грива и заслужаваше да бъде отстранена безмилостно от лицето й и вързана на здрав възел на тила. А пък фигурата й...

Със самодоволна усмивка, издаваща увереност в собствената елгантност, лейди Колингууд продължи:

– Да се измъкне от къщи посред нощ, за да се качи в пощенска кола, е тъкмо онова, което можеше да се очаква от нея. Както и да лъже. – Олтиа тайничко изстена. – Ех, честна дума, Дездемона, бъди щастлива, че я изтърва. Продължавам да се чудя как Максимус се осмели да я доведе тук, в Чанлей корт. Мястото й е в гората, при дивите й роднини.

– Вместо да живее при дивите си английски роднини, така ли? – осведоми се Дездемона с най-сладкия си глас. – Майка й може да е била индианка, но поне не е имала нищо общо с търговията на роби.

Лейди Колингууд цялата пламна. Трябваша ѝ години, за да забрави как баща ѝ е спечелил богатството си. Възпря се от възмутен отговор само защото съпругът ѝ влезе в стаята.

На лицето на лорд Колингууд се изписа радостна изненада.

– Трябваше да ни пишеш, че ще дойдеш.

Въпреки че имаха разлика от цели двацет години, брат и сестра бяха много привързани. Дездемона стана, прегърна брат си и усети как той се отдръпва. Знаеше, че тази демонстрация на привързаност е мъчителна за него, но знаеше също, че въпреки това ще го прегърне. Беше прас-тара семейна традиция.

– Трябвало е очевидно да пристигна цели три дена по-рано, Клийт.

Негово превъзходителство се усмихна измъчено. Не понасяше това умалително име, както Дездемона на свой ред неговото „Дизи“.

След като приключиха с формалностите, Дездемона изглежда мрачно брат си.

– Дойдох да разбера дали племенницата ми е добре, а трябваше да науча, че е избягала с нескопосаното обяснение, че искала да ме посети.

Той вдигна вежди, защото смисълът на посещенияето на сестра му вече му стана ясен.

– Но защо не си в Лондон и не чакаш там Максима?

– Защото не съм я канила – изсумтя Дездемона. – По всичко личи, че клетото дете се е чувствало толкова зле тук, та е избягала с надеждата, че аз ще се отнасям по-добре с нея. – Тя помълча малко и добави: – Учудвам се, че е имала пари за пощенската кола. Предполагам, че преди смъртта си Макс не е имал нито пени.

Двамата Колингууд се спогледаха.

– Права си, тя почти нямаше пари – побърза да обясни лейди Колингууд. Между веждите ѝ се появи малка отвесна бръчка. – Наложил се да платя даже дрехите ѝ за траура. Грижехме се много за нея, въпреки че тя прояви ужасна неблагодарност.

– Ако сте изисквали от нея благодарност, нищо чудно, че е предпочела да поеме по широкия свят. – Дездемона Рос се обърна отново към брат си. – Това момиче е съвсем чуждо в Англия. По пътя за Лондон на Максима може да ѝ се случи какво ли не. Особено ако ѝ се е наложило да върви пеш.

– Боже мили, надявам се подобно нещо просто да не ѝ мине през ума! – Лорд Колингууд потрепери, на лицето му се изписа тревога. – Тази заран установих, че старата ми карта на пътищата е изчезнала. Предположих, че някой я е взел назаем.

– Очевидно тъкмо това се е случило. Понеже Макс и тя са скитали през по-голямата част от годината през дивите местности на Ню Ингленд, пътуването до Лондон трябва да ѝ се е видяло в сравнение с това съвсем лесно. – Дездемона вече не правеше усилия да се владее. – Вие двамата трябва да се засрамите! Макс имаше пълно право да смята, че тук, в Дюрам, дъщеря му е на добро място. Но се оказа, че сте я прогонили.

Колингууд стана кърваво червен.

– Предполагам, че на Максима ѝ е добре при нас. Имах намерение да я въведа заедно с моите момичета в лондонското общество, но никога не съм упражнявал в това отношение натиск върху нея. Струваше ми се неуместно да разговарям с нея за бъдещето ѝ, преди да се е съвзела от загубата на баща си.

Дездемона беше вперила навъсен поглед в снаха си.

– Ти погрижи ли се тя да се чувства тук добре, Олтиа? Без малки язвителни забележници за нейния произход? Погрижи ли се тя да има добър гардероб, представи ли ѝ младежи от околността?

– Ако тази малка дивачка толкова ти е легнала на сърце, защо ти не се погрижи за нея? – прекъсна я лейди Колингууд с възмущението на човек, съзнаващ вината си. – През последните четири месеца щеше да си добре дошла по всяко време, но ти се задоволи да напишеш само няколко писма.

– Бяхме ангажирани с внасянето в парламента на предложение за закон за защита на калфите, затова не можех да напусна Лондон – възрази остро Дездемона. – Но ти си права, трябваше да се погрижа по-добре за нея.

– Сега няма смисъл от взаимни обвинения – намеси се Колингууд с надеждата да сложи край на кавгата. – Най-важното е да си върнем Максима цяла и невредима.

– А как ще го направиш, ако смея да попитам? – прекъсна го Дездемона.

Брат ѝ се позамисли, а после въздъхна с облекчение.

– Зная кого да пратя по дирите ѝ. Симънс е в момента в Нюкасъл. Ще кажа да го повикат и ще му обясня необходимото. С малко късмет Максима скоро ще се върне при нас.

– Можеш да извикаш този човек, щом толкова искаш. Но аз ще тръгна лично да я търся – заяви енергично Дездемона. – Някой от семейството трябва поне да се опита. Тя как изглежда?

Лорд Колингууд понечи да каже, че намерението на сестра му е

абсурдно, че е по-добре подобни задачи да се поставят на хора със съответния опит, но само като погледна Дездемона в лицето, веднага се убедих, че е по-добре да я остави да прави каквото ще. В края на краищата сестра му е самоуверена и опитна вдовица, която има слуги на разположение. Какво толкова може да ѝ се случи?

Беше вече късен следобед, но нежеланият спътник на Макси не проявяваше никакви признаци на отегчение или умора. Не възрази изобщо и срещу бързото темпо, което тя наложи. От време на време правеше по някоя забележка за пейзажа и разменяха три-четири изречения. От време на време той почваше – много музикално – да си свирка. Макси трябваше да признае, че в неговата компания времето минаваше много по-бързо.

Привечер стигнаха в малко село.

– Мога ли да ви покана на вечеря? – попита той и посочи една кръчма с името „Крал Ричард“. – Всичко каквото си пожелаете, но не бива да струва повече от два шилинга.

Макси го изглежда студено.

– Вие можете да влезете, ако желаете, но аз имам намерение да продължа пътя си. Всичко добро, мистър Андресън.

– Андървил – поправи я той невъзмутимо. – Андресън щеше да е твърде обикновено, за да направи някому впечатление. Няма ли да се решите все пак да влезете? Имам всъщност достатъчно храна и за утре, но едно топло ядене ще ни позволи да изкараме по-леко студената нощ.

– Не говорете в множествено число, господин Андървил – прекъсна го Макси. – Ние сме просто два индивида, които следват от два часа случайно един и същ път.

– Все още не ме възприемате на сериозно, така ли? Впрочем хората рядко го правят, но това доказва, че сте в добра компания. Е, добре, ще минем със сухоежбина.

Макси вече почти беше отминала кръчмата, когато ѝ хрумна нещо. Ако приеме поканата му за „топла вечеря“, сигурно ще намери възможност да се измъкне от него. С няколко минути предимство ще може да свие по някой страничен път и той никога няма да я открие.

– Имате право, топла вечеря наистина ще ми дойде добре, но настоявам сама да си я платя.

Сините му очи светнаха и Макси изпита неприятното чувство, че за него сякаш е прозрачна. Няма значение, трябва да го накара да повярва,

че се е примирила с присъствието му.

Когато в задимената кръчма гостилничарката сложи пред нея вдигащото пара ястие, Макси заразглежда скептично чинията си. Кюфте и картофи, менното не предлагаше друго.

– Това кюфте е от свински бут – обясни й Робин. – Вкусът му съвсем не е лош.

Макси отрязва хапка и я задъвка замислено.

– Имате право. Не е чак толкова лошо, но не е и много добро.

– Вярно, но пък е топло и вкусът му е все пак по-добър, отколкото би могло да се предположи по названието.

Тя скри усмивката си със следващата хапка.

– Яла съм и по-лоши неща. Месо от бодливо свинче например. Можеш да го преглътнеш само ако умираш от глад.

Докато се хранеха, Макси се постара да е много мила. Не беше особено трудно, но последиците – гибелни. Да седиш на една маса с хубав мъж, който ти подарява цялото си внимание, и да се смееш, предразполага към повече доверчивост. Сумракът в кръчмата създаваше впечатлението, сякаш тя и Робин са съвсем сами. Дори кюфтето не можа да нахърни ни най-малко романтичната атмосфера.

Когато го осъзна, Макси стана още по-решителна. Не можеше да си позволи да се влюби в някакъв очарователен нехранимайко. Затова се съсредоточи върху чинията си и зачака възможност да се измъкне.

Робин привърши преди нея. Той заглежда кръчмата и погледът му спря на няколко предмета от ковано желязо, окачени на стената.

– Имате ли такива игри на търпението и в Америка? Задачата е да разложите един предмет, а после отново правилно да го сглобите. – Той стана и свали един от предметите от стената.

– Познавам тези игри. Има ги, изглежда, навсякъде, където ковачите ги изработват и където има кръчми, в които посетителите искат да се забавляват. – Тя преглътна последния картоф. – Предполагам, че много ви бива в тези игри.

– Защото смятате, че съм изключително добър във всички безполезни занимания?

– Точно така. – Тя не можа да не се усмихне.

Той разглеждаше, свъсил чело, камбановидния предмет, към който бяха присъединени няколко преплетени един в друг кръгове и триъгълници.

– Бил съм, изглежда, напоследък много рядко в кръчма. Не съм сигурен дори кои части трябва да се отстранят.

Макси също хвърли един поглед на предмета. И тогава забеляза, че лявата му ръка е леко обезобразена. По всяка вероятност след счупване на множество костици. Имаше тесни, изящни ръце, с които жестикулираше често и изразително. Жалко че така са го осакатили, още повече че беше левак.

Макси се вгледа по-внимателно в контурите на предмета.

– Това тук ми напомня една конструкция, наречена „Дяволското стреме“, но този вариант е по-сложен. Струва ми се, че ей тези части трябва да се отделят. – Тя разглежда предмета още една минута, направи няколко ловки завъртания и играта на търпението се разпадна на три части.

Робин се засмя.

– Кой от нас двамата има безполезни умения?

– Разделянето е само половината работа. Сглобяването не е по-лесно. – Тя побутна частите към него. – Залагам шест пенса, че няма да сте се оправил, преди да съм се върнала от онова местенце.

– Бас държа за обратното.

Той хвана един триъгълник и едно колело и се опита да ги вмести едно в друго.

Нейният миг бе настъпил. Никой мъж няма да допусне жена да го бие на такава задачка. Цял час ще е толкова владен, че дори няма да се сети за отсъствието ѝ.

Макси стана и посегна неусетно към вързопчето си. Бяха си платили вечерята още докато я поръчваха, тъй че можеше да напусне с чиста съвест гостилницата. Излезе от кръчмата през задната врата, която водеше към двора. Щом се озова вън, веднага хукна по една заобиколна пътека към главния път.

Чувството ѝ на дълбоко задоволство не трая дълго. Щом сви към широкия път, почти се сблъска с Робин, който я чакаше, скръстил ръце, до една градинска ограда.

– Имате много лошо мнение за мен, ако вярвате, че можете толкова лесно да ми избягате – заяви той ухилен и стисна със желязна хватка китките ѝ.

Макси го изгледа гневно и за пръв път повярва, че този мъж наистина има намерение да върви с нея до Лондон.

Все пак Макси се колебаеше дали да изостави всяка надежда да му избяга.

– Е, добре, господин Андървил – заяви хладно. – Ще се примиря с очевидно неизбежното ви присъствие поне засега. Но ще ви моля да си

дръпнете ръцете от мен, ако не искате да ви ги отрежа от китките надолу.

– Май ще е по-лесно да укротя тигър. Вие сте една от двете най-забележителни жени, които съм срещал – добави той примирително и пусна ръцете ѝ.

– Коя е втората? – След като изрече въпроса, Макси вече предпочиташе да си бе отхапала езика.

Той се засмя.

– Моя стара приятелка. Мисля, че щеше да ви хареса.

– Съмнявам се. – Макси се обърна и хукна надолу по пътя. След около час щеше да се стъмни, но дотогава можеха да минат доста път. – Надявам се само, че вашето псевдоаристократично Аз ще се прежали да спи край някой плет, ако не открием някъде плевня.

– Има и по-неподходящи места за спане от един плет – отвърна той и тръгна в крак с нея. – Всяка затворническа килия например.

– В много затвори ли сте лежал? – Допускаше го, но ѝ се искаше да се надява, че е лежал зад решетките за неплатени данъци, въпреки че положително му тежаха и по-сериозни прегрешения.

– Да, в няколко – призна той. – Най-приятният беше във Франция, където ми сервираха вкусна храна, добро вино и един херцог за компания.

– Звучи почти примамливо. А кой беше най-лошият?

Той се позамисли.

– Май беше затворът в Цариград. Не говоря турски и не познавах дори местните състезателни игри. Ситуация достойна за съжаление. Все пак тъкмо там се запознах с един безкрайно интересен китаец...

Междувременно бяха поели през изоставена мочурлива местност. С приятен тенор Робин разказваше невероятно неправдоподобна, но весела история за интриги и бягство. Нямахше съмнение, че е вагабонтин. Но докато ѝ приказваше, Макси можеше да забрави временно мъката по баща си.

4

Малко преди слънцето да залезе, срещнаха семейство цигани. Калайджиите бяха поели на север. Робин им махна и извика нещо на език, който Макси никога не беше чувала.

– Говорите цигански? – попита тя смаяна.

– Езикът се казва ромски и зная само няколко думи. – Тъглчетата на устните му трепнаха в усмивка. – Искам да купя от тях някои неща, а когато човек ги заговори на техния език, не го оскубват чак толкова безбожно.

Покритата с чергило кола спря и коларят слезе от капрата. Робин беше проявил скромност по отношение на езиковите си познания и сега си бърбеше съвсем свободно. Двамата мъже си приказваха доста оживено. Въпреки русата си коса спътникът ѝ правеше подчертано неанглийско впечатление.

Тумба деца изпъзляха от колата, последвани от хубавичка, пъстро облечена жена с бебе на хълбока. Тя се приближи към Макси и ѝ каза нещо на ромски.

Макси поклати глава.

– Съжалявам, но не говоря вашия език.

– Не? – Жената наведе глава към рамото си. – Аз пък си помислих, че сте дидикоис, тъй де, половин циганка и че вие сте научили Джорджо на нашия език.

– Не, аз съм от Америка.

Жената отвори широко очи.

– Олеле! А срещали ли сте някой от ония кръвожадни индианци?

В Англия на Макси вече много пъти ѝ бяха задавали подобни нелепи въпроси.

– Аз съм една от ония кръвожадни индианки, госпожо – отвърна тя сухо. – Точно както вие сте една крадлива циганка.

Жената присви изпърво гневно очи, но после високо се разсмя.

– Хората често имат глупави и съвсем неверни представи за онези, които са различни от тях, не е ли така?

– Така е – съгласи се Макси. Но в същия миг почти съжали за казаното. Робин можеше да я е чул, а тя не беше готова да разкрие произхода си на толкова загадъчен мъж.

За щастие той беше погълнат от пазарлъка и не я беше чул. Макси

го наблюдаваше възхитена: на способността му да се пазари можеше да завиди всеки джамбазин.

Когато преговорите стигнаха критическата си точка, той измъкна шилинг иззад ухото на едно от децата и накара момиченцето да се залее от чудесен смях. Бащата вдигна примирено ръце и приключи преговорите, приемайки условията на Робин. За царската сума от два шилинга той му даде един бръснач, няколко очукани тенджери и чинии и малко одеяло. Освен това Робин замени чудесната си кесия срещу раница, достатъчно голяма, за да поеме новите му придобивки.

Когато се отдалечиха достатъчно от колата и вече не можеха да ги чуят, Макси го попита:

– Къде научихте ромски?

Той сви рамене.

– Случвало ми се е да скитам с роми. А те, приемат ли веднъж някого, са най-гостоприемните хора на света.

Преди Макси да успее да зададе още въпроси, той добави:

– Циганинът каза, че на около километър и половина от тук има добро място за пренощуване.

Макси хвърли поглед към изоставеното мочурище.

– Надявам се да е бил прав. През последния час не зърнахме нито една къща или плевня.

Малко по-късно Робин й посочи малка каменна пирамида вдясно от пътя.

– Това е цигански знак. Към мястото за пренощуване трябва да ми-нем оттук.

След десет минути се озоваха в малко дере, което не се виждаше от пътя. Ниски дървета предоставяха защита от вятъра, едно поточе предлагаше водата си, имаше и оградено с камъни огнище. Сама Макси никога нямаше да открие това място.

Стъмни се, въздухът изстина и те побързаха да съберат съчки за огъня. Макси го запали с кремъка си, пъкна в основата кръстосани кло-ни, окачи тенджерка на сложен напречно клон. Когато водата завря, Ро-бин се появи, понесъл наръч зелени клонки.

– Папрат – заяви той и пусна товара си. – От нея става доста удобно легло.

– Допускам, че имате предвид две удобни легла – забеляза тя хлад-но и заля малко чай с вдигащата пара вода.

– Естествено. – Гласът на Робин звучеше сериозно, но очите му святкаха и издаваха, че недоверието й го забавлява. Той изчезва още три

пъти и всеки път се връщаше с папрат, която разстилаше от двете страни на огъня.

Макси му подаде канче чай и приклепна с нейното на едно от папратовите легла.

– Някой да ви е казал, че сте доста луд? Предполагам, че снощи сте спал много по-удобно от днес.

– Така е, но няма никакво значение – заяви Робин. – Отдавна не съм водил по-приятен разговор.

Повече от луд. Но безобиден. Те си изпиха мълчаливо чая. Делово-непринуденото държане на Робин правеше странното им партньорство напълно безпроблемно. Сега, след като Макси се примири с присъствието му, вече се чувстваше близо до него дори учудващо добре. Беше направо невероятно, че се бяха запознали едва преди няколко часа.

След като изпи китайския чай, Макси сложи пак вода на огъня и приготви чаша от своя специален билков чай.

– Сега пък какво правите? – Миризмата накара Робин да извърне нос.

– Това е женски чай – обясни тя.

– А какво го предназначава именно за жени?

– Предпазва от забременяване – отговори тя, подтикната от желание да го слиса. – Когато тръгвах на път, знаех, че не мога да се надявам стопроцентово, че ще избегна нападения. Но така мога да се предпазя поне от най-лошите последици.

Лицето му беше достойно за студия върху смайването. След продължително мълчание каза:

– Вие сте наистина една забележително хладнокръвна млада жена.

Макси отпи глътка от горещата горчива напитка.

– За съжаление никога не съм имала възможност да си затварям очите пред неприятна действителност.

– Упращнявали ли са някога насилие над вас? – попита той много тихо.

– Не.

Той се беше втренчил в канчето си.

– Това е добре. Бил съм свидетел на последиците. Това е нещо, което не пожелавам на никоя жена. – Гласът му звучеше толкова мрачно, колкото беше и лицето му.

Макси се размърда от неудобство на мястото си. Искаше да го смае, а не да събуди лоши спомени. Но пък се почувства успокоена от думите му: каквото и да се случеше, нямаше основание да се бои, че той може

да я нападне.

За да разведри атмосферата, тя извади от джоба на якето устната си хармоника и засвири. Робин се отпусна и се изпъна на тревата с ръце под тила.

Докато свиреше плавната мелодия на една фронтова балада, Макси наблюдаваше спътника си. Езикът и поведението му го определяха като човек от привилегированото съсловие. Какво го е прокудило в света на обикновените смъртни, които трябва да воюват за съществуването си? Престъпленията на нейния баща бяха обичайните грехове на младостта: хазарт и жени, но у Робин имаше нещо, което я караше да се съмнява, че падението му е свързано с обикновените страсти.

Буйните пламъци позлатяваха русата му коса, а профилът му беше толкова непристъпен, колкото и безукорен. Може пък да не е бил прокуден заради пороци, може би произхождаше от семейство, изоставено от щастието. Или беше незаконороден, израснал с известни привилегии, но после напъден в широкия свят, за да се оправя сам. Впрочем сигурно нямаше да научи никога истината за него.

Мелодиите, които свиреше, бяха ту традиционни балади, ту творби на прочути европейски композитори. Най-сетне, когато буйните пламъци се превърнаха в по-спокойна жарава, тя засвири музика на ирокезите. Първите звуци, които бе чула през живота си, бяха приспивните песни на нейната майка. По-късно научи и много от мелодиите, придружаващи церемониите или труда на мохиканите.

Макси реши, че Робин е заспал, но когато смени мелодиите и ритмите, той обърна глава към нея. Тя продължи още известно време да свири, после прибра хармониката и измъкна от раницата наметалото си.

– Лека нощ. – Гласът на Робин беше само малко по-силен от този на вятъра сред тревите. – Много благодаря за концерта.

– Няма защо. – Когато Макси се уви в наметалото и се настани удобно върху папратта, призна си, че близо до него ще спи по-спокойно.

Странен шум стресна Макси в съня ѝ и тя рязко се надигна. Ръката ѝ посегна към ножа. Отначало помисли, че стенещите звуци са на някое животно. Но когато те се повториха, разбра, че идват от другото легло.

Може би Робин има проблеми с дишането? Тя стана, заобиколи огнището и коленичи до него. На светлината на звездите лицето му беше много бледо, той дишаше на прекъслечни тласъци и се мяташе върху леглото от папрат.

Тя сложи ръка на рамото му.

– Робин?

Под пръстите ѝ мускулите му се отпуснаха. Стоновете секнаха, той отвори очи.

– Кошмар ли имах? – попита дрезгаво.

– Мисля, че да. Можете ли да си го спомните?

– Не съм точно. Може да е било каквото ще. – Той си пое с хриптене въздух. – Последниците от гузна съвест.

– Често ли имате кошмари?

– Не непременно често, но редовно. – Той прокара ръка по лицето си. – Извинете, че ви събудих.

Макси тъкмо искаше да каже нещо, когато забеляза влагата по бузите му. Нищо чудно, че така старателно се преструва, че от нищо не му пука. Тя сложи ръка върху неговата, която лежеше до коляното ѝ върху папратта.

– Няма нищо. Аз лесно се будя. – Пръстите му бяха студени и тя предположи, че причината не е нощният хлад. – По-добре вие да ме събудите, а не някой изгладнял вълк.

– По тези места се срещат много по-често овце, отколкото вълци – каза той и стисна бързо ръката ѝ. – Освен това нито за секунда не се съмнявам, че сте способна да опазите нищожното ми Аз от всички опасности на тази пустинна местност.

– Както аз не се съмнявам, че можете да надприказвате до смърт всеки вълк – заяви тя, без да се замисля. – Лека нощ.

Макси се върна на леглото си, за да използва каквото беше останало от нощта. Но дълго не можа да заспи, въпреки че само след малко Робин вече дишаше спокойно и равномерно.

Ирокезите гледаха много сериозно на сънищата си, за тях те бяха желаниа на душата, които трябва да бъдат изпълнени. А майката на Макси наричаше кошмарите рани на душата, които трябва да бъдат лекувани.

Преди да заспи най-сетне пак, Макси се запита какво ли тревожи нощите на Робин.

Ако знаеше колко е трудно да откриеш следата на бегълка, Дездемона Рос щеше да натовари със задачата мъжа, когото брат ѝ искаше да ангажира. Но след като се бе решила веднъж, за нищо на света нямаше да признае, че не се чувства на висотата на това предизвикателство.

Още повече че нещата изглеждаха привидно така, сякаш всичко е само въпрос на логика. Дездемона пресметна колко път може да е изминал енергичен скитник за времето, откакто Максима изчезна. После избра трите най-вероятни маршрута и уреди в кръчми и пощенски станции да внимават за такава бегълка. Разпитваше за юноша, защото предполагаше, че племенницата ѝ има достатъчно ум в главата да не потегли в женски дрехи.

Разпитванията ѝ водеха или до описанието на прекалено голям брой юноши, или на нито един – всеки случай не се натъкна на нищо полезно. След три дена напразни търсения Дездемона вече сериозно съжаляваше за създадите се обстоятелства. Само магарешкият ѝ инат я възпря да се откаже.

Беше някъде в центъра на Йоркшир, когато в странноприемницата „Крал Ричард“ късметът изведнъж ѝ се усмихна. Беше по обед и когато Дездемона влезе, местните жители си пиеха бирата. Тя се запъти решително към жената зад тезгяха.

– Моля да ме извините, госпожо. Но търся младия си племенник. Момчето е избягало от училище. Много е възможно да е минало оттук.

– Е, и? – отвърна кръчмарката, за да покаже, че това изобщо не я интересува.

Дездемона Рос вдигна ръка.

– Приблизително ей толкова е висок, с доста тъмна кожа. Предполагам, че носи шапка, за да си скрие лицето, облечен е така, че да не се хвърля в очи.

– Такова момче мина наскоро оттук. – Отговорът дойде не от кръчмарката, а от беззъба старица на една от масите. Старата се изправи с мъка на крака и се приближи към Дездемона. – Но бяха двамата с приятеля си.

– О? – възкликна Дездемона, за да я насърчи да говори. Още една жена се присъедини към тях – едра и с глинена лула в устата.

– Охо, ако е бил вашият племенник, няма защо да се тревожите. Беше с лорд Робърт Андървил. Може би познавате негово превъзходителство, те аристократите нали са все рода. Лорд Робърт сигурно е познал младежа и ви го е пратил обратно.

– Онова конте твърдеше, че не бил лорд Робърт – възрази старата.

– На очите си мога да вярвам, бабо. Беше лорд Робърт, пък кой каквото ще да разправя – настояваше пушачката. – Малко преди Коледа го срещнах в Йорк. Тази руса грива не може да е на друг.

Преди старицата да възрази още нещо, Дездемона попита:

– И какво стана?

– Момъкът и негово превъзходителство хапнаха малко – допринесе сега и кръчмарката, вече много по-заинтересувана от препирнята. – Бяха седнали ей тук, в ъгъла. Затова никой не разпозна лорд Робърт. След вечеря момчето излезе през задната врата.

– Ами да, искало е пак да избяга – каза пушачката. – Та затова мисля, че става дума за момчето, което търсите. Негово превъзходителство хукна подире му и накара племенника ви да тръгне с него.

Дездемона свъси чело.

– Искате да кажете, че го е принудил?

Другата жена кимна.

– Ами хвана момчето за китките и го изведе от селото. Сигурно някъде ги е чакала кола. Не мога да си представя един лорд да върви пеш.

Дездемона беше чувала, разбира се, за семейство Андървил, знаеше също, че домът му е някъде наблизо. Но никой от тях не можеше да е познавал Максима, която беше едва от няколко месеца в Англия. Беше повече от неправдоподобно и някой от тях да е разпознал в момичето бегълка от добро семейство.

– Разкажете ми малко повече за този лорд Робърт.

Възбуден женски хор заяви, че лорд Робърт е по-малкият брат на маркиз Уолвърхемптън, че е вършил през войната деликатни и опасни неща, изглежда като паднал ангел, но по отношение на жените е същински дявол. Ревността, с която селяните описваха подвизите му, подсказваше ясно колко се гордеят с черната овца сред тях.

Дори ако само половината истории бяха истински, резултатът беше повече от тревожен. Лорд и лейди Колингууд не й оставиха никакви съмнения относно хубостта на Максима, очевидно тъкмо такава, която привлича нежеланото внимание на донжуановците. По всяка вероятност този необуздан лорд Робърт е разбрал, че момичето е преоблечено и го е накарал с недвусмислени намерения да тръгне с него.

– Как да стигна до Уолвърхемптън? – попита намръщено Дездемона. След като й обясниха накъде да поеме, тя бръкна в чантичката си, извади една златна гвинея и я сложи на тезгяха. – Много благодаря за помощта ви, уважаеми госпожи. Този следобед ще си пиете бирата за моя сметка.

Дездемона измарширува навън към чакащата я карета, без да обръща внимание на благопожеланията за вечно здраве. Мислеше трескаво какво да предприеме спрямо аристократ, който иска да озлочи невинно младо момиче.

5

Маркиз Уолвърхемптън искаше да използва следобед, за да се справи с кореспонденцията си. Секретарят му Чарлз току-що му беше прочел едно писмо и той тъкмо искаше да му продиктува отговора, преди да мине към следващото. Както правеше винаги и както си беше съвсем естествено.

Но установеният ред се оказа нарушен от гневната амазонка, която нахлу в библиотеката.

– Не ме интересува колко зает е маркизът – изсумтя тя, щом прекрачи прага. – Ще ме приеме и то незабавно.

Зад нея се появи слуга, зачервен като рак.

– Моля да ме извините, ваше превъзходителство. Лейди Рос настоя веднага да ви види. Става дума за лорд Робърт.

Гайлс вдигна очи. Робин беше изчезнал преди три дни. Наистина, беше го посъветвал да не се тревожи, ако изведнъж разбере, че го няма, но не му беше лесно да е съвсем спокоен.

Лейди Рос се втурна към него като боен кораб, разперил всички платна. Наметалото ѝ се изду, чадърът ѝ беше заканително насочен към него.

Гайлс се надигна учтиво, като се питаше отчаяно какво общо може да има тя с Робин.

– Аз съм Уолвърхемптън. Носите новини за брат ми?

– Значи и вие не знаете къде е – изръмжа лейди Рос.

– От няколко дена го няма и не съм сигурен кога ще се прибере – отвърна Гайлс и се опита да си припомни какво е чувал за лейди Рос. Името му се струваше познато, но не знаеше А каква връзка. – Каква работа имате с него?

– Става по-малко въпрос за това каква работа имам с него аз, а повече за онова, което е сторил на племенницата ми. – Дамата хвърляше на маркиза гневни погледи. – Всичко подсказва, че вашият брат я е отвлякъл.

– Как можете да твърдите подобно нещо? – Брадичката на Гайлс щръкна заканително напред. – Кой смее да разпространява подобни клевети?

Връхчето на чадъра ѝ потрепваше като опашка на разгневена котка.

– Неколцина селяни са видели как лорд Робърт е принудил една

девойка да тръгне с него. Според описанието става дума за моята племенница Максима Колинс, една млада американка.

Маркизът фиксираше посетителката си с леден поглед.

– Как и откъде се е появила тази девойка? Не мога да повярвам, че брат ми е отвлякъл невинно момиче от семейството му.

Лейди Рос извърна смутено очи.

– По-точните обстоятелства не са ми известни. Максима живееше при брат ми, лорд Колингууд. Баща ѝ почина наскоро, след като двамата пристигнаха в Англия и момичето беше отчаяно. Преди седмица е напуснало ненадейно дома на Колингуудови, съобщавайки в бележка, че иска да дойде при мен в Лондон. Но по това време аз вече бяха на път за Дурхам, за да я видя. – Тя присви сивите си очи. – Преди три дни селяните са видели лорд Робърт със спътник, когото той е принудил да го следва.

Лицето на Гайлс беше безизразно, но вътрешно той изстена. Робин никога не би отвлякъл невинно момиче, но какво е станало, ако „жертвата“ е млада, а и не е речено да е била принудена?

– На колко години е вашата племенница?

Лейди Рос се поколеба, преди да отговори.

– На двайсет и пет.

– Двайсет и пет! Вашето възмущение ме накара да реша, че става дума за петнайсет или шестнайсетгодишно момиченце. Племенницата ви едва ли е самата невинност. На нейната възраст повечето жени са вече съпруги и майки. Ако е тръгнала с брат ми, трябва да го е сторила доброволно.

– Максима е едва от четири месеца в Англия и много скоро след пристигането си осиротя – изръмжа лейди Рос. – Тя е сам сама в чужда страна. Мъж, който се възползва от това, постъпва направо срамно.

Гайлс с мъка се овладя.

– Не разполагаме с никакви доказателства, че онова, което подозирате, се е случило.

– Къде тогава е племенницата ми, ако лорд Робърт не я е отвлякъл? – попита Дездемона. – Преди малко ми дадохте да разбере, че не знаете къде е. Според селяните той има репутацията на донжуан, тъкмо онзи тип мъже, които са способни да подлъжат младо момиче.

– Глупости – изсъска Гайлс. – Робин прекара дълги години в чужбина. А през шестте месеца, откакто се е върнал, живя тук много самотно и без да жъне при жените успех след успех.

– Селяните са май на друго мнение.

Маркизът си пое дълбоко дъх.

– Нямайте никакви доказателства, че брат ми се е провинил в каквото и да било. Дори да проявя пълно разбиране за вашата загриженост, съветвам ви все пак да не отправяте необосновани обвинения към брат ми. Всичко хубаво, лейди Рос. Слугата ще ви придружи до изхода. – С тези думи Гайлс седна и се върна демонстративно към кореспонденцията си.

Предполагаше, че посетителката ще се примири със сбогуването, но вместо това слугата изкрещя ужасен, а маркизът зърна с крайчеца на окоото някакво движение. Вдигна глава тъкмо навреме, за да види как чадърът на лейди Рос се насочва към него. Преди да успее да мръдне, той се стовари върху бюрото му, мина само на сантиметри край лицето му и запрати книгата на пода.

– Да не си въобразявате, че можете да ме отпратите като някой от лакеите си, Уолвърхемптън! – изкрещя лейди Рос. – Зная каква е репутацията ви. Вместо да участвате в заседанията на парламента, спотайвате се тук, в Йоркшир, като крастава жаба, пренебрегвайки дълга си. Като се има предвид примерът, който давате, не се учудвам, че брат ви е нехранимайко. – Пълните й устни се свиха презрително. – Сега мисля, че е всъщност по-добре, че не претендирате за креслото си в камарата на лордовете. Не се съмнявам, че на фона на вашите възгледи хунът Атила ще изглежда направо милозлив.

Никога през живота си Гайлс не беше проявявал грубост към жена, но малкото минути с лейди Рос промениха нещата. Той скочи, наведе се напред и опря юмруци на бюрото.

– Вземам участие в заседанията на парламента, когато се дискутират истински важни теми, но основните ми задължения са тук. Няма по-добра тор за почвата в страната от крака на собственика върху неговите земи. Използвам времето си по-ползотворно, като управлявам своето имение, вместо да играя в Лондон на карти и да плета интриги.

Той осъзна със закъснение колко абсурдно е било избухването му и добави вече по-спокойно:

– Впрочем това не е ваша работа.

Лейди Рос грабна чадъра си. За миг Гайлс реши, че иска да го използва като стик за крикет.

Вместо това тя изсъска през стиснати зъби:

– Трябва да ви се извиня. Вашите земи са прочути като пример за модерно земеделие. Не биваше да говоря така. – Човек можеше да си помисли, че извинението едва ли не й е струвало живота, но тя добави

смело: – Не се съмнявам, че със срамното си държание брат ви не подражава на вас.

Не беше толкова лесно Гайлс да бъде успокоен.

– Предлагам ви да си тръгнете преди невероятните ви обвинения да ме накарат да забравя, че съм джентълмен. Много съжалявам, че племенницата ви е изчезнала, но наистина не виждам с какво да ви помогна.

– Беше глупаво от моя страна да очаквам желание за подкрепа – за явя с горчивина лейди Рос. – Мъже от вашата категория погубват някое момиче ей така, между другото, както си свалят вратовръзката. Дойдох с надеждата, че лорд Робърт е разбрал, че племенницата ми има нужда от закрила и като джентълмен я е върнал на семейството ѝ. Вместо това той я е отвлякъл насила, а вие прикривате престъпното му поведение. Но Максима не е беззащитна. Кълна ви се, че ако лорд Робърт е причинил на нея или на репутацията ѝ някакво зло, ще трябва скъпо да го плати.

Гайлс стигна най-сетне до един мрачен извод.

– Значи за това става дума! Вашата племенница си е поставила за цел да прелъсти лорд Робърт. А вие идвате тук да ми хленчите, че тя е отвличената невинност, която трябва да бъде възмездена. Надявате се, че ще позволя на брат си да се ожени за нея. Само че сте си направили зле сметката, госпожо. Както по отношение на мен, така и по отношение на брат ми. Ако двамата са избягали, станало е с нейно съгласие. – Той се наведе пак през бюрото. – Чуйте ме добре, лейди Рос. Уверявам ви лично, че брат ми никога няма да се ожени за някакво довялякло се отнякъде женче, което иска да го примами в капан.

Ако чадърът на лейди Рос беше меч, щеше да се стигне до убийство.

– Бъдете сигурен – извика тя със святакаши сиви очи, – че нямам никакво намерение да принуждавам момичето да се омъжи за някакъв дегенерирал дивак. Но ви заявявам категорично, че имам желание да видя брат ви зад решетките на Нюгейт – Не забравяйте, Уолвърхемптън, отвличането е тежко престъпление. Или мислите, че ще можете да го отървете с връзките си. Аз също имам влияние. Ако е било извършено престъпление, ще изправя лорд Робърт пред съда.

Тя се обърна на точета и измарширува към вратата. Вече беше стигнала прага, когато маркизът най-сетне се сети коя е – убедена реформаторка, която се радва на подкрепата на видни политици от двете партии. Гайлс я познаваше отдавна от разказите за нея и затова си я

беше представял много по-стара. В действителност прочутата и страстна реформаторка беше доста години по-млада от него, навярно някъде под трийсетте.

Божичко! Тя наистина разполага с предоволно влияние, за да причини на семейство Андървил сериозни неприятности дори ако Робин не е престъпил закона.

– Лейди Рос, само за момент, моля.

Тя се обърна.

– Да?

Гайлс прекоси помещението и заяви с възможно най-примирителен тон:

– Не биваше да ставаме невъздържани. Естествено е да се тревожите за племенницата си. Но съм сигурен, че грешите. Нали най-важното е момичето да се намери и се съмнявам то да е при брат ми. Наистина има мъже, чието отношение към жените е осъдително, но Робин не е от тях.

Кестенявите ѝ вежди изхвърчаха нагоре.

– Напълно ли сте убеден в това?

Гайлс понечи да го потвърди, но после се поколеба.

– За какво в този живот можем да сме абсолютно сигурни?

– Изявлението ви не ме убеди твърде, що се отнася до лорд Робърт – забеляза тя сухо.

– Имам му доверие както на себе си.

Изразът на лейди Рос стана по-сговорчив и Гайлс вече вярваше, че я е убедил. Но тя пак вирна упорито брадичка.

– Радвате се на репутацията на почтен човек, а лоялността ви към вашия брат е достойна за възхищение. За съжаление двама мъже могат да са напълно честни един към друг, докато нямат наум да обезчестят жена. Откъде знаете на какво е способен лорд Робърт, след като толкова години не е бил в Англия?

Проклетата жена беше права. Чувствата му го караха да има доверие в брат си, но наред с това си даваше сметка, че Робин не е могъл да оцелее цели дванайсет години като шпионин в сърцето на Наполеоновата империя, ако не е бил готов и на безогледни постъпки.

– Робин е бил изложен на влияния, които се различават от нравите на английското общество, но съм сигурен, че никога не би причинил зло на невинно момиче.

Лейди Рос се извърна, свивайки рамене.

– Е, ще видим. Няма да се успокоя, докато не намеря племенницата си. И ако вашият брат ѝ е сторил нещо – бог да му е на помощ.

След като тя си тръгна, Гайлс дълго стоя, вперил поглед в затворената врата. Имаше чувството, че върху него се е стоварила църковната камбанария. Досега никой не го беше влудявал така и все пак не беше много горд от начина, по който разговаря с лейди Рос.

Той поклати глава и се обърна.

– Какво ще кажете за всичко това, Чарлз? – попита секретаря си, който бе присъствал на сцената в пълно и слисано мълчание.

Мъжът се поколеба за миг.

– Не мога да кажа, че бих се радвал лейди Рос да е моя приятелка – изрече след това дипломатично.

– Значи смятате, че Робин е могъл да се забърка в нещо дяволски неприятно, ако наистина се е понесъл нанякъде с племенницата на лейди Рос?

Чарлз се усмихна загрижено.

– Боя се, че е така, милорд.

Маркизът потъна в дълбокото си кожено кресло и се замисли. Колкото и неправдоподобно да звучеше: изчезналата Максима трябва да е сега на път за Лондон, пеша. Иначе лейди Рос нямаше да е толкова сигурна, че седмица след като е изчезнала от Дюрам, все още е някъде в Йоркшир.

В деня, в който изчезна и той, Робин имаше намерение да попътува през горите на запад. Пътят, водещ към Дюрам, ги пресичаше и в обратна посока. Възможно ли е Робин да е срещнал момичето и да е решил импулсивно да го придружи до Лондон?

Гайлс прие почти с облекчение такава възможност. Подобна необмислена постъпка е не само типична за Робин, тя говори и за неговата почтеност. Но ако женчето е на двайсет и пет и няма нищо против, двамата могат доста скоро да станат много по-близки, отколкото би желала лелята на девойката.

Лейди Рос изглеждаше по-възбудена, отколкото го предполагаше ситуацията. Дали зад цялата тази история не се криеше повече, отколкото тя беше готова да си признае?

Или чисто и просто темпераментът ѝ я бе подтикнал да се държи като раздразнена кобила.

Смръщил чело, маркизът направи равносметката. Робин беше изчезнал, също и госпожица Колинс. По всяка вероятност са ги видели заедно. Съвсем не беше изключено двамата да са сега на път за Лондон.

Лейди Рос преследваше бегълците и жадуваше за мъст. Ако спипа онези двамата, последиците ще са ужасно неприятни за тях. Впрочем

скандалът щеше да навреди повече на момичето, отколкото на Робин, но отмъстителната лейди Рос беше твърде възбудена, за да го съобрази.

Робин би посрещнал хладнокръвно възможността за скандал, но не и маркизът. Следователно налагаше се и той да хукне по петите на бегълците. С малко късмет можеше да ги открие преди лейди Рос и да предотврати голямата катастрофа.

Гайлс си помисли мрачно колко мрази пътуванията. Дълги часове в трополящи карета, ухабено спално бельо и трудни за преглъщане обеди и вечери. Не разполагаше дори със свестен камериер, защото предишният наскоро напусна и още не му бяха намерили заместник.

На всичко отгоре щеше да се види в ролята на същински идиот, ако тръгнеше да преследва някаква американска пеперудка, един шпионин в оставка и една разпалена реформаторка.

Докато обсъждаше тези изгледи, маркиз Уолвърхемптън си даде сметка, че се усмихва.

6

Макси нахлупи шапката си над челото, за да я пази от слънцето и използва възможността да хвърли скришом поглед към спътника си. Отново усети, че се задъхва и вече знаеше, че това я спохожда често, когато гледа Робърт. Беше твърде красив, твърде загадъчен, за да бъде реален.

Загадъчен, но не и непристъпен. Напротив, беше единственият мъж, с когото можеше да разговаря също тъй непринудено, както с баща си. Когато Робин се уморяваше да мълчи, бърбеше много остроумно на най-различни теми: пейзажът, времето, краткото и достойно за съжаление военно стълкновение между техните две страни.

Но никога не изтърва за себе си нито дума, на която тя да може да повярва. Боже милостиви, та тя не знае дори истинското му име. Не, обещава си никога вече да не се поддава на измамата, че да си мълчалив и загадъчен е едно и също.

Още по-странно беше, че той се държи като истински джентълмен, толкова съвършен, че тя почна да се пита, дали с нея нещо не е наред. Не че си пожелаваше той да стане по-напорист, но такова поведение щеше да е поне разбираемо.

Вместо това имаше спътник, който се държеше повече от необяснимо. Всичко това страшно я объркваше и тя твърде лесно забравяше, че макар да е очарователен, Робин е и непоправим мошеник.

Докато пътят им минаваше през една горичка, Робин наруши мълчанието с въпроса:

– Не съм ли ви разказвал още за времето, когато работех в Австралия в един цирк?

Тя се запита разсмяна какво ли ще ѝ сервира този път.

– Не, още не сте. Вашият репертоар от забавни и съвсем неправдоподобни истории е изглежда неизчерпаем. Хайде, разкажете ми за цирка. Изпълнявал сте по всяка вероятност коронния номер – ходене по въже.

– Нищо подобно – възрази той любезно. – Работата с коне е много по-проста, тъй че се ограничих с майсторска езда. Казашкият ми номер предизвикваше възхищение.

– Робин, истината ли казвате?

Погледът, който ѝ хвърли, издаваше колко е засегнат.

– Истината може да разказва всеки глупак. Но за лъжи трябва да имаш дарба.

Макси още се смееше, когато двама конници изхвърчаха от храсталака. И двамата бяха маскирани и с пистолети в ръка.

– Парите и всичко останало! – изкрещя единият. Беше як и рус, през отворите на маската святкаха очи като на пор.

Сърцето на Макси се сви от страх. Въпреки че познаваше опасностите на пътищата, не беше очаквала да срещне пладнешки разбойници. Дватама явно бяха изнервени и много, много опасни.

До нея Робин вдигна ръце.

– Трябва да сте много изпаднали, щом ви се налага да грабите хора като нас – заяви той спокойно. – От нас няма какво да вземете. По-добре ще е да се захванете с богатите каляски по Големия северен път.

– Там движението е много оживено – изръмжа другият разбойник, тъмнокос, набит мъж, насочил втречено оръжието си към гърдите на Робин. – Там лесно можеш да си затриеш живота.

– Времената са тежки – каза русият. – И да нямате много, дори няколко шилинга са все по-добре от нищо. Хайде, Джем, провери какво носят.

Джем слезе от коня и пребърка джобовите на Робин, в които намери няколко монети. След като прерови и раницата, заяви ядосано:

– Не излъга, това нищо не е.

Макси стоеше вцепенена, докато той я опипваше цялата. Беше си вързала яко гърдите за ребрата и това за щастие му попречи да открие истинския пол на жертвата си. Не успя да намери и ножа в ботуша ѝ. Но във вътрешните ѝ джобове скоро напипа и измъкна устната хармоника.

– Какво е това, Нед?

– Ами нещо като орган за уста – отговори Нед. – Може да струва шилинг или два.

Макси прехапа устна. Добре че поне не откри обещите, скрити в същия джоб. Достатъчно лошо беше, че Джем зърна часовника на баща ѝ. Той го измъкна и си подсвирна доволен.

– Имаш право. Момчето е носело по-скъпите неща. Това тука е златно, та ще ни броят доста тлъста сумичка.

– Дай ми го. – Нед огледа часовника и го пхна в джоба. – А сега опипай шията на момчето. Носи сребърен синджир.

Макси се дръпна, инстинктивно, когато мръсните пръсти на Джем зашариха по врата ѝ. Дъхаше право в лицето ѝ на алкохол.

– Е, проклет да съм, ако днес нямаме късмет. – Той измъкна

кръстчето, отвори закопчалката и напъха синджирчето в джоба си.

– Недей! – замоли тя. – Не ми го вземай. От майка ми е – единственото, което ми е останало от нея.

– Колко жалко! – ухили се Джем и затършува в раницата ѝ. Сляпа от гняв, Макси вече искаше да посегне към ножа, но Робин я хвана за лакътя.

– Не струва колкото живота ти – прошепна ѝ той. А когато тя го изгледа гневно, добави: – Помислете добре, по дяволите! Майка ви щеше ли да поиска да умрете заради това късче метал?

Думите му я вразумиха. Тя вдигна очи и видя, че пистолетът на Нед е насочен към нея. Той се хилеше злорадо.

– Само крачка да направиш към Джем, момче, и си мъртво. – Той сложи пръст на спусъка. – Впрочем би трябвало да ви ликвидирам и двамата, преди да ни издадете на властите.

Макси усети как ръката на Робин стисна по-силно лакътя ѝ, но гласът му звучеше спокойно, когато каза:

– Ако оставите след себе си на пътя два трупа, ще почнат сериозно да ви търсят. Тъй че ще е по-разумно да ни подарите живота. Няма да стигнем достатъчно бързо до най-близкото селище, за да ви създадем неприятности.

– Май че си прав – заяви едва ли не със съжаление Нед. Макси въздъхна облекчено. Робин забеляза, че тя вече се владее и пусна лакътя ѝ.

Джем потупваше доволен джоба на палтото си.

– Беше дяволски добра плячка. Би трябвало по-честичко да се грижим за скитниците.

– Взе ли им всичко по-скъпичко, Джем? – осведоми се Нед.

– Какво ще кажеш за палтото на по-възрастния? Трябва да ти стане.

Нед огледа носеното, но иначе хубаво палто.

– Прав си. Сигурно го е купил на старо, понеже никой селски терзия не може да ушие такова палто. Дори този мърморко не би трябвало да се срамува от такова палто. – Той размахна отново пистолета. – Съблечи го.

Този път Робин се възпротиви.

– Доста е непристойно да смъкнеш на човек дрехата от гърба. Щом искате палтото ми, елате си го вземете.

– Бъдете благодарен, Робин – изпъшка Макси.

– Ако стреляте по мен, ще съсипете дрехата – заяви убедително той.

Това го проумя даже Нед.

– Смъкни му го, Джем.

Джем потри ухилено ръце. После заби злобно юмрук в стомаха на Робин, последва още един удар – в гърдите. Робин изстена от болка и се устреми напред срещу нападателя си.

Джем го отхвърли с пренебрежително кикотене настрана и му смъкна дрехата от гърба. Робин вече не се противеше. Лицето му беше бяло като вар, а раменете му се повдигаха, сякаш не му стигаше въздух. На Макси й идеше да го смъмри за неразумното упорство.

Джем хвърли палтото на съучастника си. Нед кимна и посочи с пистолета си пътя.

– По-добре ще е да изчезнете, докато още съм в добро настроение.

Макси вдигна раниците от прашния път, дръпна Робин за ръкава на ризата и го повлече надолу по пътя. Той продължаваше да се превива и да си поема с мъка дъх.

– Идиот! – изсъска тя. – Как можахте заради една дреха да се изложите на такъв риск? Кръстчето от майка ми е нещо, на което наистина много държах.

Той не отговори, но когато стигнаха до следващия завой на пътя, изведнъж се изправи.

– По тази пътека надолу! Трябва да изчезнем, преди да се усетят какво е станало – каза припряно.

Тя го погледна смяно.

– По дяволите, за какво говорите?

Той протегна със смях ръце. В едната му ръка лежаха кръстчето от майка й и няколко монети, в дясната – нейната хармоничка.

Макси се втренчи в предметите.

– Но как успяхте да си ги върнете?

– Ами като му пребърках джобовете, разбира се. – Той й подаде кръстчето и хармоничката. Парите пхна в раницата си. – Хайде, нямаме време за губене. – И вече тичаше надолу по пътеката.

– Пребъркали сте джобовете му? – След миг объркване Макси пхна богатствата си в джоба на якето и хукна след него. – Робин, вие сте невъзможен!

Той й се усмихна през рамо.

– Бог ще ми прости, нали затова е тук. – После лицето му стана сериозно. – Съжалявам, че не успях да върна часовника, но не намерих удобен случай да се приближа достатъчно до онзи Нед.

Милостиви боже, беше понесъл доброволно ударите, за да й върне кръстчето. А тя го смяташе за глупак. Като джебчия беше ненадминат.

Стоеше съвсем близо до него и не забеляза абсолютно нищо.

През следващите два часа тичаха с все сила по пътеки, които пресичаха напъряко местността. Слънцето вече се спускаше към западния хоризонт, когато изкачиха едно хълмче и зърнаха под него по-широк път. Там долу се виждаха две каруци, мъж с магаре и няколко крави, което значеше, че на този път ще са в по-голяма сигурност, отколкото по пътеката, която бяха следвали дотогава.

Направиха кратка почивка. Макси беше толкова капнала, че я болеше всеки мускул. Тя свали раницата и обви с ръка кръста на Робин, търсейки опора. Когато миг по-късно той обгърна раменете ѝ, Макси прецени собствения си жест като провокация. Въпреки това беше и съвсем естествен: изживяната заедно опасност беше създала атмосфера на другарство.

– Мислите ли, че сме вече в безопасност? – изпъшка тя, след като се отпусна за миг.

– Съмнявам се да са се насочили по нашите следи – отвърна Робин. – Решили са по всяка вероятност да си спестят енергията за следващите пътици.

Макси свъси чело.

– Трябва да осведоим властите.

– И какво да им разкажем? Те положително знаят, че по тези места разбойници кръстосват пътищата. Пък и докато им съобщим нещо, Джем и Нед ще са през девет гори в десета. – Той се засмя. – Мисля, че спечелихме близо десет фунта стерлинги. Ако не бях изгубил часовника, щях да кажа, че твърде добре използвахме премеждието.

Макси се разсмя и облегна глава на рамото на Робин.

– Представяте ли си физиономията на Джем, когато разбере, че джобът му е празен? Та вие го направихте на последен глупак.

– Създателят се е погрижил за това преди мен.

Тя вдигна усмихнато лице към него, за да каже нещо и в този миг той я погледна в очите. Ризата му беше разкъсана около врата и оголваше няколко сантиметра голи гърди, косата му се спускаше на влажни, къдрави кичури над челото. Той преливаше от живот, той беше прекрасен и тя го желаше, както никога досега не бе пожелавала мъж.

– Хуморът ви е твърде богохулствен – каза тя, като се мъчеше да създаде дистанция.

– Богохулството е един от моите специалитети. – Той вдигна ръка и прокара нежно като с перце пръсти по леко разтворените ѝ устни, по връхчето на езика ѝ. Соленият им вкус го направи изведнъж много

реален, вече нито тайнствен, нито загадъчен.

Той изстена хрипкаво, пхна ръка под тила ѝ и повдигна главата ѝ към своята за целувка. Устните му бяха топли, езикът му – палава наслада. Тя отвори някак съвсем естествено уста. Целувката стана по-страстна, желанието я обзе цяла, огне ѝ каквато и да било сила за съпротива. Тя затвори очи и загали тила му, навивайки на пръсти копринено-меките кичури на косата му.

Робин промълви името ѝ, гърленият звук идваше от много дълбоко. Дясната му ръка се плъзна по гърба ѝ, накара я да потрепери, притисна я плътно към себе си. Ръцете ѝ, опрени в неговите ребра, ту се разтваряха, ту се затваряха, вкопчени в ленената му риза. Беше го сметнала за студен човек, но в устните му, в коравото, искащо тяло нямаше нищо хладно.

Цвиленето на кон ги върна към действителността. С безкрайно учудване тя си даде сметка, че е целунала един джебчия, пладнешки разбойник, който по всяка вероятност дори не помни истинското си име. Не само го целуна, но му се наслади толкова лакомо, като на първото късче кленова захар след дълга и студена зима.

Макси отвори очи, отстъпи крачка назад, опря ръце на гърдите му, за да го отдалечи и си пое дълбоко дъх. Погледите им се срещнаха и тя отново зърна в очите му сенките, които вече бе забелязвала един или два пъти.

Доловила инстинктивно опасност, тя потърси спасение в неутрална тема.

– Без връхна дреха изглеждате много подозрителен. Колко далеч може да сме от най-близкия град, за да си купите там нова?

Той си пое дълбоко дъх, лицето му стана по-спокойно.

– Предполагам, че този път води за Ротърхем. Там сигурно ще намерим някой вехтошар, но може да стане и по-рано.

Макси вдигна раницата и шапката. Докато слизаха по хълма към шосето, все се питаше неволно дали ще намери кураж да продължи това съвместно пътуване.

Маркиз Уолвърхемптън беше позадрямал върху меките възглавници на каретата си. За щастие това странно преследване ставаше при хубаво време и пътищата бяха в що-годе добро състояние. Гайлс не беше сигурен дали наистина е по следите не бегълците, но пък неоспоримо беше, че следва отблизо лейди Рос. Нейната боядисана в жълто карета

беше много по-лесна за преследване, отколкото двама пешеходци.

Беше почти заспал, когато резки изстрели нарушиха монотонното потракване на каретата. Гайлс отвори бързо прозореца и викна на кочияша:

– Виждаш ли какво става?

– Сигурно е нападение, милорд – отвърна му кочияшът. – Допускам, че не желаете да се върнете, за да избегнете стълкновението?

– Правилно предполагаш. Пригответи се при нужда да се намесиш. – Докато зареждаше пистолета, който държеше за в случай на нужда в каретата, Гайлс изведнъж се запита дали жертвата не е лейди Рос. Едва ли. Впрочем тя пътуваше на малко разстояние от него, а карета като нейната беше чудесна цел. Мили боже, та тя сигурно ще наругае разбойниците, а те на свой ред ще я убият за такова непокорство.

Каретата на Гайлс взе един завой и кочияшът спря с все сила конете, за да избегне сблъсъка с карета, застанала напърно на пътя. Той блъсна вратичката и изскочи навън. Само след миг към него се присъедини с карабина в ръка и слугата, който беше седял дотогава на капрата, пред тях препусна с цвилене и къчове и се скри в гората кон без ездач.

Беше наистина жълтата карета, но помощта им вече беше излишна. Лейди Рос стоеше неподвижна, втренчила поглед в нечие тяло в краката ѝ, а нейният слуга се беше навел и оглеждаше проснат на земята втори човек. Във въздуха се носеше металическата миризма на кръв. И двама-та кочияши се мъчеха да успокоят конете.

Гайлс усети облекчение, като видя, че лейди Рос е жива и здрава. Щеше да е наистина жалко, ако тази великолепна и толкова енергична личност бе намерила толкова нелепа смърт.

Тя вдигна поглед и го позна. Въпреки враждебността при първата им среща, радваше се, изглежда, да зърне познато лице. Гайлс отпусна пистолета и тръгна към нея.

– Вие и хората ви не сте ранени, нали?

Тя кимна и понечи да каже нещо, но от устните ѝ не се изтръгна нито звук. Тя преглътна няколко пъти с голяма мъка и най-сетне каза:

– Изглежда, разбойниците не са очаквали съпротива. Навярно двама скитници. – Тя вдигна ръка да си оправи шапката, но пак замря, втренчена в пистолета, който държеше в ръка.

– Боже милостиви! – възкликна Гайлс. – Вие лично ли го застреляхте?

– За щастие не се стигна дотам. Моите хора са ветерани от войната. – Усмивката ѝ излезе малко крива. – Трудно им е било след армията да

си намерят работа. Смятах, че им правя услуга, когато ги наех. Изобщо не съм допускала, че доброто ми дело ще бъде възнаградено по толкова драматичен начин.

– Добър аргумент за благотворителността. – Гайлс погледна към мъжа, проснат до каретата. – И двамата разбойници ли са мъртви?

– Предполагам.

Докато гледаше проснатия на земята мъж, Гайлс изведнъж усети студени тръпки по тялото си. Косата на човека беше светлоруса и малко по-дълга от обичайното. Не, не, невъзможно беше... Сърцето му спря за миг.

– Палтото... – прошепна той сподавено. – Толкова прилича на онава, което Робин носеше в деня, когато изчезна. А пък косата е... – Той изтича бързо към мъжа.

Дездемона си пое рязко въздух. Не, невъзможно беше убитият да е лорд Робърт и все пак... Не беше чак толкова рядко вироглави млади джентълмени да се развличат с пладнешки грабеж, а тези двама разбойници не й направиха впечатление на много опитни. Тя хвърли ужасен поглед на втория труп, но това с положителност не беше Максима.

Това не изключваше, разбира се, мъртвият да е все пак лорд Робърт. Възможността този нехранимайко да е извършил толкова недостойна постъпка, я ужаси. Сигурно е съвсем различен от брат си.

Маркизът коленичи до мъртвия и го обърна. После си пое дълбоко дъх, наведе глава и закри лицето си с ръка.

Ужасът на Дездемона се изпари и отстъпи място на дълбоко съчувствие. Тя също бе погледнала това, покрито с кръв, премазано лице и знаеше, че то ще се явява занапред в кошмарите й.

Тя пристъпи към маркиза и сложи леко ръка на рамото му.

– Ужасно съжалявам, лорд Уолвърхемптън. Това брат ви ли е?

– Не. – Той вдигна глава и явно се опита да се овладее. – Но известно време допусках, че може да е той. С облекчение разбрах, че... съм сбъркал.

Това означаваше, че маркизът е защитил брат си не само от семейна лоялност, но и от обич. Запита се с какво ли е заслужил изчезналият лорд Робърт подобна привързаност.

– Помислил сте все пак, че брат ви е способен на разбойническо нападение?

Гайлс я изгледа ядосано.

– Разбира се, че не. Подобно предположение би било абсурдно. – Той докосна ръкавите на разбойника. – Но бас държа, че това палто е на

Робин. Кройката е френска, не английска. Питам се как тъй този тип го носи.

– Брат ви може да го е продал на този нехранимайко.

– Не съм твърде готов да вярвам на случайности. – Маркизът се залови, намръщен, да претърсва джобовете на мъртвия. Намери няколко монети, златен часовник, но нищо, което да издава името на разбойника.

Дездемона смръщи чело.

– Позволете да видя часовника. – Тя отвори с нокът капака. От вътрешната страна беше гравирано името „Максимус Бенедикт Колинс“. Посочи безмълвно гравираното на Гайлс.

Той изсвири през зъби.

– Принадлежал е значи на вашия брат?

Тя кимна.

– Подариха му го, доколкото си спомням, за осемнайсетия му рожден ден. След смъртта му сигурно го е взела Максима. – Тя погледна тревожно маркиза. – По всяка вероятност тези двама мъже са срещнали вашия брат и моята племенница. Нали не допускате, че... че са ги ограбили и... убили?

Когато маркизът стана, стоманеносивите му очи бяха почти черни.

– Съмнявам се. Не виждам причина да убият двама невъоръжени. Но по всяка вероятност са ги нападнали и това палто, както и часовникът, са станали тяхна плячка.

Дездемона затвори в длан часовника на покойния си брат.

– Престъпници не се нуждаят от повод, за да убият. Ако убият двама души и скрият трупове, с това не биха оставили много следи.

Маркизът гледаше мрачно. Знаеше всичко това не по-зле от нея, но предпочете думите да не бъдат изречени.

– Възможно е, но не и твърде вероятно. Робин е много ловък в преодоляването на трудности. В никакъв случай не мога да си представя да са го убили толкова лесно. Или той да допусне на млада дама, която придружава да ѝ се случи нещо лошо.

– Значи лорд Робърт има голям опит в измъкване от трудни ситуации. Честни хора нямат нужда от подобни способности – заяви Дездемона с хаплива увереност.

– Ако веселата ви племенница стигне жива и здрава в Лондон, ще го дължи единствено на защитата на брат ми, тъй като разумът ѝ, изглежда, е също тъй слабо развит, както и нейният морал – парира язвително маркизът. – Кое добре възпитано момиче би си представило дори насън да прекоси цяла Англия пеша? Имала е все пак достатъчно ум в

главата да примами един мъж, който да я придружи до Лондон.

– Тя не го е примамвала, а е била принудена – изсъска Дездемона. – А пък вие сигурно сте се позамислил над държанието да лорд Робърт, в противен случай нямаше да тръгнете подире ми.

– Загрижен съм не за брат си, а за вас. – Гласът на маркиза ставаше все по-висок. – След като изхвърчахте от библиотеката ми, си дадох сметка, че трябва да защитя Робин от най-щурата, най-жадната за мъст жена, която съм срещал през живота си. Нали е повече от очевидно, че вече сте произнесла присъдата, въпреки че нямате ни най-малкото доказателство.

– Кого имате предвид с епитети „щура и жадна за мъст жена“? – Дездемона вдигна бързо ръка и зашлеви на Уолвърхемптън гръмка плесница.

Беше забравила за пистолета. Рязкото ѝ движение натисна спусъка и куршумът профуча на сантиметри от ухото на Гайлс. Един от кочияшите извика нещо, слугите изтичаха към нея.

– Боже милостиви! – Маркизът отскочи встрани, бял като платно. – Да не сте си загубила ума?

Дездемона пусна пистолета в чантичката си. Трепереше с цяло тяло, притиснала ръце към слепоочията.

– Н... не го исках – изпелтечи тя, готова да припадне. – Забравих, че държа пистолет. Беше нещастен случай, кълна ви се във всичко свято!

Гайлс махна на слугите да се отдалечат, хвана Дездемона за ръката и я придружи до каретата ѝ.

– Лейди Рос да има случайно бренди в каретата? – попита той надничаштата плахо през прозореца камериерка.

Момичето кимна. Малко по-късно Гайлс тикна сребърната манерка в ръката на Дездемона.

– Пийте!

Тя вдигна глава, отпи глътка и направи отвратена гримаса. После го погледна право в очите и каза дълбоко загрижена:

– Имам ужасен характер и често казвам неща, за които по-късно съжалявам. Но никога, за нищо на света не бих искала да причиня някому зло.

– Вярвам ви – каза той успокояващо. – Ако наистина искахте да ме застреляте, сега щях да лежа окървавен в прахта.

Дездемона потрепери.

– Моля ви, не говорете така.

– Извинете. – Той си позволи голяма глътка от манерката, после продължи: – Възможно е нашите двама бегълци да са поели по пряка пътека през местността, та би било добре да ги търсим по успоредни пътища.

Дездемона кимна.

– Ще бъдете ли така добър да ми пратите вестonosец, ако ги намерите? За да зная, че Максима е добре.

– Няма проблеми. Ще ви бъда признателен, ако и вие сторите същото.

– Естествено. – Дездемона се качи в каляската си. – И... много ви благодаря, Уолвърхемптън.

Той се усмихна, а тя призна, че мъжът наистина изглежда много добре, ако не са го ядосали до полуда.

– Лейди Рос, животът ми наистина стана много по-въълнуващ, от- както имах удоволствието да се запозная с вас. – Той се обърна и изтича към своята карета.

Дездемона гледаше със смесени чувства подире му. Неговото издирване усложняваше много нейното собствено. Въпреки това нямаше нищо против да го види отново.

7

Вратата на плевнята изскърца. Макси се събуди, отвори очи и подкочи. Яркото слънце я ослепи, до ушите ѝ стигна яростен лай. На по-малко от два метра бяха застанали два огромни дога и скърцаха със зъби.

Макси се вцепени. Ножът ѝ беше в раницата, но за да я стигне, трябваше да стане. А това щеше да разяри още повече псетата. Без да мърда глава, тя погледна към леглото на Робин. Той лежеше неподвижно като нея, но не изпускате от поглед почти истеричните животни.

– Седни! – извика нечий глас.

Кучетата седнаха неохотно на задниците си, но святкащите им очи, скърцащите зъби и яростното дишане не оставяха съмнение, че само чакат възможност да разкъсат нашествениците на парчета. Зад тях се появи ядосан селянин.

– Проклети скитници – изсумтя той. – Би трябвало да ви предам на полицията.

– Тази възможност ви остава, разбира се, но не сме ви причинили никаква вреда – обади се Робин и предпазливо седна. – Извинете ни, че нахълтахме така. Искахме отдавна да сме на път, за да не причиняваме никому неудобство, но вчера вървахме толкова дълго, а пък жена ми е... ами тя е бременна.

Макси също седна и хвърли на спътника си възмутен поглед. С дългата си коса едва ли можеше да мине за юноша, но пък трябваше ли веднага да я прави на бременна? Робин стана усмихнат, помогна ѝ с подчертано внимание да стане.

Набитият възникък селянин не беше впечатлен ни най-малко.

– Марш отгук или ще пусна кучетата!

– Ако имате работа за вършене, бихме ви се отплатили на драго сърце по този начин за подслона – предложи Робин.

В това време Макси започна спокойно и приятелски да говори на кучетата на майчиния си език. Те ръмжаха още известно време, но после по-едрото животно взе да маха с опашка, а ушите му щръкнаха нагоре. Макси протегна ръка, изрече индианското си име: Канавиоста. Женската се приближи още малко, подуши ръката ѝ и взе да я ближе.

Тя се засмя и зачеса кучето зад ушите. То ѝ се отплати със задъхано, благодарно сумтене. Другото куче изскимтя завистливо, пристъпи

напред и пожела същото внимание.

Селянинът тъкмо беше подхванал обичайната песен за пустите мързеливи, крадливи нехранимайковци, които му стъжняват напразно живота, но изведнъж млъкна, защото видя как договете му са наобиколили ревниво Макси и почти са я свалили на пода.

– Какво, по дяволите?...

– Жена ми много се разбира с животни – обясни съвсем излишно Робин.

– Наистина може да се каже – изръмжа селянинът, впечатлен въпреки волята си. – Всяко от псетата тежи повече от нея. Жена ви, така ли? Ами къде ѝ е венчалният пръстен?

Макси наблюдаваше смаяна промяната, станала с Робин. Обикновено правеше впечатление на нехаен аристократ, но сега от непринудената му елегантност не беше останал и помен. Сега беше човек със скромен произход, когото съдбата яко е раздрусала.

Наблюдаваше го и се зарече твърдо да не вярва занаят на нито една негова дума. При неговия артистичен талант човек навярно никога не би могъл да разбере дали говори истината.

– Наложил се да си продаде пръстена – каза угрижено Робин. – Сега, след войната, времената са тежки. Тръгнали сме за Лондон, където се надявам да си намеря работа.

– Бил сте войник? – попита селянинът. – Синът ми служеше в четиридесет и втори пехотен.

Робин кимна сериозно.

– Един от най-смелите полкове в цялата армия. И аз бях на полуострова. Имах щастието да се запозная със сър Джон Мур малко преди той да загине при Коруна.

Тънките устни на селянина се движиха известно време безмълвно.

– Моето момче загина при Виктория. Винаги е казвал, че Мур е най-добрият и наистина незаменим. – Враждебността му се беше изпарила.

– Смъртта на генерала беше трагична загуба – потвърди Робин.

Селянинът свали шапка и прокара пръсти през рядката си коса.

– Казвам се Харисън – избоботи той. – Чака ви дълъг път. Ако сте гладни, мога да ви дам нещичко, преди да продължите.

Кратка разходка ги доведе до къщата на селянина, а само една усмивка на Робин докара селянката до въодушевен възторг. По време на изобилната закуска от яйца, наденички, горещи тиганички, конфитюр от ягоди и чай той разказваше за войната на Иберийския полуостров и за

войнишкия живот. Звучеше много убедително. Ако не го познаваше толкова добре, Макси щеше да повярва на всяка негова дума. Той завърши представлението с това, че поправи часовника върху камината на господин Харисън, спрял от много години насам.

Макси се видя обградена от майчинско внимание, чу потресавачи истории за мъките на раждането, „особено за такова едно мъничко, мършавичко създание като вас“, получи и допълнителна порция ядене и бе изпроводена със съвета много да внимава за себе си заради детето. Господин Харисън помахаше след пътниците, а двата дога ги изпратиха до границите на имота на своя господар и много неохотно се върнаха обратно.

– Да ви се е случвало, лорд Робърт, да се засрамите от самия себе си? – осведоми се сухо Макси, когато вече никой не можеше да я чуе.

– Че защо трябва да се срамувам? – попита невинно той. Тя го стрелна с ужасен поглед.

– Нямате абсолютно никакво уважение към истината.

– Напротив. Цена истината дори много високо. Затова я използвам крайно предпазливо.

– Робин! – изрече тя подозрително тихо.

– Нашите домакини получиха удоволствието да са сторили нещо добро, ние закусихме превъзходно, кучетата си намериха приятелка, а часовникът на госпожа Харисън отново върви. Тъй че къде е проблемът?

– Да, но толкова лъжи – възрази Макси.

– Не бяха чак толкова много. Наистина прекарах известно време на Иберийския полуостров и съм срещал сър Джон Мур. С нито една дума не съм твърдял да съм бил един от войниците му или негов приятел. – Лицето му стана угрижено. – Разбирам защо сте толкова чувствителна. Причината е във вашето състояние.

– Вие... Вие сте невъзможен! – извика тя, раздвоена между яд и смях. – Как можяхте да му кажете, че съм вашата бременна съпруга?

Той я изгледа замислено.

– Ако имате възражения, в смисъл че не е вярно, можем много бързо да променим нещата поне отчасти.

Макси изсумтя пренебрежително.

– Бог ми е свидетел, че съм получавала неведнъж непристойни предложения, но това беше най-абсурдното. Дори да имах интерес, какъвто аз нямам, щях да съм ненормална, ако реша да забременея тъкмо на път за Лондон.

– Имах предвид по-скоро другата част. Достатъчно е да поемем на север, към Гретна Грийн. Сега сме немного далеч от Доктърс Комънс, а там можем да получим специално разрешение.

Дори една американка знаеше какво означава женитба.

– Шегите ви стават все по-нахални, лорд Робърт – заяви ядосано Макси. – Бихте си получили заслуженото, ако приемех предложението ви и ви вържех за себе си за през целия ви живот.

– Мога да си представя и по-лоши неща.

Тя спря като замръзнала и го погледна.

– Защо говорите така, Робин – попита тихо.

– Представа нямам – отвърна той с мрачна откровеност. – Но смятам, че предложението ми не беше лошо.

Последното, от което Макси имаше нужда, беше един очарователен нехранимайко. Въпреки това установи шокирана, че перспективата не е лишена от чар. Робин може да не бъде доверие нито с думи, нито с дела, но беше и много мил, забавен и толкова хубав, че се чувстваше привлечена от него като нощна пеперуда от светлината.

Въпреки това си оставаше нехранимайко. Ако изобщо някой ден се омъжи, ще си избере съпруг, който може да й осигури покрив над глава-та. Тя се освободи от смущаващия му поглед и продължи да върви.

– Допускам, че имате из цяла Европа три или четири съпруги, тъй че още една не би ви натоварила кой знае колко. Но аз за съжаление мразя сборищата и затова ви отказвам, като ви благодаря за честта.

– Нямам други жени. Както сте могла да забележите, не съм много опитен на тема предложения за женитба. Единственият път, когато направих... – Той изведнъж млъкна.

Когато млчанието продължи, тя бързо вметна:

– И какво стана тогава?

– Дамата, разбира се, ми отказа. Много умна жена. Приличате си с нея. – Той се засмя. – Не съм много сигурен дали бих желал да взема за съпруга жена, достатъчно неразумна, за да се омъжи за мен.

Беше отново предишният шегаджия, въпреки че Макси усети – той криеше зад думите си някаква болезнена истина. Тя поклати глава и продължи да върви. Можеха навярно да станат приятели, но тя очевидно никога нямаше да го разбере докрай.

Да открие следите на племенницата на лорд Колингууд, не беше кой знае колко трудно за човек със способностите, които притежаваше

Симънс. А тъй като птичето не знаеше, че го преследват, беше поело по пътя като гъска, която само чака да я оскубе някой.

Отначало не беше чак толкова лесно, защото малцина си спомняха за малко момче с широкопола шапка. Стана по-лесно, когато момичето се събра с някакъв рус нехранимайко. За него си спомняха край пътя всички жени до една.

Симънс се питаше със злорадо удоволствие как ли ще реагира Колингууд на новината, че племенничката му е една малка курва. Ех, на негово превъзходителство можеше и да не му пука. Основната му цел беше да попречи тя да стигне до Лондон, където би могла да научи истината за баща си. Симънс разбираше добре, че Колингууд има основание да иска да попречи тъкмо на това.

Симънс загуби веднъж плячката си от очи, когато двамата поеха южно от Шефилд напъряко през полето от един път към друг, но после отново откри следата. Сега двамата имаха само няколко часа аванс. По всяка вероятност момичето и неговият спътник са намерили подслон в някоя плевня или на място за преспиване във вид на кръг от един-два метра. С малко късмет може да ги открие още същата нощ.

Той се засмя дрезгаво. Птиченцето сигурно не е готово да се раздели с момчето си и да се върне в Дюрам, но това беше неизбежно. Симънс щеше да се справи и с двамата.

Благодарна, че са намерили приемливо място за пренощуване, Макс си захвърли раницата на тревата и изтича до близката горичка да събере съчки. Когато се върна, Робин тъкмо се мъчеше да запали огън.

Той вдигна очи.

– Като се разгори добре, може да го наглеждате, докато отида да донеса вода за чая.

Тя пусна вързопя съчки и разкърши уморено рамене.

– Аз ще отида за вода.

– Ще го възприемете ли като смъртна обида, ако предложа да поотпочинете? Изглеждате капнала, а потокът е доста далеч.

Предложението му беше много примамливо.

– Но... аз не съм ви молила за специални привилегии.

– Зная го добре. – Тресчиците пламнаха, но той се изправи едва когато пламъците лумнаха високо. – Като се имат предвид ситните ви крачки, изминали сте три пъти повече път от мен. Тъй че мой ред е да донеса вода.

Макси се засмя и сякаш умората ѝ изведнъж намаля.

– Непоклатим аргумент. Способен сте да продадете на човек под бесилото дори въжето, с което ще го обесят. – Тя се отпусна върху тревата и изу ботушите. – Ако честният труд не противоречеше на вашата философия, бихте могли да станете дори адвокат, за да представяте случаите еднакво добре от двете противоположни гледни точки.

Тя си свали шапката, извади фуркетите от косата и я разпила с въздишка на облекчение по раменете. Ботушите, прибраната коса и яко превързаните гърди ужасно я притесняваха. Мисълта за гореща баня я накара да изтене от желание.

– Да сте следвал някога право? Понякога говорите като същински адвокат.

Робин ѝ хвърли ужасен поглед.

– Всевишни боже, не, не съм. Не отричам, че нося вина за извършените от мен множество осъдителни неща, но си имам все пак известни принципи.

Макси се изтегна със смях върху тревата.

– Никога ли не можете да сте сериозен?

Настъпи тишина, а когато тя вдигна очи, той я гледаше с необясним израз на лицето. Когато забеляза, че го наблюдават, той се засмя и изрече с обичайния си небрежен тон:

– Колкото може по-рядко.

Той взе тенджерите и пое към потока.

Макси затвори сънливо очи и се съсредоточи върху шумовете и мирозмие наоколо си. Чуруликащите призови на птиците. Тихото шумолене на листата. Сладкият дъх на орловия нокът. Усети се едно с природата. Безкрайно доволна.

Заслушана във вятъра, тя заспа.

Когато стигна до потока, Робин реши хубавичко да се измие. При което помисли и за спътничката си. От самото начало му беше ясно, че лицето ѝ е хубаво с екзотична красота, а също, че умът ѝ сече като бръснач. Но по-късно установи с известна изненада, че освен това притежава и нещо от чертите на вещица.

Или може би нещо я сближава със светица? По друг начин не можеше да си обясни епизода, в който тя се опита да го научи на наивност. Беше се оставил тя да го ръководи, а после установи смяян, че е възможно човек да почне да възприема света наоколо си както никога преди.

Това се оказа много успокояващо и той бе почувствал Макси много близка. Беше помислил дори отново да я целуне, по съвсем пристоен

начин, разбира се.

Но после нещо го бе запретило от това състояние на отпуснатост в миг на ужасна паника, сходна с кошмар наяве. Може би не е създаден за наивност. Епизодът беше крайно интересен, но такъв, че той просто не можеше да позволи да се повтори. Беше по-лесно да живее час след час, да се радва на присъствието на Макси и да изживява мига, както не го бе правил от повече от десетилетие.

Пращането на клони под тежки стъпки прекъсна разсъжденията му. Погледна към поляната и видя висок тронав мъж да идва откъм противоположната страна.

Като зърна Макси, мъжът се усмихна доволно.

– Тук сте била, значи, госпожице Колинс. Крайно време е да се приберете у дома.

Макси подскочи и седна. Очите ѝ се присвиха.

– Виждала съм ви в дома на чичо – каза тя с равнодушие, достойно за възхищение. – Кой сте вие?

– Казвам се Нед Симънс и вашият чичо ме изпраща да ви върна къщи – каза той и пристъпи по-близо към плячката си.

Тихо, но бързо Робин пое по обратния път така, че да е зад гърба на лондончанина, ако се наложи да го нападне.

Макси се надигна бавно и изгледа набития мъж много зорко, както терьерът бик.

– Нямайте никакво право да ме принуждавате да се върна при чичо – заяви тя и се дръпна по чорапи от него. – Той не ми е настойник, пък и не съм извършила престъпление.

– Не ми създавайте затруднения, госпожице – каза примирително Симънс, – в противен случай ще се видя принуден да ви завлека при най-близкия шериф и да го осведомя, че сте откраднали една карта и храна. Но чичо ви сигурно ще ви прости, ако сте добро момиче и дойдете с мен в Дюрам. – Той протегна ръка към рамото ѝ. – Къде е елегантният ви спътник? Да не би да ви е изоставил и да е офейкал?

Това, че докосна Макси, се оказа грешка. Тя се дръпна мълниеносно от ръката му и в същия миг го удари между краката. Робин неволно се присви одве. Симънс трябваше да се смята щастлив, че тя не беше обута.

Мъжът също се преви одве.

– Ах ти, мръсно малко... Последвалата псувня беше ужасно вулгарна и Робин се зарадва, че беше изречена на тарикатски език, който Макси навярно не разбираше. Като продължаваше да ругае, лондончанинът

бръкна в дрехата си и извади пистолет.

Преди да успее да стреля, Макси се хвърли отгоре му и посегна към оръжието. Тежестта му я накара да изгуби равновесие и двамата се стовариха върху тревата.

Тя вече отново беше на крака, докато Симънс още си поемаше замайно дъх. Неприятното шракане, с което се натиска спусъка на пистолет, изпълни полянката.

– Бих предпочела да не използвам това нещо, господин Симънс – рече тя с опасно тих глас, – но предпочитам да стрелям, не и да ви последвам. Затова да ви видя гърба, изчезвайте!

Симънс я зяпаше ядосан.

– Я пусни това нещо, малка уличнице, или ще съжаляваш, че си се родила.

Беше направил може би смъртоносна грешка, подценявайки Макси. Със съзнанието, че тя е способна да убие мъжа, ако не се намеси, Робин изтича на полянката тъкмо в мига, в който тя вдигна пистолета и се прицели.

Тъй като беше точно зад едрия лондончанин, Робин не знаеше дали Макси е забелязала маневрите му. С надеждата, че тя ще стреля достатъчно високо, той скочи напред, падна и награби Симънс за краката. Двамата се стовариха на тревата в мига, в който куршумът изсвистя над поляната.

– Мръсно, коварно псе! Ще ви науча аз вас как се напада мъж изотзад! – изрева Симънс и се обърна към новия си противник.

Този мъж от покрайнините на Лондон се биеше и ловко, и брутално, но Робин се радваше на предимството на изненадата. Държеше в ръка и чепата тояга, която придаваше на ударите му допълнителна сила.

Яко улучване по брадичката накара Симънс да се олюлее назад, но после той вдигна ръка към рамото на Робин. Награби Робин за яката и се опита да притегли по-дребния мъж колкото може по-близо до себе си, за да му нанесе по-як удар.

Въпреки опасността да му разкъсат ризата до пъпа, Робин се отскубна. Той се престори, че запраща як удар в лицето на лондончанина, а после използва отбранителното му движение, за да стовари юмрук в стомаха му.

Симънс се смъкна с широко отворени очи на земята. Робин го обърна ловко по корем и изви дясната му ръка на гърба така, че за малко не я счупи.

– Елегантният спътник е все още тук – изсумтя той. – Трябваше да

сте по-предпазлив.

Симънс беше толкова благоразумен, колкото и чувствителен на болка. Той почна така диво да удря наоколо си с лявата ръка, че за малко да се освободи. Робин се наведе, посегна към шията му и упражни на определено място огромен натиск върху артерията. Симънс издаде клокощ звук, изпъна се за кратко, а после изпадна в благотворно безсъзнание.

Макси отпусна пистолета.

– Този трик е наистина впечатляващ – каза тя с малко несигурен глас. – Можете ли да ми го преподадете?

– В никакъв случай. Много е опасен, защото може да причини смърт или трайни увреждания, ако се натиска прекалено дълго. – Робин обърна Симънс по гръб и му завърза ръцете със собствената му кърпа. – Да не говорим за възможността следващия път да го изпробвате на мен, ако направя нещо, което ви ядоса.

– Приемам, че е много мъдро от ваша страна – съгласи се Макс. – Загубя ли самообладание, не мога за нищо да гарантирам.

– Вече го забелязах – отвърна сухо Робин. – Искате да го убиете, така ли?

– Не, въпреки че ме сърбяха ръцете. – Тя донесе ботушите си и ги притисна към гърдите. – Целех се в ръката му, за да го откажа с лека рана от намеренията му. – Тя хвърли с треперещи ръце пръст върху огъня. – Мисля, че и двамата сме на мнение, че трябва да изчезваме час по-скоро отук.

Маркиз Уолвърхемптън тъкмо размисляше навъсено, че ще е добре да си отпочине в Блит, когато каретата му изведнъж спря. Той надникна през прозореца и видя, че кочияшът му разговаря с някакъв набит, доста поочукан мъж, който куцукаше по пътя редом с тях.

Гайлс слезе.

– Случило ли ви се е нещо?

– Нападнаха ме и ме ограбиха – измърмори навъсено мъжът. – Освен това ми откраднаха коня. – След като хвърли поглед на короната на вратичката на каретата, добави, като се мъчеше да е колкото може поучтив. – Дали ваше благородие ще можете да ме откарате до близкото селище?

– Разбира се. – Гайлс пусна непознатия да се качи пръв, качи се и той и си помисли, че пътищата са много по-несигурни, отколкото беше

предполагал. Той запали лампата в каретата и извади манерка с бренди. – Както виждам, спечелил сте си хубава синина на окоето – установи той и наля на госта великодушна порция.

– Не ми е първата.

Гайлс огледа якото тяло на мъжа.

– Напълно ви вярвам. Боксьор сте, нали, или греша?

– Бях. Казвам се Нед Симънс, но на ринга се изправях с името Убиецът. – Приятно трогнат от проявения към него интерес, той изля коняка в гърлото си. – Да сте присъствали на някой от двубоите ми?

– Съжалявам, не съм много добре запознат с бокса, но мой приятел беше заложил веднъж доста тлъстичка сума на вас и беше спечелил. – Гайлс се ровеше в паметта си. – Когато победихте Гейм Чикън в деветнайсет рунда, доколкото си спомням.

– В двацет и един рунда. Леле, беше най-готиният кютек в целия ми живот.

– Това значи, че днес трябва да са били събрани доста много мъже, за да успеят да ви накарат да коленичите.

Забележката се оказа грешка. Симънс изригна ураган от псувни и проклетия, всичките с една и съща цел – да убеди, че е бил победен против всички правила на честния юмручен бой по много непочтен начин. Гайлс го слушаше доста разсеяно, докато думите „сламено рус елегантен тип“ събудиха любопитството му.

– Но русият мъж трябва да е бил някое много яко момче – каза Гайлс подчертано разсеяно.

Симънс видимо потрепери, защото трябваше да признае твърде неприятна за него истина.

– Ами, беше по-скоро жалко джудже, ама ги приказваше едни, като по книга – призна си после неохотно. – Никога не бих предположил, че е толкова добър борец. Пък и никога нямаше да ме повали, ако не беше ме нападнал изотзад и ако онази женска не беше насочила пистолет към мен.

Гайлс сподави усмивка. Значи Робин и покровителстваната от него невинност са минали наскоро отгук. Освен това, изглежда, споменатата ужасно прилича на леля си.

– Но защо ви нападнаха тези двамата?

Лицето на Симънс се затвори като мида.

– Повече не мога да ви кажа. Строго поверително.

Гайлс тъкмо разсъждаваше дали да изкопчи срещу пари още сведения от този мъж, когато отвън долетя цвилене на кон.

Симънс надникна през прозореца.

– Това е моят кон. Проклетото копеле, изглежда, не е знаело добре да язди. Мога само да се надявам, че си е строшил врата, когато кобилата го е хвърлила.

Маркизът не беше зървал през живота си кон, който да може да хвърли неговия брат, още по-малко кранта като тази отвън. Робин сигурно е пунал животното на свобода. Слава на бога, че не е обогатил списъка на прегрешенията си и с конекрадство.

Хванаха коня, вързаха го отзад и каретата продължи пътя си до близкия, град.

Там Гайлс остави Симънс по негово желание пред една повече от жалка гостилница. Той самият отседна в най-добрата, която Уъркшоп можеше да предложи. Ех, не можеше, разбира се, изобщо да се сравнява с Уолвърхемптън, но разполагаше поне с чисто спално бельо.

Когато задряма, не сънува нито бегълците, нито възможните скандали, а лейди Рос, тази наистина главозамайваща амазонка.

Симънс вече беше работил в тази част на страната и си намери само за час нов пистолет и достатъчно много мъже, които да му помогнат в преследването.

Когато малко по-късно вече налагаше синината около окото с къс сурово месо и се наливаше с огромно количество местна бира, той си мислеше за русия фукльо, който му беше налетял изотзад. Колингууд сигурно би се възпротивил на племенницата му да ѝ се случи нещо лошо, но нищо на този свят не можеше да възпре Симънс да нашари яко задника на оня със сламената коса.

8

Изгубиха близо час, докато намерят една изоставена плевня. Ако бяха останали да лагеруват на предишното място, Макси щеше да сготви малко зеленчуци с шунка, но при дадените обстоятелства трябваше да се задоволят с хляб и сирене.

След това Робин се излетна върху сеното. Лунната светлина, която проникваше през тясното прозорче, посребряваше лъскавата му коса.

– Мисля, че е време да ми обясниш най-сетне какво всъщност става. Или целият път до Лондон е пълен с огромни, яки мъжаги, които искат да те отвлекат?

Макси нямаше навика да се доверява на когото и да било, но разбираше, че дължи на Робин да му обясни.

– И аз не съм сигурна, че разбирам какво става. Не зная дори откъде да започна. Какво бихте искали да знаете?

– Онова, което сте готова да ми кажете – отговори той. Тя изпита изведнъж нужда да му довери всичко за произхода си.

– Баща ми, Максимус Колинс, е най-малкият син от едно тъй наречено добро семейство. Той разбрал доста бързо, че шансовете му за бъдещето не са твърде добри и прекарвал повечето си време в хазартни игри и други развлечения.

Тя се усмихна притеснено.

– Дядо ми стигнал до извода, че Макс е безполезен, скъпо струващ паразит, в което навярно е бил прав. Той му предложил да му плати дълговете, ако приеме да напусне Англия. На баща ми не оставал друг изход и той решил да потегли за Америка.

По покрива затрополи дъжд. Макси се загърна разтреперана в якето си и си пожела то да беше по-дебело.

– Баща ми не беше лош човек, но твърде нехаен, когато ставаше дума за пари и друго имущество. В Америка доста му харесало, защото там животът поне донякъде не е така строго регламентиран, както тук, в Англия. Известно време останал във Вирджиния, после потеглил по на север. След кратък престой в Ню Йорк поискал да стигне посред зима от Олбъни в Монреал. За малко да загине в една снежна буря, но го открил навреме един мохикан и го спасил. Останалата част от зимата Макс прекарал в убежището на ловците. Там се запознал с майка ми.

Макси млъкна за малко и се запита как ли ще реагира Робин на

факта, че тя е мелез. Грозна дума – мелез...

Но неговият глас издаваше единствено любопитство, когато попита:

– Мохиканите са едно от шестте племена от конфедерацията на ирокезите, нали?

– Да. – Познанията му я изненадаха и зарадваха. – Мохиканите бяха бранителите на Източната порта и пазеха шестте племена от алгонкините – племена от Ню Ингълънд. Четири от шестте племена живеят сега предимно в Канада, понеже са останали по време на революцията лоялни към англичаните. Но племето на моята майка е успяло да опази поне достойнството и традициите си. За разлика от местните жители на Ню Ингъланд, почти изтребени от болести и войни.

– Историята не е много приятна – каза тихо Робин. – Според всичко, което съм чел, когато дошли първите европейци, индианците са били силни, здрави и великодушни хора. Те са ни подарили царевичата, лекарства и са ни позволили да се заселим в техните земи. Ние сме им подарили варицелата, тифа, шарката, холерата и бог знае какво още. Понякога и смъртта. – Той млъкна за миг, а после попита: – Те дали много ни мразят?

Никога никой не ѝ беше задавал този въпрос, нито бе усещал гнева, който тя изпитваше, станеше ли дума за народа на нейната майка. Чувствителността на Робин отне сякаш по чудодеен начин част от остротата на този гняв.

– Как бих могла, без да мразя сама себе си? В края на краищата аз съм и наполовина англичанка. Повече от половината, защото съм прекарала малко време сред моите роднини-мохикани. Въпреки че те ме приеха с повече любов, отколкото английското ми семейство.

Тя потрепери от вътрешния хлад, който я обзе. Дори към племето на майка си никога не бе принадлежала истински.

Робин се приближи и обгърна раменете ѝ с ръка.

– Роднините могат да са същински дяволи.

– Не можете ли да бъдете поне справедлив? – Главата ѝ почиваше на рамото му и топлината на тялото му пропъждаше постепенно чувството на идващ отвътре студ. В неговата прегръдка се чувстваше чудесно и напълно защитена.

– Майка ми беше млада, неспокойна и проявяваше интерес към света извън закрилящото я обкръжение. Въпреки огромните различия помежду им, баща ми и тя много се обичаха.

– Бунтували са се и двамата срещу обстоятелствата, сред които са

се родили – каза Робин. – Това сигурно ги е свързвало много силно.

– Мисля, че тук сте прав. Когато се запролетило, Макс я помолил да тръгне с него. Тя го сторила и година по-късно съм се родила аз. Повечето време живяхме в Масачузетс, но всяко лято гостувахме на племето на моята майка, защото тя настояваше аз да познавам езика и нравите на нейното племе.

– Баща ви придружаваше ли я?

– Да, той се разбираше чудесно с рода на майка ми. Тъй наречените индианци са много поетични хора. Те обичат да слушат истории, обичат игрите, а също и да се смеят. Баща ми цитираше без усилия на английски, френски и гръцки. Говореше много добре и мохикански. – Тя се разсмя. – Господи, като почнеш веднъж, нямаше спиране. Още помня как го зяпах всички като омагьосани в устата, когато им рецитираше „Одисеята“. Сега, когато и аз вече я прочетох, знам, че е превеждал твърде свободно, но въпреки това разказът му беше невероятно увлекателен.

Смехът ѝ секна.

– Майка ми е родила още две деца, но те умрели скоро след раждането. Майка ми почина, когато бях на десет години. Семейството ѝ искаше да ме вземе, но баща ми отказа. Той никога не си намери постоянна работа, която да му допада, затова след смъртта на мама взе да различава книги и ме вземаше на пътешествията си.

– Израснала сте значи все на път. Това харесваше ли ви?

– Най-често да. – Макси се обърна така, че гърбът ѝ се опираше в гърдите на Робин. – Книгите и знанията са високо ценени в Америка. Тъй като много ферми и селища са доста усамотени, където и да отидехме, бяхме добре дошли.

Гласът ѝ стана монотонен.

– Твърде добре дошли понякога. Социалните навици на американските аборигени са много различни от тези в Европа и неомъжените жени се радват на свобода, която, оценена с европейски мерки, би могла да се сметне за разпасаност. Тъй че винаги имаше мъже, които искаха да поставят на изпитание добродетелта на жена-мелез.

Прегръдката на ръцете му стана по-силна.

– Нищо чудно, че сте свикнала да сте нащрек.

– Необходимо беше. Ако бях разказвала всичко на Макс, той сигурно щеше, при дадени обстоятелства, да убие някого. Беше оратор, а не борец. – Тя млькна за малко, после продължи: – Защо жените да нямат преди сватбата същите права, каквито и мъжете? Само че изборът трябва да е мой, а не на някой недосялан пияница, който ми се натрапва,

защото е убеден, че съм лесна плячка.

– Само глупак може да си го помисли – каза тихо Робин. Тя му се усмихна за миг.

– Имахме един постоянен маршрут през Ню Ингълнд и Севера на щата Ню Йорк. Носехме постоянен подбор от книги, но можехме да изпълняваме и поръчки.

– Невероятно! – Робин обгърна кръста ѝ с ръка. – Какво носехте обикновено?

– Преди всичко Новия завет, проповеди и хорали, нелегални издания на английски книги. Но и друго. Един фермер от Вермонт си поръчваше например ежегодно по едно философско съчинение. При поредното ни посещение баща ми и той дискутираха книгата, доставена преди година. Оставахме всеки път два дни при мистър Джонсън. Убедена съм, че за него те бяха най-важните през годината.

Макси се засмя.

– Разносвачи на книги като баща ми работеха толкова успешно, че някои издатели пускаха книги, предназначени само за тях. „Изгубената дъщеря“ например, книга, в която се заклеява аморалното поведение.

– С всичките му подробности, мога да си представя – ухили се Робин.

– Точно така. Как да разберат хората кое поведение е осъдително, ако не е подробно описано? – Макс се засмя. – Продавахме огромни количества от книгата.

Разказът ѝ разкри ясно на Робин каква смесица от зрялост и невинност е всъщност Макс. Колко необичаен живот е водила – отраснала между две култури, но без да принадлежи на нито една от тях. Баща ѝ е бил несъмнено много образован и очарователен човек и тя го е обожавала. За него беше несъмнено и това, че Макс е бил твърде непостоянен и лабилен. Би заложил голяма сума, че Макс се е занимавала със финансовите въпроси и се е грижила трогателно за баща си.

Този живот беше създал независимата млада жена, която се чувстваше толкова добре в обятията му.

Да я притиска до себе си – това със сигурност пропъждаше нощния хлад и на Робин му беше топло по начин, който нямаше нищо общо с температурата.

– Интересен, но несигурен живот – каза той, за да наведе самия себе си на други мисли.

– Често не си пожелавах нищо друго освен истински дом – призна тя с почти жалък глас. – Зимата прекарвахме в Бостън, при една вдовица

с пораснали деца. Винаги се радвах да се върна там и да зная, че през следващите месеци ще имам все същия покрив над главата. И все пак едно на друго, беше хубав живот. Имахме винаги достатъчно ядене, безкрайно много книги и хора, с които можехме да разговаряме. Съществуването на пътуващ книжар допадна на баща ми. Той сякаш имаше кабръчета в задните си части.

Максимус Колинс трябва да е бил грижовен баща, всеки случай погрижовен от покойният маркиз Уолвърхемптън. Дори ако светът нямаше да се съгласи с него, Робин смяташе, че Макси е имала с родителите си повече късмет, отколкото той с неговите.

– Какво ви доведе в Англия?

– Макс искаше да види отново семейството си. Искаше и аз да се запозная с него.

– А после баща ви е починал в Англия?

– В Лондон, преди два месеца. Не беше добре със здравето. Понякога си мисля, че това е била същинската причина за завръщането му: искал е да види още веднъж Англия, преди да умре. – За миг тя не беше в състояние да продължи. – Погребан е в семейната гробница в Дюрам. Но тъкмо когато вече бях решила да се завърна в Америка, чух случайно разговор между леля ми и чичо.

Тя предаде съдържанието на разговора и как е решила да отиде в Лондон и там да се опита да разбере истината.

– И тъй, вече стигнах до днешния ден – заключи тя. – Всъщност все още не мога да повярвам, че смъртта на баща ми е свързана с някаква тайна. Но от друга страна, фактът, че чичо изпраща подире ми човек като Симънс, потвърждава и най-лошите ми опасения. Може да реагирам пресилено, но не ви ли се струва и на вас, че той иска да ми попречи да открия истината? Как смятате?

– Чичо ви очевидно крие нещо – съгласи се Робин. – Но може да се окаже опасно да се опитате да откриете в Лондон нещо сама. Пък и каквото и да откриете, то няма да ви върне вашия баща. Струва ли си риска?

– Трябва да разбере истината – възрази решително Макси. – Не се опитвайте да ме разубедите.

– Такова нещо не би ми минало наум даже насън – заяви засмяно Робин. – Но вече е късно, а и двамата сме уморени. Утре ще имаме време да решим как най-добре да му се измъкнем на Симънс, за да стигнем безпрепятствено в Лондон.

– Искате да ми помогнете? – попита тя неуверено.

– Да и независимо от това дали ви харесва, или не. Нямам нищо по-добро предвид, а ми се струва, че задачата си струва. – Той се отпусна върху сеното и увлече Макси със себе си.

Тя се задърпа, опита да се отскубне.

– Денят беше дълъг и напрегнат, нямам никакво желание да се бра-ня сега и от вас.

– Вие все още подценявате моята интелигентност. Да не говорим за способността ми да се владее. Наясно съм, че ще забиете нож в най-скъпоценната част на анатомията ми, ако взема да се държа непристойно. Само че нощта е студена и на двама ни ще е по-топло, ако се притиснем един в друг. Съгласна?

Тя въздъхна кратко и спря да се бори.

– Съгласна. Съжалявам, че съм толкова невъздържана, Робин.

– Ех, нали вече зная защо е така. – Той я целуна леко по слепоочието, а после уви плътно и двамата с одеялото.

– Както госпожа Харисън вече каза, вие сте чисто и просто едно мъничко, беззащитно същество. – Той обгърна кръста ѝ с ръка и я привлече по-близо до себе си. – Винаги съм си мислил, че индианците са по-високи.

– Всяка раса си има и изключения. Майка ми беше доста нежна, но аз съм мъничето и в двете си семейства.

– Това се компенсира с изключителен темперамент. – В гласа му се долавяше смях. – Имате ли освен английското си и мохиканско име?

След кратко колебание тя отговори:

– В племето на моята майка се наричам Канавиоста.

– Канавиоста. – Името се отърколи от езика му. С изключение на баща ѝ Робин беше първият белокож, който го изговаряше. – Има ли определено значение?

– Да, но не е лесно да се обясни. Включва течаша вода, но и усъвършенстване, умение да направиш нещо по-добре.

– Течаша вода – повтори замислено той. – Това ви подхожда.

Тя се засмя.

– Не романтизирайте името ми. То може със същия успех да бъде преведено и като „човек, който подобрява мочурищата“. Но колцина англичани знаят всъщност първоначалното значение на името си?

– Робърт означава „сътворена слава“ – отвърна той бързо.

– Но вие предпочитате Робин, като Робин Худ. – Дали фактът, че знаеше значението на името си, подсказваше, че е истинското? Впрочем като се имат предвид обширните му познания, можеше и абсолютно

нищо да не значи.

На топло и сигурно, както отдавна не се бе чувствала, Макси потъна бавно в нежен сън – заслушана във вятъра, дъжда и равномерните удари на сърцето на Робин.

9

Макси се събуди с приятно чувство за топлина. Миризмата на прясно сено нахлу в носа ѝ, а спящото тяло на Робин я пазеше от сутрешния хлад. Едната му ръка лежеше на гърдите ѝ.

Беше много приятно, прекалено приятно, но нямаше да е добре, ако при събуждането си го възприеме като един вид прецедент. Тя отмести внимателно ръката му.

Движението ѝ го събуди. Той се отърколи бавно по гръб и се протегна. Макси се опря на лакът и се загледа в рошовата му руса коса. Сигурно така е изглеждал и като малко момче, мечтаещо за затворено с кожата превръзка изгубено пиратско око и белези от сабя.

Тя се усмихна.

– Добро утро. Аз спях чудесно, и вие ли?

Той се усмихна на свой ред. Невероятната последица от това беше, че Макси си пожела да може да го вижда всяка заран до края на живота си.

– Направо великолепно – каза той с дрезгав сутрешен глас. Робин сложи небрежно ръка на рамото ѝ. Много бавно, сякаш против волята му, ръката му се плъзна надолу по ръкава ѝ. Под топлатата му ръка в Макси се пробуди тревожна сексуалност. Със силно разтуптяно сърце си спомни една старинна песен, в която се казваше, че за двойка, която вече се е решила, дрехата не е никакво препятствие.

Очите му потъмняха, ръката му спря и той загали с палец вътрешната страна на лакътя ѝ. Почти ужасена от чувствата си, Макси затаи дъх.

Милувката му се плъзна надолу, после ръката му стисна китката ѝ. Там кожата беше гола, а под натиска на връхчетата на пръстите му направо пламна.

Скъсаната риза на Робин оголваше трапчинката на ключицата. Тя копнееше да разкъса цялата риза, за да види и докосне мускулестото силно тяло, което я бе държало цялата нощ в прегръдката си. Копнееше да е мохиканка, способна да се отдаде, без да се замисля и без да се срамува.

Но тя имаше и твърде много задръжки. Той, изглежда, го забеляза, защото си пое дълбоко дъх и рязко се отдръпна.

– Чудесен начин да прекараш нощта – каза той малко дрезгаво и

стана. – Като се изключи, че за съжаление събудим ли се, трябва пак да се разделим.

Макси прокара неуверено пръсти през косата си.

– Беше може би грешка да спим толкова близо един до друг.

Той явно се притесни.

– Никога през живота си не правя грешки. Поне не такива, които бих могъл веднага да извиня.

Макси се засмя и изведнъж всичко отново беше наред.

– Следващия път ще внимавам, щом се събудя, веднага да стана.

– Много се радвам, че ще има и следващ път. Трябва да се упражняваме.

Беше сив, влажен ден, но поне дъждът беше спрял. Предишната вечер Робин беше донесъл в плевнята съчки, а те бяха изсъхнали междувременно достатъчно, за да могат да нападнат малък огън отвън пред вратата. Макси зачерпи дъждовна вода от кацата и запари чая, докато Робин препичаше над огъня филии. С остатъците от шунката на госпожа Харисън си направиха чудесна закуска.

– Имате ли нещо против да се обръсна тук, вътре? – попита Робин, докато билковият чай на Макси се запарваше. – Вънка е доста неуютно.

– Но моля ви. – Тя гледаше скъсаната му риза и се опитваше да не мисли за голото тяло под нея. – Трябва да ви намерим нова риза. Тази не може вече да се закърпи.

Робин направи гримаса.

– И без туй вече не мога да я гледам. – Той извади бръснач и парче сапун и коленичи пред тенджерата с останалата топла вода.

Робин се отдаде така всецяло на бръсненето, както тя на чая си, но досега го беше правил винаги извън нейното полезрение. Без отскорошната им близост, сигурно и днес щеше да е така.

– Да сте се замисляли да си пуснете брада? – попита тя. – Аз съм толкова невзрачна, че едва ли някой ме забелязва, но с вас е друго. Брадата би могла да промени външността ви и да затрудни Симънс да ни намери.

Той разтри сапуна между дланите си, за да вдигне пяна, после я разпредели по бузите и брадичката.

– Брадата ми ще е червена и ще направи външността ми още по-лесно забележима. Но имате право. Налагат се известни промени. Бяхме нападнати от разбойници, а сега Симънс е по петите ни. Крайно време е за нова стратегия.

Макси го погледна над ръба на канчето си. Беше нещо много

интимно да наблюдаваш мъж, докато се бръсне. Въпреки че го беше правила хиляди пъти при баща си, никога не беше осъзнавала колко мъжествено нещо е бръсненето.

– Какво сте замислил? За карета няма да ни стигнат парите. Освен ако не сте решил да припечелите нещо с магьосническото си изкуство?

– Имам една идея. Няма да е най-бързият начин за придвижване, но и няма да могат вече толкова лесно да ни преследват. Думата джамбази говори ли ви нещо?

Той прокара няколко пъти бръснача по ремъка, после изпъна с два пръста кожата на бузата, за да обръсне поникналите червени косми.

Тези косми я бяха гъделичкали изминалата нощ по тила. Макси трябваше да преглътне.

– Имате предвид мъжете, които откарват добитък в градовете?

– Точно тях. Всички градове трябва да бъдат снабдявани с хранителни продукти, а в Лондон нуждата е толкова голяма, че за него хранителни продукти се докарват от всички краища на Великобритания. – Той избърса със снопче сено острието на бръснача от сапуна и космите, после се залови за другата буза. – По-голямата част от месото, което се изяжда в Лондон, идва от Шотландия и от Уелс.

– От Шотландия? – Макси вдигна учудено вежди. – Но тогава трябва да е твърде жилаво, когато най-сетне пристигне.

– Обикновено угодяват животните из пасбищата на юг от града, преди да ги откарат на пазара – обясни той. – При това за Лондон карат не само говеда, но и овце, гъски, прасета и дори пуйки – тях обикновено от не толкова далеч.

– А как се карат пуйки? – полюбопитства тя.

– С голям зор – отговори той, присвивайки очи. – Гледката си заслужава. Защото вечер те се настаняват удобно по клоните на дърветата – буквално със стотици.

Макси си представи възхитена как клоните се огъват под тежестта на спящите пуйки. Това сполучливо я отклони от чертите на лицето му.

– Но какво общо имаме ние с всичко това?

– Джамбазите търсят колкото може по-свободни пространства, затова избягват широките пътища, където се събира пътна такса. Понякога с джамбазите пътуват и скитници, които търсят компания и сигурност. Правят го и дори само заради удоволствието да изживеят нещо необичайно. – След като си обръсна и двете бузи, Робин вирна брадичка, обръсна първо нея, а после и врата.

Макси наблюдаваше като омагьосана как една блестяща водна

капка се стича по шията му, все по-надолу, докато не изчезна в космите на гърдите.

Той улови погледа ѝ.

– Нещо не е наред?

– Женска чувствителност – отвърна тя бързо. – Ставам нервна, като гледам бръснач толкова близо до гърлото.

Той се ухили.

– Досега не съм си причинявал значими щети. – Той привърши бръсненето с три ловки движения на ръката, избърса острието и затвори бръснача.

– Предимствата са очевидни – каза Макси и се зарадва, че вече не е изложена на гледката на чувствена мъжественост. – Има ли тук наблизно джамбазки пътеки?

– Една минава източно от Нотингам, на два дни път оттук. По това време на годината има добри изгледи скоро да се натъкнем на джамбази.

– Пътешествали ли сте друг път с джамбази?

– Да. Затова познавам тази пътека. – Той натопи кърпа в топлата вода, изстиска я, изми си лицето и шията. – Когато избягах от къщи, срещнах група говедари.

Звучеше правдоподобно.

– Сигурно сте причинили на майка си не една безсънна нощ.

След доста продължителна пауза той каза:

– Не, никога. Щом ме родила, тя ми хвърлила един поглед и, шокирана, веднага загубила съзнание.

Подчертаното безразличие не можеше да прикрие нотки на болка.

– Съжалявам – каза тя тихо.

– Не колкото баща ми. – Робин вдигна тенджерата, излезе пред вратата и изля водата от бръсненето. – Ако се съди по портретите, аз много ѝ приличам. Баща ми не можеше да ме погледне, без да потрепери.

Ако можеше, Макси щеше да се разплаче от съчувствие към детето Робин, но вместо това попита спокойно:

– Защо ми го разказвате?

Той мълча много дълго. Профилът му беше хладен и отблъскващ като сивото небе.

– Не зная, Канавиоста. Може понякога да ми е трудно да крия всичко за себе си.

Като го чу да произнесе името, което нейната майка ѝ беше дала, тя усети как тръпки я полазиха по гърба. Той за пръв път ѝ доверяваше

драговолно нещо, скрито под съвършената му, непроницаема външност. Може би причината беше, че предишната вечер тя му довери толкова много неща за себе си. Но може и прекараната така близо един до друг нощ да е разрушила част от преградите, които ги разделяха.

Дездемона прие с облекчение вестта, изпратена от лорд Уолвърхемптън, че бегълците са били видени на пътя за Ротерам. Вече знаеше, че при създадите се обстоятелства двамата са общо взето добре. По-големи подробности маркизът не съобщаваше. Което значеше, че тя ще трябва да преследва бегълците по своя инициатива и сама да провежда издирването им.

Междувременно се беше научила да задава правилните въпроси на правилните места. Малките селца, където никой чужденец не оставаше незабелязан, бяха най-добрият източник на сведения, а най-добри информатори по-възрастни хора, събрани в местните кръчми. Търговци и собственици на магазини също не бяха за пренебрегване.

Дездемона влезе за трети път този ден в единствената бакалница на малко селище. Този път се казваше Уингърфорд. Бакалницата разполагаше с обичайния асортимент от кинкалория, платове, керамични съдове, сол, захар, брашно и сладкиши за децата. Кафяво-черна котка хъркаше мирно върху куп носени дрехи.

Когато Дездемона влезе, възпълната бакалка побърза да я посрещне, да поздрави елегантно облечената клиентка.

– С какво мога да ви бъда полезна, милейди?

– Питам се дали не сте видяла последните няколко дни тук, в селото, моята племенница и нейния съпруг. Тя е тъмнокоса, доста дребничка и облечена като момче. Той е среден на ръст, светлорус и хубавец.

– Оле, амче те вчера бяха тук. – Жената оглеждаше Дездемона с изострено любопитство. – Джентълменът си беше скъсал ризата, та му трябваше нова. – Тя се изкашля съдържано. – Трябваше му и шапка и малко бельо. За съжаление не можех да му предложа нищо поне малко от малко толкова фино като онова, което носеше, но ми се видя, че остана все пак твърде доволен.

Дездемона подхвана готовото си обяснение.

– Цялата тази работа е доста абсурдна. Съпругът на моята племенница се хванал, без много да му мисли, на бас, че ще стигне пеш до Лондон, а момичето решило да го придружи. Отскоро са женени и на нея

цялата тази история ѝ се сторила, изглежда, просто шега. Аз бях, разбира се, много против, но в края на краищата не можех и да им забраня.

Тя въздъхна дълбоко и загрижено.

– То всичко това нямаше да е чак толкова лошо, ако бащата на момичето не се беше разболял изведнъж много тежко. Сега се мъчим да открием моята племенница, та да се върне при баща си, преди да стане, знае ли човек, много късно. – Гласът на Дездемона трепереше леко. Ако разказва още по-често тази история, в края на краищата ще вземе и тя да ѝ вярва. – Моята племенница или съпругът ѝ да са споменали случайно по кой път ще продължат?

Дали е вярно? Бакалката вдигна вежди. Лицето ѝ издаваше, че дълбоко се съмнява в истинността на разказаното, но и на сън не би ѝ минало през ума да обвини посетителката в лъжа.

Беше ред на Дездемона да направи следващата стъпка. Откровен подкуп можеше да притесни тази простичка, но честна жена. Нужно беше нещо по-деликатно. Тя се поозърна в магазина, докато открие нещо подходящо.

– О, каква красива панделка. От цяла вечност търся точно този син цвят. – Тя свали от рафта ролката с панделката. – Ще бъде ли възможно да ми я продадете, ами да речем, за пет фунта?

– Пет гвинеи и е ваша. – Подигравателните искрици в очите на собственичката подсказваха, че тя си дава чудесно сметка за истинската цел на търговската сделка.

– Чудесно – заяви възхитено Дездемона, сякаш и не подозираше, че истинската цена на панделката е по-малко от фунт.

Собственичката уви панделката в късче вече използвана хартия.

– Съвсем случайно чух какво си говореше младата двойка. Приказваха за джамбази.

– За джамбази ли? – попита объркана Дездемона.

– Ми да, на запад от тук минава джамбазка пътека. Може да са решили да си продължат пътя заедно с джамбазите. Няма да е за пръв път фини хора да гледат на това като приключение.

Дездемона присви устни. Звучеше твърде правдоподобно, дори да усложняваше допълнително нейното преследване.

– Можете ли да ми обясните как да стигна до тази пътека?

Погледът на бакалката се спря на ръката на клиентката. Дездемона ѝ подаде парите и получи подробно описание на пътя.

Преди да излезе от магазина, тя зададе още един въпрос:

– Какво впечатление ви направиха племенницата ми и нейният

съпруг?

Собственичката сви рамене.

– Изглежда, чудесно се разбират. Всеки случай много се смееха.

Дездемона се усмихна измъчено.

– Това ме радва. Вече се боях, че трудностите на това пътуване при доста примитивни условия, са могли да ги скарат. А щеше да е жалко за една току-що оженена двойка.

Когато каретата на лейди Рос изчезна сред облак прах, собственичката си позволи широка и доволна усмивка. Двамата млади бяха досега най-големият ѝ източник на доходи.

Високият лондонски нехранимайко, който обясни, че търсел двама крадци и ѝ пхна в ръката два фунта, не събуди съмненията ѝ. Но финият джентълмен с корона на каретата, който търсеше двама млади племенника, тръгна на своя глава да пътешестват и които трябвало на всяка цена да се приберат у дома си, понеже баба им била на смъртно легло – я усъмни. Негово превъзходителство прояви щедрост за пет фунта. А сега цъфна и тази лейди, която търсеше племенницата си и нейния съпруг. Тя сигурно беше готова да се изръси и десет фунта.

Докато вдигаше полата, за да пхне петте гвинеи в кесията, окачена на кръста ѝ под нея, тя се питаше кой ли още ще мине оттук. И най-вече: какво ли очаква бегълците, когато преследвачите ги настигнат.

Тя весело и високо се засмя. Залагаше на русия джентълмен. С първия си език това младо момче сигурно беше способно да се измъкне от всяко положение.

10

Чуха мученето още преди да видят малката къща с кос покрив. Сполучливо наречена гостилница „Джамбазка“, тя беше построена на върха на височинка сред мека хълмиста местност. След малко бяха вече достатъчно близо, за да видят огромното стадо черни говеда, което пасеше в ливадата зад хана.

– Имаме късмет – каза Робин, – днес е неделя.

Тя го погледна изкосо отстрани:

– Защо?

– Това са уелски говеда. А набожните методисти не пътуват в неделя, та затова ще почиват тук цял ден.

Маги хвърли към хана поглед, изпълнен с копнеж.

– Робин, мислите ли, че можем да си позволим едно пренощуване? И дори една топла баня?

– Топлата баня оглавява и моя списък от пожелания. Допускам, че мога да покажа тук магьосническата си дарба. След спокойната неделя хората сигурно са в настроение да позаяпат такова представление.

Той спря за миг, за да намести тактически мъдро монетите и кърпата до тялото си. След като откъсна едно глухарче и го скри, двамата се запътиха към хана.

Джамбазите и други гости бяха застанали пред хана, бъбреха и се радваха на късното следобедно слънце. Никой не удостои новодошлите с повече от бегъл поглед.

Макси последва Робин в кръчмата, където ханджията и жена му бяха застанали зад тезгяха. Въпреки че изразът на лицето на Робин почти не се промени, той се превъплъти изведнъж в друга личност.

Представи се за неповторимия лорд Робърт и се залови да крие монети и да ги открива на най-невероятни места. Чу се възхитен смях. За обогатяване на „програмата“ Робин демонстрира и номер с карти. Задименият въздух се изпълни с шегички, хората взеха да размахват празни бирени халби.

Робин завърши представлението, като измъкна майсторски глухарчето от кърпата си и го поднесе на ханджийката с поклон и няколко мили думи.

След малко дойде при нея на масата в ъгъла, където тя го чакаше.

– Имаме късмет – каза той. – Има свободна двойна таванска стая.

Ханджиите са готови да ни я дадат, а също и вечеря, закуска и топла баня. Всичкото за не повече от четири пенса.

– Чудесно. А какво се иска от вас срещу всичко това?

– Две вечерни представления в кръчмата. – С едва ли не страхопочителен глас добави: – А след тях ще получим топлата баня.

– Съдбата е благосклонна към нас – каза тя сериозно.

– Така е.

За миг Макси повярва, че открива в неговия поглед истинския Робин, но тъкмо тогава той каза:

– Сега остава само да намерим водача на джамбазите и да му поискаме разрешение да продължим пътя си с тях. Те ще потеглят най-вероятно утре заран към седем.

Тя направи гримаса.

– В такъв случай цивилизованият живот едва ли ще успее да ни омръзне.

Той се усмихна.

– Търкулнат камък мъх не хваща, но пък се излъсква.

Тя го последва до прага на хана.

Макси се отпусна с толкова чувствено удоволствие в топлата вода, че някой пуритански проповедник положително би я обрекъл на мъките на ада. След няколко дена миене в студени потоци горещата баня беше наистина нещо райско.

Когато кожата ѝ взе да се сбръчква, тя изплакна сапуна от косата и излезе почти неохотно от водата. Цинковата вана беше сложена зад параван, но тя искаше да е облечена, преди Робин да се качи горе след второто си представление.

Мисълта, че може да я изненада във ваната, я накара да се запита какво ли би се случило тогава. Отговорът беше повече от ясен и повече от еротичен. С пламнали бузи тя енергично се избърса. Налагаше се да призове към ред не Робин, а себе си.

Беше присъствала на първото му представление и се бе смяла като всички останали. После се бе качила в стаята им и беше изпрала всички дрехи, които засега не ѝ трябваха. Те бяха окачени сега на облегалката на един стол до камината. Вярно, че се наложи да платят два пенса за въглищата, но пък мисълта, че утре ще може да облече чисти дрехи, беше толкова приятна.

Използва единствената си риза като нощница. Беше повече от приятно да усеща меката батиста върху кожата си. Днес ще спи като истинска жена, въпреки че утре заран ще трябва да нахлузи отново ботушите

и брича.

Тя седна кръстато на пода пред камината и се залови да реши и суши дългата си гъста коса. Като се изключат приглушените шумове, долитащи откъм кръчмата и мученето на неспокойния добитък, беше съвсем тихо. Даде си сметка, че откакто срещна Робин, за пръв път принадлежи само на себе си. Макси усети самотата си като нещо много приятно, но, разбира се, само защото знаеше, че той скоро ще е пак при нея.

Мислите ѝ я отведоха в Лондон и тя си зададе въпроса, какво ли ще научи там. Все още беше твърдо решена да открие истината за смъртта на баща си и ако наистина е бил убит, да се погрижи той да бъде отмъстен. Въпреки това изпита неволно страх от онова, което при известни обстоятелства можеше да открие. Въпреки всичките му слабости, много обичаше баща си и нямаше никакво желание да открие нови доказателства за негови възможни погрешни стъпки. Ако ли пък лорд Колингууд има нещо общо със смъртта на баща ѝ, щеше наистина много да съжалява, но това нямаше да я освободи от дълга да постигне справедливо възмездие.

Е да, но по-лесно беше да изживява мига. Пътешествието имаше чудесното достойнство, че отлагаше всичко това. В миналото ѝ имаше траур, в бъдещето я очакваха трудни решения, не само във връзка със смъртта на баща ѝ, но и с бъдещия ѝ живот.

Тя отпусна гребена и се замисли за Робин. Въпреки че отначало възрази категорично против присъствието му, неговата подкрепа и помощ се оказаха почти неоченими, а чувството ѝ за справедливост ѝ подказваше, че трябва по някакъв начин да му се отблагодари.

Да му се отдаде беше най-очевидното решение. Това сигурно щеше да е еротично преживяване, а билковият чай щеше да предотврати възможни нежелани последици. Но Макси се боеше, че от нейните сложни и трудно обясними чувства към Робин, ако стане толкова интимна с него, може да възникне любов. А след мъката заради смъртта на баща ѝ, наистина не ѝ трябваше и мъка от несподелена любов.

Освен това съществуваше и вероятност подобно нещо да се окаже нежелано. Да, тя несъмнено привлича Робин, но и той като нея явно се съмнява дали ще е разумно двамата да станат любовна двойка.

С кратка и доста жалка усмивчица, тя се залови отново за работата си. Приличаше на котка, която се озовава всеки път откъм неправилната страна на вратата. Никога не ѝ бе харесвало да е предмет на възжелание. Сега установяваше, че ѝ е еднакво неприятно да бъде обект на лишено от плътско желание приятелство.

Да изкачиш стълба с медна тенджера вряща вода съвсем не беше лесно, но за Робин задачата беше допълнително утежнена от количеството изпита бира. С голяма мъка успя да изкачи стъпалата без инциденти. Почука на вратата, за да предупреди Макси за идването си. После влезе.

Тя седеше, кръстосала крака, на пода пред камината и решише косата си, която ѝ стигаше, гъста и гарваново черна, чак до кръста.

– Как мина второто представление? – попита тя с усмивка.

Той спря като вкаменен. От първия миг му се бе сторила хубавичка и привлекателна, но никога толкова прелъстително женствена. Трепкащите пламъци в камината обгръщаха тялото ѝ с топла светлина и правеха тънкия плат на ризата ѝ почти прозрачен.

Вече знаеше, че момчешките дрехи прикриват стройно женско тяло, но действителността надмина всичките му представи. Имаше съвършени пропорции, с възпълни бедра, тънка талия и гърди, които щяха да изпълнят идеално шепите му. Гърлото му пресъхна, самообладанието му се оказа сериозно застрашено, когато видя тъмните кръгове на зърната на гърдите ѝ под тънката риза.

Беше невъзможно да не впива поглед в деколтето, където сребърната верижка проблясваше върху гладката като кадифе кожа. Още потрудно беше да не прекоси стаята и да не я привлече в обятията си, за да разбере дали може да пробуди в нея нещо като страст.

С мъка осъзна, че тя му бе задала въпрос.

– Представлението мина добре. За жалост после всеки искаше непременно да ме покани на халба бира и на неколцина просто не можах да откажа.

В усмивката ѝ се четеше тревожна загриженост.

– Значи ли това, че и не помисляш за опасно привличане?

Той сякаш дълбоко се замисли.

– Зная само, че нямам предвид нищо лошо. С малко късмет няма да ме хване махмурлук, но тази нощ ще спя навярно като мечок, а утре ще се събудя в доста лошо настроение. Ваша задача ще е да ми пръснете студена вода в лицето, ако не се събудя навреме.

– Срещу това нямам какво да възразя – засмя се Макси. – Ще трябва навярно да се надигнем в шест, ако искаме да потеглим в седем.

– Боя се, че е така. – Той отиде зад паравана и изля горещата вода в цинковата вана. Този хан не беше сред по-модерните хотели, в които използваната вода се излива. За гостите на „Джамбазкия хан“ беше напълно достатъчно тя да бъде претоплена.

Той съблече кафявото си палто и го метна на паравана.

– Пригответе се за един дълъг ден. Джамбазите напредват много бавно, но вървят близо дванайсет часа дневно.

Макси скочи пъргаво на крака и се залови да сплита черната си коса.

– Значи най-добре ще е веднага да си легна.

Беше малко смутена. И тъй като той се досети за причината, каза съвсем небрежно:

– Странно чувство – да делим изведнъж една спалня.

– Наистина. Досега, на открито, си лежахме мирно и тихо един до друг, но под покрив е някак по-различно. – Тя прехапа устни. – Някак непристойно...

Поне малко да го беше насърчила и всичките му почтени скрупули щяха да отидат по дяволите. Но тя трепереше очевидно не от желание да го има. Той разкопча ризата, метна и нея на паравана.

– Аз ще спя на пода.

Тя хвърли бърз поглед към голите му рамене над паравана, после веднага извърна очи.

– Глупости. Дължим тази стая на магьосническото ви изкуство и би било отвратително от моя страна, ако ви накарам от превземки да спите на коравия под. Досега сте се държал много почтено с мен, затова ви имам доверие, че ще го правите и занапред. Освен това – добави тя практично – леглото е много широко.

Доверието ѝ щеше да е много по-слабо, ако можеше да прочете мислите му. Доверието на жените беше за него нож с две остриета, защото го връзваше сякаш с железни вериги.

– Не мога да си представя вие да сте превзета.

Тя се пхна под одеялото и затвори очи.

– Мисля, че превземките са за жени, които имат пари и време. Жена, която трябва да намери сама пътя си в живота, не може да си го позволи.

Робин седна с въздишка на удоволствие във ваната. С годините почваше да цени все повече обикновените удоволствия. Почти смаян си мислеше сега за всичко, което преди беше смятал за удоволствие и развлечение. Младостта има за тях доста странни представи.

Когато се изкъпа, избърса се и облече дрехите, които Макси му беше изпрала, неговата спътничка вече спеше дълбок и здрав сън. На трепкащата светлина на пламъците изглеждаше много млада и невинна. Но дори на сън проявяваше някак силното чувство за независимост,

което ѝ беше очевидно много присъщо.

Той будува още няколко минути, за да изпере дрехите, които бе свалил и да ги окачи до огъня. После се пхна в леглото и се дръпна съвсем съзнателно към ръба на своята половина. Трудно можеше да си представи как жителите на Уелс спят, след като се сгодят, напълно облечени, в едно легло. Дори дебелите дрехи на някой ескимос не биха били достатъчни, за да опазят невинността на Макси. Пазеше я нещо много крехко, което се нарича доверие.

С огромно удоволствие би се обърнал и би я взел в обятията си, както през изминалите две нощи, но тя имаше право – в леглото беше по-иначе. Леглата са много по-добре пригодени от плевните, за да се прави в тях любов. Въпреки че гъделичкащото и бодливо сено също може да е понякога твърде привлекателно...

Той се накара да забрави факта, че една безкрайно привлекателна жена лежи само на сантиметри от него. Щеше да е май по-лесно да спи до някой скорпион.

Макси не беше кой знае колко изненадана, когато се събуди и установи, че лежи плътно притисната в Робин. Когато огънят в камината угасна, в стаята бе станало хладно и топлината на нейния спътник я бе привлякла като магнит.

По време на странстванията ѝ по лошите пътища на Ню Ингълнд се беше случвало да дели легло с деца или с неомъжени роднини. Нощните сражения за одеялото, в които участваха понякога лакти и колена, я бяха научили, че с повечето хора не е лесно да спиш заедно.

За учудване Робин и тя бяха кажи-речи идеални партньори в леглото. Въпреки че през нощта често се въртяха, всеки от тях се нагаждаше най-естествено към движенията на другия. Освен това тя се събуждаше всякога в добро настроение и съвсем отпочинала, дори след онази нощ, която бяха прекарали върху коравата и студена земя. Робин, изглежда, също беше спал тогава добре.

Навън трептеше първата сутрешна светлина, слънцето още не беше изгряло. Трябваше след малко да станат, но можеше да остане да лежи така още няколко минути, с глава на рамото на Робин и ръка на гърдите му. Почти несъзнателно вдигна усмихнато глава и го целуна съвсем нежно по устните.

Робин помръдна леко, приближи несъзнателно глава към нейната. Изглежда наистина беше изпил много бира, защото продължаваше дълбоко да спи. Това положение събуди у Макси лудешко настроение: сега може да го целува и да се престори, че нищо не се е случило, защото той изобщо няма да си спомни.

Когато езикът му докосна устните ѝ, тя ги разтвори. Целувката ставаше все по-страстна. Ръката му се плъзна съвсем бавно по гърба ѝ, по бедрата. Гънката батиста на ризата ѝ наистина не се оказа пречка и тя усещаше чувствения натиск на всеки негов пръст. Ако знаеше как се прави, щеше да замърка като доволна котка.

Когато ръцете ѝ обгърнаха сякаш от само себе си шията му, тя разбра, че е крайно време да спре. Наивната ѝ радост от телесната близост отстъпи бавно на настойчивото желание да продължи онова, което вече бяха започнали. А той скоро ще е съвсем буден. Ще е много непочтено да се направи изведнъж на целомъдрена, след като с такава готовност беше подхванала играта.

Макси искаше да се отдръпне предпазливо от него, но беше се колебала твърде дълго. Преди да направи някакво движение, той протегна длан и обгърна гърдата ѝ. Парещо желание накара дъха ѝ да секне, не ѝ достигаше въздух, но не можеше да се накара да сложи край на безкрайната замайваща целувка.

Вече не беше съвсем на себе си, когато той отдели изведнъж устни от нейните и прошепна:

– Господи, колко си прекрасна.

И преди я беше наричал красива, но то не можеше да се сравни с откровената страст, която звучеше сега в гласа му. Докато тя си поемаше конвулсивно дъх, устните му докоснаха нежно шията ѝ. Грапавата му небръсната буза беше във вълнуващ контраст с кадифената мекота на езика му и интимността на дъха му.

Устата му целуна леката вдлъбнатинка на ключицата ѝ, после се премести опитно по-надолу, към гърдите...

– О, господи, Маги, беше толкова отдавна – измърмори той дрезгаво и задъхано. – Толкова непоносимо отдавна...

Желанието напусна Максик както вълните при отлив напускат брега. Запита се отчаяна дали не е чула зле, но при толкова решаващи обстоятелства не биваше да се самозалъгва.

– Не се казвам Маги – каза тя ледено студено. – Казвам се Максик.

Робин отвори очи. Толкова бързо и толкова близо, че Максик прочете шока в светлосините му очи. Шок и нещо граничещо с ужас.

След миг на абсолютна неподвижност той се дръпна от нея, отметна одеялото и стана. Но веднага се строполи почти замаян обратно в леглото. Закри лицето си с ръце.

– Боже милостиви – измърмори дрезгаво. – Не исках да стане така!

Трепереше с цялото си тяло. Тя не знаеше какво именно го измъчва толкова, но усещаше, че е нещо много повече от разочарование от провалено сексуално желание.

Тя седна много разочарована в леглото и се опита въпреки цялата си обърканост да си възвърне самообладанието. Господи, каква глупачка беше!

– Вината не е твоя, а на леглото – каза тя, след като овладя донякъде инстинктивния си ирационален гняв. – Би ли желал аз да съм Маги? – добави тя и се презря за ревността си.

Мускулите на лицето му се изопнаха. След безкрайно мълчание каза:

– Някои въпроси не бива да се задават. Или ако все пак се зададат,

не могат да получат отговор.

Макси си даде сметка, че отново се е държала идиотски. Бузите ѝ пламнаха от срам. Следващият въпрос се откъсна от нея сякаш против волята ѝ.

– Не бива или не могат?

Той отпусна ръце. На лицето му беше изписана безкрайна душевна болка.

– Предполагам, че не могат. – Той стана, отиде до прозореца и се взря в тъмния хълмист пейзаж.

– Маги е жената, за която си искал да се ожениш, нали? – попита тихо Макси.

– Да. – Той си пое бавно и много дълбоко дъх. – Бяхме приятели и дълги години съучастници в престъпление.

Съучастници в престъпление? Над това Макси не желаше да се замисля сега.

– Тя мъртва ли е?

Той поклати глава.

– Тя е щастливо омъжена за човек, който може да ѝ даде много повече от мен.

Макси изпита изведнъж много силен гняв спрямо тази Маги. Жена, изоставила с леко сърце Робин заради по-богат мъж, наистина не заслужаваше такова отчаяние.

Макси щеше и да го каже, ако думите можеха да са утешение за Робин, но става ли дума за сърдечни дела, логиката рядко е убедителна. Освен това Маги е могла да направи избора си и от съображения за сигурност, а не от груба сметка. Като жена, която непрекъснато се е стремилла към известна стабилност, Макси можеше добре да я разбере. Животът с Робин сигурно е бил много вълнуващ и интересен, но положително и много несигурен.

Сутрешният здрач се разсейваше все повече и сега Макси видя фините белези по гърба му. Трябваше ѝ малко време, за да проумее, че са следи от камшик. Сърцето ѝ се сви мъчително и тя се запита каква ли неразказана история се крие зад белезите.

Едва сега усети истински студа в стаята. Тя стана, взе ризата на Робин от облегалката на стола и го наметна с нея.

– Твоята Маги е доста глупава – заяви тя категорично.

Той се обърна и я погледна. Лека усмивка се появи на устните му. На светлината на утрото косата му изглеждаше по-скоро сребърна, отколкото руса. Той нахлу ризата презглава, прегърна я през рамото и я

привлече към себе си.

– Не, не е глупава, но ти благодаря за солидарността.

Тънката риза не я пазеше от студа и Макси се притисна към него. Всеки път, когато се докосваха, тя усещаше инстинктивно топлина. Случайната сексуалност на леглото беше изчезнала, но между тях прехвърчаха искри. Сигурно щеше да е винаги така дори ако не се поддадат на тези искри.

Изпитваха и много особено чувство на близост. Като това на войници, преживели заедно сражение.

– Каква е всъщност тази Маги? – попита Макси, убедена, че разговорът може да го разтовари.

Той се поколеба, явно се замисли над отговора.

– Тя е силна, интелигентна, смела, цялостна натура до мозъка на костите. Прилича на теб, Канавиоста, въпреки че външно сте много различни. – Прегръдката на ръката около раменете ѝ ставаше все по-силна. – Въпреки че и двете сте много красиви.

Те помълчаха, докато слънцето бавно изгряваше на хоризонта. Тя трябваше навярно да се почувства поласкана от сравнението, но това не можеше в никакъв случай да заличи съзнанието, че е искал да я люби само защото е станало недоразумение, защото я е взел за друга.

Не искаше той да види сълзите ѝ и побърза да зарови лице в рамото му. Сега и другата му ръка я прегърна.

– Сигурно съжаляваш, че си ме срещнала – каза сериозно той. – Създавам повече проблеми, отколкото бих желал да предотвратя.

– Аз не съжалявам... ако ти не съжаляваш – измърмори тя в ризата му. Той притисна буза в косата ѝ.

– Не, Канавиоста, аз не съжалявам.

Макси усети как гърлото ѝ се свива. Да, тях наистина ги свързва нещо съвсем особено. Но никога няма да е любов.

До тяхното сбогуване в Лондон ще се държи отсега нататък логично и разумно, реши тя. Ще приема с благодарност приятелството и шегите му, но няма да си позволява да иска нещо повече.

Въпреки това дълбоко в себе си призна, че когато Робин вече няма да е с нея, логиката и разумът ще извикват много спомени, изпълнени с горчиво съжаление.

Докато Дездемона Рос се стремеше, уморена и изтощена, в силно подскачащата карета към следващата си цел – някакъв „Джамбзки

хан“, тя все се питаше дали Максима и лорд Робърт са отсядали в него. Ех, скоро щеше да разбере.

Когато каретата най-сетне спря пред него, Дездемона зърна приблизо още една карета с герб на вратичката, който междуременно ѝ беше станал познат. Придвижвала се е очевидно доста бързо, щом е преодоляла преднината, постигната от маркиз Уолвърхемптън след премеждията с разбойниците.

В този миг вратата на хана се отвори и през нея излезе самият маркиз. На прага той спря за миг, а после ѝ подари толкова радостна усмивка, че Дездемона загуби за миг самообладанието си.

Но после си спомни, че са врагове, а не приятели.

– Добър ден, лорд Уолвърхемптън. Предполагам, че още не сте открил нашите бегълци.

– Още не, но бихте ли желали да чуете какво научих междуременно?

Дездемона се поколеба, хвърли поглед към хана, после отново към маркиза.

– Ще можете да се осведомите после от ханджията дали съм скрил от вас някаква информация – каза той, сякаш можеше да чете мислите ѝ. – Тъй или иначе, убеден съм, че няма да е зле да си поприказваме.

Боже милостиви! Толкова лесно ли е да я проумее човек? Е да, сигурно е така, въздъхна тя нечуто. Изглежда, всеки прочита тутакси по носа ѝ какво мисли – за жена с интереси в политиката много голям недостатък.

– Е, добре.

Маркизът ѝ предложи ръката си, сякаш се намираха в парка Сент Джеймс. Тя беше едра жена, но той все пак по-висок от нея.

– Надявам се, че нападението не е имало за вас неприятни последиствия.

– Не, никакви. – Тя го погледна с крайчеца на очите. Беше наистина хубав мъж. – Надявам се, че и за вас не е имал неприятни последици фактът, че за малко не ви убих.

Очите му се засмяха.

– Тъкмо обратното. Чудесното ми спасение ме кара да ценя живота повече отколкото преди.

– Ако желаете да стрелям импулсивно от време на време по вас, за мен ще е удоволствие.

Той се позасмя.

– Не съм сигурен дали мога да се надявам и втори път да не

улучите целта. – Когато се отдалечиха достатъчно от хана, той продължи вече по-сериозно: – Преди два дни оттук са минали уелски джамбазии. Моят брат и „Опазената невинност“ са се присъединили към тях.

– Вашият брат и кой още?

– Моля да ме извините, но свикнах да наричам госпожица Колинс „Опазената невинност“ – отговори той, като съвсем не правеше впечатление на смутен.

Дездемона силно присви очи, възмутена от дързостта му, но се въздържа да го сложи на място. Искаше първо да разбере какво е научил.

– По всяка вероятност двамата са вече в Лестър – продължи той. – Що се отнася до госпожица Колинс, не съм съвсем сигурен, защото тя притежава по всяка вероятност способността да остава незабелязана, но някой е развличал джамбазите с трикове. Трябва да е бил Робин. Още като момче се възхищаваше от джебчиите и се залови да се упражнява, докато стана същински майстор.

Това правеше нехранимайкото почти симпатичен.

– А къде е била моята племенница, докато лорд Робърт се е правил на палячо? – осведоми се хапливо Дездемона.

– В стаята си. Къпела се е. – Маркизът ѝ хвърли многозначителен поглед. – Госпожица Колинс е имала следователно чудесната възможност да избяга. Но ни дава правото да заключим, че пътува съвсем доброволно с Робин.

Дездемона изсумтя пренебрежително. Уолвърхемптън поприсви устни, сякаш трябваше да сподави смеха си.

– Според мен е твърде вероятно моят брат да е предложил на госпожица Колинс да я придружи до Лондон. Подобна постъпка би била съвсем типична за него и би означавала, че не я заплашва никаква опасност. Тъкмо обратното. Това обяснява също защо младата лейди не е избягала от него.

Дездемона допускаше за себе си, че маркизът е напълно прав в предположението си, но не беше готова да го потвърди и на висок глас.

– Силата на вашето въображение ви прави чест, но аз далеч не съм убедена в това.

Тя седна на една голяма скала, като внимаваше огромната ѝ пелерина да я обгръща от глава до пет.

– Максима може да е била заключена в стаята въпреки волята ѝ. Освен това всеобщо известно е, че жестоко сплашена жена се бои даже да помисли за бягство. Ще съм сигурна какво е станало едва след като говоря с нея.

– Всъщност не съм учуден да го чуя – измърмори маркизът, седна до нея и кръстоса крак връз крак.

Тя го изгледа хладно.

– Какво смятате да направите, в случай че ги откриете преди мен? Да опазите на всяка цена семейната чест от скандал?

– Това е една възможност. – Стоманеносивите му очи не я изпуснаха от поглед. – Но да почакаме дотогава.

– А какво ще сторите, ако ви се наложи да избирате между справедливостта и вашия брат?

Маркизът извърна с въздишка поглед.

– Искрено се надявам да не се стигне дотам. Вие познавате момичето, лейди Рос. Наистина ли е толкова безукорно, че всяко отклонение от пътя на добродетелта да е невъзможно? Вашата племенница вече не е дете, а както съм чувал в някои отношения американките са по-малко придирчиви от англичанките.

Дездемона усети как се изчервява. Уолвърхемптън не я изпуснаше от очи и тя предчувстваше мига, в който той интуитивно ще се досети.

– Колко добре познавате всъщност госпожица Колинс? – попита той и погледът му стана по-строг. – Госпожица Колинс е от няколко месеца в страната, а вие споменахте, че сте отишли в Дюрам да я посетите.

Дездемона си играеше разсеяно с нефритената дръжка на чадъра.

– Не сме се срещали – призна тя сподавено. – Но много редовно си пишихме и мисля, че я познавам много добре. Тя е много умно и разумно момиче. Никога не съм имала повод да се съмнявам в моралните й устои.

– Боже милостиви, значи никога не сте виждали момичето? – Маркизът се помъчи с видимо усилие да си върне непринудения тон. – Дали не преувеличавате леко загрижеността си за вашата племенница, лейди Рос. Моите сведения ми подсказват, че става дума за много независима и енергична млада дама. Ако е освен това и добродетелна невинност, значи наистина няма от какво да се бои от страна на брат ми. Дали не е по-добре да се върнете в Лондон и да изчакате там племенницата си. Сигурен съм, че мис Колинс скоро ще се появи, а вие ще си спестите това напрегнато и толкова трудно издирване.

Лейди Рос стана и го изгледа гневно.

– Може би сте прав и Максима сигурно ще стигне до Лондон. Но понеже не мога да споделя вашето наистина трогателно доверие в брат ви, ще продължа да я търся, докато не се убедя лично, че тя е добре.

Гайлс щеше да се разочарова, ако тя допуснеше да я откажат от

намеренията ѝ. Сега и той стана – внимателно изучаваше лицето ѝ, което го интересуваше много повече от съдбата на Опазената невинност. Чертите на лицето ѝ, засенчени от сламената шапка, бяха по-подчертани, отколкото би отговаряло на съвременната мода, но беше красива и много привлекателна. Слънчев лъч проникна през сламата и му показа, че веждите, които му се бяха сторили тъмни, са всъщност кестеняви.

– Какъв цвят на косата криете всъщност под тази шапка, която ви стои чудесно?

Големите ѝ сиви очи го гледаха слисано.

Въпреки че беше обикновено образец на благоприличие, Гайлс не успя да устои на внезапния си порив. Много бавно, тъй че тя да може, стига да пожелае, всеки миг да му попречи, той пристъпи напред, развърза панделките на шапката и я свали от главата ѝ.

Като зърна яркочервените гъсти къдрици, дъхът му направо секна. Няколко се бяха изскубнали от плитките и се спускаха над лебедовата ѝ шия. Сега вече не приличаше на интелектуалка и реформаторка. Ако си разпусне косата, ще прилича на езическа богиня.

– Сега разбрахте защо я крия – каза лейди Рос сякаш малко смутено. – Изглежда някак неприлична. Моята снаха, лейди Колинс, направо изпадна в отчаяние, когато отиде с мен на едно събиране. Заяви ми, че моята външност подходжала по-скоро на куртизанка, отколкото на една дама.

Гайлс никога не се бе замислял сериозно за червените коси, но сега изпита почти непреодолимо желание да разplete тези плитки. Искаше да прокара пръсти през блестящите златночервени къдрици, да зарови лице в тях, да не вижда и да не чувства нищо друго освен тези плътни, сияещи кичури коса.

Боже милостиви, какво го прихваща? Наближаваше четиридесетте и наистина отдавна бе минал възрастта, на която откровената сексуална наслада може да замъгли разсъдъка.

– Косата не е всъщност нито морална, нито аморална – заяви той, след като си пое дълбоко дъх.

– Не съм съвсем сигурна, че е така – възрази тя едва ли не с горчивина. – Всеки случай установих, че трябва да я крия, ако искам да ме вземат насериозно.

– От самото начало останах с впечатлението, че загрижеността за вашата племенница е по-силна, отколкото го изискват обстоятелствата. Защо сте толкова недоверчива към мъжете?

Дездемона наведе очи. Тенът ѝ притежаваше млечната белота на

всички червенокоси.

– Не изпитвам недоверие към всички мъже. Бащите и братята са доста приемливи, а и някои други също.

Това обясняваше много.

– Както съм чувал, вашият съпруг, сър Гилбърт, е бил твърде непостоянен човек – отбеляза спокойно Гайлс.

Тя обърна рязко глава, чертите на лицето ѝ станаха строги.

– Позволявате си да засягате неща, които не са ваша работа, милорд. Щом човек с вашата репутация може да бъде толкова нагъл, няма да се изненадам, ако брат ви се окаже същински нехранимайко.

Тя дръпна шапката от ръцете му, сложи си я припряно на главата и бързо се отдалечи. Въпреки скриващите гънки на наметалото, личеше че върви с подчертано изправен гръб.

Гайлс си даде сметка, че я е виждал досега само в тази безформена обвивка на наметалото. Питаше се как ли изглежда без този пашкул. Въпреки че правеше впечатление на доста едра, притежаваше очевидно и много привлекателни женски извивки. А той обичаше пълнички жени. Ужасно жалко, че дамата е толкова раздразнителна.

На желанието на лейди Рос да се отдалечи бързо пречеа не само леките ѝ обувки, но и необходимостта да си проправя внимателно път през високата трева. Той я настигна само с няколко крачки.

– След два дни джамбазите ще минат през Маркет Харбъроу. Бихте могла да сте там преди тях.

– А вие ще отидете ли, лорд Уолвърхемптън? – Гласът ѝ звучеше хладно, лицето ѝ беше засенчено от ръба на шапката.

– Разбира се. Според мен Маркет Харбъроу е идеалното място за залавяне на нашите бегълци. – Въпреки оптимистичните думи, Гайлс съвсем не беше сигурен, че Робин ще се остави толкова лесно да го хванат. Ловкото измъкване е навик за един шпионин, а неговият брат нямаше да остане здрав и читав през всички тези години на континента, ако не беше майстор на измамните маневри.

Маркизът запази за себе си една решаваща подробност. Ако Робин продължи по поетия път, той ще го отведе близо до неговото имение в Ракстън. Беше много вероятно да скрие там за известно време Опазената невинност, особено ако двамата се смятат за преследвани.

Ако не открие двойката още преди това, Гайлс щеше да я потърси в Ракстън. Като се има предвид капризната и недоверчива природа на лейди Рос, за всички заинтересовани щеше да е по-добре той да залови бегълците.

12

Макси отхапа от сандвича с шунка и се облегна доволна на стоплената от слънцето каменна стена.

– Пътуването с джамбази има само две неудобства.

Робин преглътна залька хляб с глътка бира.

– И те са?

– Шумното трополене на хиляди говеда, на кучета и хора. И смрадта. Най-вече смрадта.

Той се усмихна.

– След време човек свиква с нея.

– Значи трябва да заживея с тази надежда. – Макси преглътна последната хапка сандвич. – Но джамбазите ми харесват. Напомнят ми фермерите в Ню Ингълнд. Солидни хора са и с чувство за реалност, защото са стъпили здраво на земята.

– На джамбазите е поверен добитъкът на техните съседи и те трябва да са хора, на които може да се има доверие. Доколкото зная, за да получат разрешително, условието е да са поне трийсетгодишни, женени и собственици на къщи.

Макси присви нос.

– В Англия се изискват прекалено много неща, за да получиш лиценз или разрешително.

– Цената на цивилизацията. Ако на някой англичанин този товар му дотежи прекалено, той има възможността да потърси свобода и щастие в Америка.

– В Америка хората се радват на по-големи свободи – възрази тя бавно, – но към щастие човек може да се стреми навсякъде. За съжаление никой закон не му гарантира, че ще го намери.

Робин кимна в знак на съгласие и се залови отново за хляба си. Стадото се настаняваше бавно за почивка и повечето джамбази вече вечеряха в тясната кръчма. Макси и Робин бяха предпочели да останат отвън – от една страна, защото времето беше много хубаво, но най-вече, защото успехът на техния маскарад зависеше и от това, да не се хвърлят много-много в очи.

Някакво движение привлече вниманието ѝ. Тя се озърна и видя как едно кленово семе бавно лети към земята. Слънцето огряваше крилатата му форма и го превръщаше в прозрачно злато. Понесено от лекия

ветрец, то се олюлява дълго, сякаш нямаше тегло, докато се озова най-сетне на земята, на трийсетина сантиметра от ръката ѝ. Макси пое затанен дъх и се усмихна щастливо.

Не знаеше, че я наблюдават, докато Робин не ѝ каза:

– Преди малко правеше впечатление на човек, който изживява религиозен екстаз.

Тя се опита да отговори небрежно, но после промени решението си. Робин може и да не разбере обяснението ѝ, но сигурно ще го приеме.

– В някакво отношение беше точно така. Народът на майка ми възприема природата като всеобгръщащо цяло. Кленовото семе е частица от великия дух, както и облакът, вятърът или човешката душа. Ако някой отнема на катеричка орехите, които е събрала за зимата, той трябва да ѝ остави достатъчно, за да може да преживее, защото животните имат същото право на даровете на земята, каквото и хората.

Силно заинтригуван, той вдигна въпросително вежди.

– Такова разбиране е съвсем различно от това на европейците, които виждат в природата свой враг, който трябва да бъде победен, или отрупана с дарове маса, сложена единствено за да задоволи нуждите на човека.

– Откровено казано, смятам виждането на индианците за по-добро и по-здравословно. – Макси зарея поглед в далечината, докато се опитваше да обясни понятия, които се поддаваха трудно на превод на английски. – Майка ми изпитваше това чувство на единство на природата, докато съзерцаваше цвете или облак. Ако я видеше човек в това състояние, можеше да разбере какво значи радост.

– В нещо като медитация ли се вглъбяваше?

– Това сигурно е най-доброто английско обяснение, въпреки че не е съвсем точно. Бих казала по-скоро, че тя ставаше неделима част от потока на природата – както капката в една река.

– Можеш ли го и ти?

– Беше ми достъпно донякъде, когато бях малко дете. Впрочем много от стихотворенията на Уърдзуърт говорят за това. Дори сега, когато се замислям за природата, започва да ми се струва... че енергията на природата изпълва и мен. Ако наистина е така, бих могла може би да се слея с природните течения.

Тя въздъхна.

– Но това никога не ми се е случвало. Изглежда, прочела съм прекалено много книги и съм прекарала твърде много време сред културата

на белия човек, за да мога да живея в пълна хармония със земята. Много разочаровашо е да ти се струва, че можеш едва ли не да докоснеш с ръка тази цялост и въпреки това да не можеш да я стигнеш. Но може и да успея все пак някой ден.

– Единство – много привлекателна концепция. Може би защото – лицето му стана сериозно, – защото ми се струва, че съм съставен само от фрагменти.

– Така мислиш, защото живееш единствено според законите на разума. Погледни това кленово семенце и се опитай да се слееш с него. Използвай духа си, въображението си, а не разума си.

– Надявам се, че те разбирам поне донякъде, Канавиоста – каза той след дълго мълчание. – Усилието да се слееш с природата не е религиозен акт, а начин на съществуване.

– Все още има надежда за теб, лорд Робърт. – Макар да се радваше, че той я разбира, Макси нямаше желание да навлиза по-дълбоко в толкова лична тема. Тя му посочи една сцена, която се разиграваше на точно сто метра от тях. – Какво прави Дафид Джонс тука?

Робин погледна към широкоплещестия червенобузест джамбазин.

– След малко ще се превърне в ковач. Може би още не си обърнала внимание, но животните се подковават, за да не почнат по пътя да куцат. Като ги подковават сами, джамбазите си спестяват ходенето при местния ковач.

– Но как се подковават чифтокопитни?

– За всяко копито се използва отделна подкова – обясни й Робин. – По всяка вероятност джамбазите си носят готови подкови, за да не се налага да ги коват сами.

Макси се надигна силно заинтригувана.

– Искам да погледам.

Дафид Джонс беше сред малкото джамбази, които говорят свободно английски, затова беше разговаряла по-често тъкмо с него. Наистина уелският му акцент беше толкова силен, че тя невинаги го разбираше, но с удоволствие слушаше кадифения му баритон.

– Искаш ли да ми помогнеш, момче? – попита Джонс, когато тя се приближи.

Макси погледна скептично дузината волове, които пасяха миролюбиво наблизко.

– Не зная дали ще съм ви от голяма полза, сър. Никога не съм стоял до наковалня и никога не съм подковавал вол. Освен това сигурно ви трябва някой по-едър от мен.

– Ще трябва само да ми подаваш подковите, за които те помоля. – Господин Джонс посочи пригответените инструменти, после взе въже и метна ловко широката примка върху един отделен от късокраките кучета вол. Въжето се плъзна по тялото на животното, обхвана краката му. Джонс пристегна примката и дръпна. Тежкият колос се строполи с рев на земята, по-скоро изненадан, отколкото разярен.

Макси подаде на джамбазина готово парче метал и той го закова бързо и ловко. Извиваше краищата на гвоздеите и ги забиваше внимателно в копитото, без да сваля зорко око от вола. При първото животно се налагаше да се сложи само една нова подкова, затова то скоро бе пуснато пак на свобода и изприпка с ужасено размахана опашка понадалеч.

И останалите говеда бяха подковани със същата лекота. Зад тях джамбазите в кръчмата бяха подхванали една уелска песен – музикален съпровод на залеза. Максиде подаваше според нуждата подкови, гвоздеи, чукове и си мислеше колко дълго остава светло в тази област. Учудващото беше, че се намираха много по на север от родината ѝ, но английските зими бяха много по-меки.

Робин се приближи бавно, за да гледа. Въпреки че стоеше зад гърба ѝ, тя съзнаваше съвсем ясно присъствието му. Ще ѝ липсва, след като се разделят, беше вече напълно сигурна.

Тринайсетият вол изпълни онова, което предсказваше нещастното число. Беше нервно животно, което само потракващите зъби на кучетата въздържаха да не почне да хвърля къчове. Господин Джонс метна въжето. Когато волът се строполи с яростен рев на земята, Джонс се приближи към него, за да го подкове.

Изненадващо и за по-бързо от миг волът се освободи от примката и скочи с гневно сумтене на крака. Остър рог се заби в ребрата на уелсеца, разкъса дрехата му, стовари го на земята пред копитата на подлудялото животно.

Максиде се питаше, вцепенена, какво да стори. Ако почне да вика за помощ, пийналите доста бира джамбази едва ли ще я чуят сред гръмогласното пеене. Ако се опита да издърпа Дафид Джонс, волът ще повали и нея на земята.

Но тя беше забравила за Робин. Докато все още гледаше неподвижна и стресната пред себе си, той профуча край нея и награби вола за рогата. Влагайки всичката си сила, заизвива встрани главата на животното, за да го повали на земята.

Когато под силния натиск върху шията му животното загуби

равновесие, Робин каза тихо:

– Макси, махни Джонс оттук.

Ритащо копито свали шапката ѝ от главата и я удари по рамото, докато се навеждаше, за да изтегли уелсеца извън опасната зона. Беше на половината на ръста на Джонс, но страхът ѝ даде неподозирана сила. Макси не спря, докато не измъкна Джонс достатъчно далеч.

Когато вдигна глава, видя смайваща картина. Ръцете на Робин се бяха вкопчили в рогата на вола, бяха силно изопнати от напрежението, необходимо, за да задържи животното на земята. А то се бранеше с рев от своя потисник, но не беше в състояние на използване силата си.

Физическата сила на Робин порази Макси. Дори ако впечатлението, че държи животното под контрол, беше мимолетно, изглеждаше сякаш е хванал тигър за опашката. Един господ знаеше, как щеше да се отърве от нараняване.

Макси вече искаше да хукне към кръчмата за помощ, когато Робин намери сили да изсвири остро няколко пъти. Няколко кучета дотичаха при него, Робин ги изчака да се приближат достатъчно, а после пусна вола.

Човек и животно се изправиха на крака и побеснелият вол се поне-се срещу мъжа, който се бе осмелил да го унизи. Миг преди един рог да го улучи в гърдите, Робин успя овреме да се наведе.

Преди животното отново да нападне отново, кучетата го обградиха и с ловки ухапвания по краката го натиха обратно в стадото. То забрави със смайваща бързина гнева си и се залови мирно да пасе.

Задъхан и капнал, Робин изтича при господин Джонс.

– Как е? – попита той Макси, коленичила до джамбазина.

Преди тя да успее да отговори, мъжът седна и измърмори нещо, което прозвуча като уелско проклятие. Калните отпечатъци от копита по панталона му сочеха местата, на които волът го беше улучил.

– Не бих казал, че ще съжалявам, когато това добиче стане на пър-жоли – заяви той навъсено. – Може би ще трябва занапред да подковавам само гъски.

С помощта на Робин и Макси той се изправи на крака. Лицето му се разкриви болезнено, но след като огледа внимателно ребрата си, заяви:

– Благодарение на помощта ви, както гледам, май нищо не ми е строшил.

Робин донесе въжето на джамбазина и след като го огледа бързо, посочи едно от краищата.

– Въжето е изгнило. Нищо чудно, че се е скъсало, когато волът е

почнал да се върти около себе си.

Господин Джонс огледа въжето.

– Леле. Такава небрежност може лесно да убие човек. Дълга ви халба бира и дори две. – Погледът му се спря на Макси и той се вгледа в нея с широко отворени очи. След миг каза със смях: – Ще е май по-добре да си нахлупите отново шапката.

Дездемона Рос не беше подозирала, че в Англия има толкова много говеда, колкото видя тази сутрин по пътищата за Маркет Харбъроу. Без да откъсва поглед от спектакъла, който ѝ се поднасяше, изпи трета чаша чай. Стаята на първия етаж на „Трите лебеда“, която гледаше към пътя, се оказа вече ангажирана, но с помощта на пари и остри думи тя успя все пак да я получи.

Когато прекараха първите уелски черни говеда под прозореца ѝ, тя се взря напрегнато надолу по пътя. Но сега, след като бе гледала безкрайно дълго време, се почувства капнала и изтощена. Започна да се пита дали зоркото ѝ наблюдение не е обречено на неуспех.

Междувременно бе видяла безброй черни крави, волове и бикове, но никой, който да може да е Максима Колинс. Още по-малко човек, който би могъл да е безкрайно неблагоприятният лорд Робърт.

Докато слагаше чашата си на масата, тя се питаше къде ли може да е лорд Уолвърхемптън. Положително някъде наблизо и сигурно и той нащрек като нея. Освен ако вече е заловил бегълците, което би обяснило все пак защо тя, Дездемона, няма успех.

Отсъствието на Уолвърхемптън будеше у нея много противоречиви чувства. Този мъж притежава, изглежда, подчертана способност да я ядосва. А когато това се случваше, тя се държеше като същинска глупачка. Въпреки това не можеше да отрече, че срещите им ѝ бяха доставяли удоволствие.

Най-сетне се видя и краят на стадото. Най-отзад тя откри три потънали в прах личности и две кучета, които бързо ги следваха. Дездемона си пое дълбоко въздух и се наведе, за да се увери.

Един от тримата беше джамбазин, вторият пъргаво пристъпващ мъж, среден на ръст, а третият правеше впечатление с крехката си фигура, облечен беше като момче, носеше и невероятната шапка, която ѝ бяха описвали всички. Дездемона видя как мъжът каза нещо, на което другите двама реагираха със смях.

Извън себе си от възбуда, Дездемона изтича надолу по стълбата.

Дори на селска улица стадото не е нещо тихо, но то става много шумно, когато звънтенето на копитата, гневното мучене и ревът на животните се удря в стените на къщите и кънти. Заедно с Дафид Джонс, Макси и Робин образуваха ариергарда на дългата върволица черни говеда. Повечето местни жители се бяха прибрали разумно зад затворени врати.

Джамбазите обикновено избягваха градовете и селата, но минаването през Маркет Харбъроу беше неизбежно, ако искаха да стигнат до един от най-големите английски панаири на добитък. След равната, докъдето поглед стига, местност прекосяването на град будеше у Макси чувство за опасност. Все пак досега не бе могла да открие следа от Симънс. Той сигурно се беше отказал от преследването.

Само че това нейно предположение се оказа погрешно. Тъкмо приближаваха пазарния площад, когато прекалено познат глас изкрещя:

– Ето ги!

Само на двайсет метра от тях Симънс изникна от някакъв вход с израз на зловещо задоволство на сипаничавото лице. Зад гърба му се появи и неговият съучастник – беше едър като него, но още по-брутален на вид.

– По дяволите! – изруга потиснато Робин. Оглушително изсвирване разцепи въздуха, когато Дафид Джонс осъзна сериозността на положението и реагира с бързина, която никой не би допуснал у един отпуснат уелсец. Покорни на изсвирването, кучетата накараха последната група говеда да се обърнат и ги погнаха в обратната посока. Само за секунди улицата се оказа задръстена от объркани, надаващи силен рев, животни. Робин хвана бързо Макси за ръката.

– Много благодаря! – извика той на уелсеца.

– Късмет! – махна им господин Джонс.

Макси успя само да зърне червеното от гняв лице на Симънс. Заедно с другия апап той напразно се опитваше да си проправи път между изнервените и опасни животни.

С тупкащо сърце Макси се остави Робин да я завлече до съседната уличка. Говедата оставяха тесен проход между себе си и къщите, тъй че им се предоставяше тясна ивичка за бягство. Макси се чувстваше ужасно мъничка и безпомощна, докато масивните тела препускаха покрай нея, но щом успяваха да се притиснат плътно към стените, бяха в безопасност.

– Всичко наред ли е? – попита Робин, когато най-сетне стигнаха малката пряка.

– Естествено. – Тя прокара прашна ръка през челото си. – Ти ориентираш ли се всъщност в Маркет Харбъроу?

– Още не, но и това ще стане – отговори той с неотразима усмивка.

Макси изпита необяснимо чувство на радостно облекчение. Робин може да е нехранимайко, но при създадите се обстоятелства тя не можеше да си пожелае по-добър спътник.

Дездемона отвори рязко вратата на хана тъкмо когато непрекъснатият поток от говеда се превърна в нещо хаотично. Тя впери ужасено очи в полудялата тъмна маса. На улицата воловете изглеждаха много по-едри, отколкото от прозореца на първия етаж, а рогата им много по-стри.

Зад нея собственичката на „Трите лебеда“ нададе пронизителен вик. Дездемона не ѝ обърна внимание, притисна се към стената на къщата и тръгна бавно, но решително по улицата. Трябваше да вземе със себе си кочияша. Не, телохранителя, който беше по-едър и по-силен.

Кракка по крачка тя се насочваше към мястото, където бе зърнала Макси. Но никъде не можа да открие и следа от племенницата си. Ядосана и капнала, тя застана на пръсти и вдигна ръка срещу слънцето, за да вижда по-добре.

Това се оказа сериозна грешка. Рогът на един вол се заплете в ръкава на роклята ѝ и я метна встрани. Докато Дездемона се мъчеше да запази равновесие, краката ѝ се заплетоха в полите и тя се просна по цялата си дължина върху паважа.

Вдигна глава, видя как подкованите със желязо копита на един вол се спускат над нея и разбра, че сега ще умре.

Макси и Робин тичаха надолу по уличката, докато я пресече друга, успоредна на главната. Когато свиха по нея, чуха зад себе си крясък, който им подсказа колко близо до тях са Симънс и съучастникът му.

Успоредната улица беше много оживена, та трябваше да поемат в зигзаг, за да не се сблъскат с някой от многото минувачи. Когато една конска каруца, от която стоварваха стока за някакъв магазин, им препречи пътя, Макси се пхна с внезапна решителност под каруцата и изпъля от другата страна. Робин я последва.

От другата страна на конската каруца двамата се изправиха отново на крака и се оказаха срещу витрината на магазин за платове. След като отупа прахта от панталона си, Робин измарширува право в магазина и Макси след него. Той подари на жената зад тезгяха една от сияйните си

усмивки.

– Извинете, госпожо, но ни се налага да използваме веднага задната ви врата.

Слисаната жена беше в състояние да издава само гърлени звуци, а той прекоси магазина и отвори единствената налична врата. Като очакваше да я замерят с някой топ плат, Макси побърза подире му.

Тесен коридор водеше към кухня откъм задната страна на къщата. Робин ощастливи смаяната готвачка с още една чаровна усмивка, после двамата хукнаха през градината. Отворената врата в нейния край ги изведе на друга улица.

Както в много стари градове, и в Маркет Харбъроу имаше лабиринти от улички. За лош късмет една от тях отведе Макси и Робин обратно на главната, а там в полезрението на съучастника на Симънс. Мъжът тутакси извика приятеля си.

Макси и Робин хукнаха през уличките и улиците, докато ги заболяха белите дробове. Да беше тъмно, лесно щяха да избягат от преследвачите, но дневната светлина даваше на Симънс съществено предимство.

Стигнаха до стръмно изкачваща се улица, където зад една кръчма бяха наредени празни бъчви.

– Поспри, Робин – изстена Макси.

Бутна една от бъчвите и изчака преследвачите да се появят иззад ъгъла. Тогава отъркали със силен смях бъчвата в краката им. Робин последва примера ѝ и двамата изпратиха половин дузина бъчви надолу по стръмната улица. Диви ругатни ги изпратиха, когато продължиха бягството си.

Следващата улица свиваше рязко вдясно. Когато стигнаха завоя, Макси спря. Дишаше тежко и беше дълбоко разочарована.

Улицата опираше в по-висока от човешки ръст каменна стена.

Дездемона можа да избегне подковата на първия вол само защото се отърколи пъргаво встрани. Но когато вече понечи да стане, разбра, че усилията ѝ сигурно са обречени на неуспех...

В същия миг две силни ръце се протегнаха към нея и я вмъкнаха в относителната сигурност на тесен вход. Миг по-късно тя притисна лице в рамото на вълнено палто.

Без да вижда лицето на спасителя си, вече знаеше, че това е Уолвърхемптън. Той я обърна така, че да застане с гръб към вратата, а тялото му я пазеше от препускащите покрай тях животни.

– Вече да са ви казвали, че имате повече кураж, отколкото ум? – прозвуча до ухото ѝ ироничен баритон.

– Да, и то често.

Зад него громала на стадото взе сякаш да поутихва. Дездемона се дръпна почти със съжаление от своя спасител. Подкосените колена от-казваха да ѝ служат, но преди отново да падне, той успя да я хване.

– Краката ми се люлеят като желе – каза неуверено тя.

– Напълно разбираема реакция. Бяхте наистина на косъм.

Тя се опря на вратата и се опита да се овладее.

– Безкрайно съм ви задължена, Уолвърхемптън. Можеше заради мен да бъдете стъпкан до смърт.

Той вдигна небрежно рамене.

– Прекарал съм известно време сред говеда, тъй че познавам донякъде техния нрав.

Въпреки че голяма част от британската аристокрация дължеше богатството си на селското стопанство, малцина от лондонските познайници на Дездемона биха си признали, че са фермери. Но тя прекарваше може би много време в Лондон.

Тя прокара треперещи пръсти през косата си. Роклята ѝ беше съсипана, шапката лежеше стъпкана на паважа.

– Ако знаех, че ще трябва да застана срещу минаващо стадо говеда, щях по-иначе да се облека.

Междувременно животните се бяха успокоили дотолкова, че поеа отново по пътя си към пазара. Откъм края на стадото един джамбазин се приближаваше към тях.

– Надявам се нищо лошо да не е станало, госпожо – каза той с мек уелски акцент. – Не бих си простил, ако ви се беше случило нещо.

– Аз съм здрава и читава. – За да го докаже, Дездемона отстъпи предпазливо на крачка от вратата. Този път коленете вече я носеха. – Беше много глупаво от моя страна да изляза на улицата тъкмо когато прекарваха стадото по нея.

Когато джамбазинът понечи да си тръгне, Гайлс го попита:

– Защо накарахте животните да се обърнат? Беше много рисковано.

Джамбазинът спря с непроницаемо лице.

– Грешка, сър. Кучетата разбраха неправилно заповедта ми.

– Наистина? Значи грешката няма нищо общо нито с двамата, които вървяха с вас, нито с другите двама, които ги преследваха?

– Ми не – заяви невъзмутимо джамбазинът, – нищо общо. – Той вдигна два пръста към шапката си. – А сега трябва да се погрижа отново

за животните си. Желая на вас и на милейди приятен ден.

Дездемона гледаше втренчено широкия гръб на мъжа.

– Да не би да искате да кажете, че той нарочно е помогнал на Максима и на лорд Робърт да избягат?

– Без ни най-малко съмнение. Сигурен съм, че беше Робин, въпреки че не можах да различа добре неговия спътник заради ужасната му шапка. – Той тихичко се засмя. – Брат ми има ярко изразен талант да си печели съюзници.

Дездемона навъси угрижено чело.

– Но защо ги преследваха двама мъже?

Маркизът я хвана под ръка и я придружи обратно до „Трите лебеда“.

– По този въпрос ще можем да си побъбрим, докато обядваме.

Дездемона отвори уста, за да му възрази просто по принцип, но пак я затвори. Не ѝ беше до протести.

13

На Робин височината на стената изобщо не му направи впечатление, той се засили и скочи достатъчно високо, за да се вкопчи с протегнати напред ръце в горния край на зида. После се изтегли нагоре. Свали раницата и спусна на Макси ремъка на презрамката.

Макси хвана ремъка. Той се поизпъна под тежестта ѝ, но издържа.

– Повече от очевидно е, че си прекарала детството си в по-полезни занимания от плетенето – каза той ухилен, когато тя застана задъхана на стената до него.

– За мен беше въпрос на чест да надминавам братовчедите си – мохикани в тичането, плуването и катеренето – ухили се и тя.

Техните преследвачи вече бяха почти стигнали стената и Робин дори им махна предизвикателно, преди да скочат на отвъдната страна и да се озоват в добре гледана градина. Докато бързаха през градината, откъм отворен прозорец на къщата долетя ядосан крясък.

– Само внимавай да не стъпчеш цветята – предупреди Робин. – Нищо не може да се сравни с гнева на английски градинар, комуто са повредили розите.

Те стигнаха до още една каменна ограда, покрай която бяха засадени овощки в шпалир. Клоните на дърветата, по които висяха малки зелени праскови, бяха идеална стълба.

– А позволено ли е да повреждаме дървета? – попита задъхана Макси.

– И това е сериозно престъпление, но не чак колкото тъпкането на цветя – отговори той и почна да се катери по клоните нагоре.

Преди някой от къщата да успее да им попречи, те прехвърлиха стената и отново се озоваха на някаква уличка.

– Нашите преследвачи са ужасно упорити – каза Робин, когато спряха за миг да си отдъхнат. – Изглежда, чичо ти иска на всяка цена да те върне.

– Сигурно е така – съгласи се тя навъсено и се запита отново какво ли крие от нея Колингууд. Но когато погледна пак спътника си, гласът ѝ затрепери. – Много съжалявам, че те въвлякох във всичко това. Не си го имал предвид, когато ми предложи да ме придружиш.

Той се усмихна сърдечно.

– Не ти предложих да те придружа, а ти го наложих. И не

съжалявам за нищо, абсолютно нищо. – Той посочи наляво. – Северно от Маркет Харбъроу един канал води към Лестър. Мисля, че трябва да тръгнем по пътеката на бурлаците. Така ще се хвърляме по-малко в очи, отколкото по пътищата.

– Наистина ли смяташ, че наблюдават всички пътища? – попита тя тревожно. – Та за тази цел на Симънс би му трябвала цяла малка армия.

Робин сви рамене.

– Не зная, пътищата може и да са сигурни, но когато човек се колебае, по-добре е да очаква най-лошото.

Беше убедителен и Макси беше сигурна, че неговият опит в преследвания значително превишава нейния. Тя се съобрази с темпото му и закрачи с все сили.

Тази част от града беше пуста, но на известно разстояние се виждаха по-големи сгради, навярно складове. Каналът трябва да беше зад тях.

Но преди да стигнат сградите, Симънс изскочи изведнъж с победоносен израз на лицето от една странична пряка. Очевидно беше, че този тип се ориентира в Маркет Харбъроу много по-добре от тях и е предугадил накъде ще поемат. Макси се озърна ужасена и видя как още двама нехранимайковци тичат задъхани откъм друга пряка. С колко ли още съучастници разполага Симънс? Робин и Макси се озоваха в капан, а този път го нямаше Дафид Джонс да ги измъкне от бедата.

Симънс застана на пътя им и даде знак на хората си, които се приближаваха мълчаливо към лондончанина.

– Този път няма отървяване. Девојката ще бъде върната на нейния чичо, а вие, прекрасни мой лорде, ще получите мъдър урок, задето ме нападнахте изотзад.

– Това би трябвало само да ви радва. Поне имате обяснение защо загубихте битката. – И Робин подаде преспокойно на Макси раницата си.

– Боже милостиви, нали няма да се биеш с тях – изсъска Макси. – Той е два пъти по-едър от теб.

Робин съблече засмян палтото.

– Покана за обед или за игра на карти можеш и да откажеш, но покана за борба – никога.

– Дяволски сте прав, на моя покана не се отказва – изръмжа лондончанинът. – Освен това ми е все едно колко сте добър. Добър едър мъж всякога може да ступа добър дребосък.

– Зависи от това, колко добър е дребосъкът, нали? – С лъчезарна

усмивка на уста Робин прошепна бързо на Макси: – Нашето сбиване ще отвлече вниманието на хората на Симънс. Използвай го, за да избягаш. – Тя понечи да възрази, но той добави рязко: – Недей да ми противоречиш! И не се бой, няма да ме убие – би му създадо повече неприятности, отколкото си струва.

Преди да успее да каже още нещо, Симънс запристъпва към него и заопипва противника си.

– Търсите скрито оръжие или просто не можете да си свалите ръцете от мен? – осведоми се с меден глас Робин.

– Гаден извратен тип! – изкрещя Симънс и вдигна юмрук, за да го стовари върху брадичката на противника си.

Робин отскочи бързо встрани, хвана Симънс за ръката и го завъртя. Лондончанинът се стовари шумно върху паважа.

Симънс лежа известно време замаян, после се вдигна решително на крака.

– Това не сте го научили в салона на Джексън – изсумтя той злобно.

– Не. – В сравнение със Симънс Робин изглеждаше по-пъргав и елегантен, Давид срещу Голиат. Но стойката му беше на борец – с леко присвити колене той пружинираше като футболист, ръцете му бяха протегнати напред и готови да ударят. – Никога не съм твърдял, че съм ученик на Джексън. Минал съм по-сурово училище, където залозите бяха по-високи.

– Аз също, момченце. – Сега и лондончанинът взе да пружинира. – Щом искате, така да е! – заяви той.

Макси пхна незабелязано ръка в джоба на палтото на Робин и стисна парчето желязо. След това можеше само напрегнато да наблюдава. Но каквото и да й беше казал Робин, тя никога нямаше да го изостави в беда. Симънс може би наистина нямаше намерение да го убива, но съвсем не беше изключена възможността да го направи непредумишлено. Все пак, ако Макси е свидетелка, рискът става много по-малък.

Двамата мъже кръжаха бавно един около друг, даваха от време на време с кратки атаки простор на напрегнатото дебнене. Робин гледаше да е колкото може по-далеч, после скачаше напред и нанасяше ловки удари, след което отново се отдалечаваше пъргаво от обсега на ръцете на Симънс. На негова страна беше бързината, но по-възрастният мъж имаше неоспорими предимства – дългите ръце и тежестта.

Макси осъзна неохотно, че Симънс явно се забавлява. След особено сполучлив удар на противника, той се обади снизходително:

– Много сте добър, особено като за момче-аристократче. – След което обсипа със серия убийствени удари главата и раменете на Робин. Робин се присви, но не успя да избегне всички удари, а те му спираха дъха и го изваждаха от равновесие.

Симънс увенча успехите си с удар в черния дроб, който запрати по-слабичкия мъж на земята. С висок победен вик лондончанинът се наклони да приключи двубоя.

Очевидно не чак толкова смазан, колкото изглеждаше, Робин повали противника си с добре насочен удар с крак. Още докато Симънс падаше, той го обсипа с удари, последвали, дори за Макси, невероятно бързо. Всичко приключи с това, че лондончанинът лежеше с лице към земята, а Робин беше коленичил на гърба му.

Ръцете му стискаха толкова силно, че можеха да строшат врата на мъжа, проявил неблагоприятното да се хвали, че е непобедим.

– Предай се! – изсъска Робин.

Дори в яда си Симънс не беше глупак. Той вдигна колебливо ръка в знак, че признава поражението си.

За съжаление неговите приятели не бяха готови да приемат този резултат. С яростни крясъци и без каквото и да било спортменство двама от тях се нахвърлиха върху мъжа, победил техния водач.

– Робин! – извика предупреждаващо Макси, пусна палтото му, наведе се, награби шепя пръст и я хвърли срещу нападателите. Те взеха да си бършат с рев очите.

Робин използва този миг, за да скочи на крака. С добре премерен удар просна единия мъж на земята. После чевръсто се обърна, хвана втория за ръкава и го запокити на паважа.

Докато Робин се справи по този начин с двама от нападателите си, третият грабна камък и го запокити към главата на Робин. Макси подскоочи високо и се обеси с цялата си тежест на ръката на мъжа. Когато той се олюля, заби в ребрата му юмрука с парчето желязо.

Мъжът нададе сподавен вик, но атаката ѝ имаше само отчасти успех. Камъкът улучи Робин малко над ухото. Въпреки че Макси бе успяла да смекчи яростта на удара, намесата ѝ беше недостатъчна и Робин се свлече на земята.

Извън себе си от гняв и от страх за Робин, Макси протегна разперени пръсти към лицето на третия мъж. Докато той се опитваше да защити очите си, тя заби коляно в слабните му. После го удари с все сила с желязото през гръкляна. Той се сви одве като джобно ножче.

Но сега Симънс бързо се изправи и награби изотзад Макси като в

менгеме. Тя риташе и размахваше отчаяно ръце, но не можа да се освободи, а само няколко пъти ловко да го ухапе и да го издраска.

– Хайде, стига, немирнице! – изпъшка Симънс и събра в силния си юмрук двете й ръце на гърба. С другата си ръка той й отне желязото и го захвърли надалеч. – Моите приятели не биваше да се намесват в спортменската борба, но ако не почнете най-сетне да се държите прилично, кълна ви се, горчиво ще съжбялявате.

Макси осъзна, че им е необходимо стратегическо примирие. Тя престана да се съпротивлява. Погледна със страх към Робин. Той лежеше в безсъзнание на земята, от раната в русата му коса се стичаше кръв.

Като продължаваше да я държи здраво, Симънс скастри двамата мъже, които бавно се вдигаха на крака.

– Бихте се като женчета – каза той презрително. – Още по-лошо – ей това девойче тук има повече кураж, отколкото вие тримата, взети заедно.

Един от биячите вдигна със злобно лице крак да ритне Робин.

– Само да го докоснеш, и ще ти строша собственоръчно врата – избоботи Симънс. – Я изтърчете по-добре до конюшната и докарайте каретата.

Двамата мъже се отдалечиха мърморейки. Третият още лежеше почти в безсъзнание на паважа.

Макси се питаше ядосано къде ли са се дянали жителите на Маркет Харбъроу, извиняваше ги само това, че се намираха в отдалечен квартал, където имаше складове, но навярно нямаше жилища.

– Пуснете ме, искам да видя как е Робин – настоя тя енергично. – Може да е тежко ранен.

– Ще го преживее, което положително нямаше да е вярно, ако не бяхте се обесила на ръката на Уилби. – Симънс поклати угрижено глава. – Уилби не биваше да го прави. Наистина е много трудно да си намериш почтени помагачи.

Съчувствието на Макси имаше граници.

– Какво смятате да правите сега с нас? – попита тя привидно примирена.

– Ще се върнете в Дюрам, ако се наложи дори дресирана като коледна гъска. А що се отнася до вашия приятел... – Симънс сбърчи чело. – Бих могъл да го оставя да лежи тук, но тогава той сигурно ще хукне да ме преследва по петите. Изглежда ми ужасно упорит. Може да го предам на властите и да заявя, че ми е откраднал коня.

Той помълча малко, после се задави доволен от смях.

– Ами да, това е решението. Когато го изправят пред съда, вие отдавна ще сте в Дюрам и вече няма да сте мой проблем, а на Колингууд. – Той си потърка бузата, на която вече изскачаше голяма цицина.

Докато той размишляваше на глас, хватката му се поотслаби. Съзнавайки мъдро, че може би никога вече няма да има такъв шанс, Максисе опита да се освободи. И наистина успя, но само за много кратко. След малко той пак я държеше здраво.

Последва ново яростно премерване на сили. Максисъзнаваше колко е безсмислено и се бранеше според възможностите си. Успя да вдигне ръка и да одраска до кръв бузата на Симънс.

– Предупредих те, малка вещице! – извика Симънс, избута Максисе до малка каменна стена встрани на улицата и седна. После я сложи по корем на коленете си и се залови най-сериозно да я налага.

За няколко мига тя притихна, онемяла от смайването. Мохиканите не упражняваха никога насилие над деца. Баща ѝ също привеждаше разумни доводи срещу телесните наказания и Максисе никога през живота си не беше яла бой.

Сбиванията преди малко бяха наистина яростни и жестоки, но не целяха унижение. А сега Максисе освободи и от последните задръжки на английска сдържаност.

Тя си пое дълбоко дъх, а после нададе боен вик, от който потрепериха прозорците на близките складове. Подобен шумен изблик не беше чуван на английска земя от времето на келтите.

Ръката на ужасения Симънс замръзна във въздуха.

– Боже мой, това пък какво беше? – изпъшка той.

Максисе използва мига на объркване, за да измъкне ножа от ботуша.

Робин не беше загубил напълно съзнание, дойде на себе си, когато Симънс просна Макси на коленете си. Искаше да възпре лондончанина от тази необмислена постъпка, но гласът, изглежда, не искаше да го слуша. Разстроен, успя с мъка да се вдигне на колене.

Бойният вик на Макси му действа като адреналинов шок. Вдигна глава и видя как ножът ѝ проблесна в посока гърлото на Симънс. Лондончанинът се дръпна с ругатня. Блестящото острие не улучи гръкляна му само със сантиметър.

Преди кръвожадната му спътничка да се опита още веднъж, Робин изхърка с последни сили.

– Макси, престани.

За да предотврати нещо по-лошо, Робин заприближава, като се препъваше, към Симънс, но така, че онзи да не може да го види. После удари лондончанина така рязко с длан, че онзи изгуби съзнание. Това беше опасно, но шансовете на Симънс да оживее бяха все пак по-добри, отколкото щяха да са при повторна намеса на Макси.

Симънс нададе сподавен вик, свлече се от каменната стеничка и за малко не увлече със себе си Робин. Макси побърза да го подкрепи. Ръцете ѝ бяха добре дошла помощ, но думите ѝ прозвучаха остро:

– Трябваше да ми го оставиш.

Робин се вкопчи в нея, защото му причерня.

– Извинявай – измърмори той едва разбираемо, – но аз наистина не обичам да гледам как убиват хора.

Тя издаде някакъв звук, който можеше да означава и презрение, но и желание при удобен случай да повтори опита. С учудващо съсредоточаване върху най-важното добави:

– Можеш ли да вървиш? Другите скоро ще се върнат.

Той се отпусна върху камъните, скри лицето си в ръце и се опита въпреки острата болка в главата, да разсъждава по-ясно.

– Ще трябва да ми помогнеш.

Тя пхна бързо ножа в ботуша и му помогна да облече палтото. После вдигна лежащата наблизо тоягата със железен край, натовари се с двете раници, вдигна Робин на крака и сложи ръката му на рамото си.

Докато се влачеха надолу по улицата, той си помисли колко много сила се крие в крехкото ѝ тяло. Въпреки това можеха да се сметнат

щастливи, че каналът не се оказа много далеч.

Въпросът беше само какво да правят, когато го стигнат.

Щом влязоха в кръчмата, Гайлс помоли да им сервират бренди, а после и обета в отделно помещение. След като се спаси, лейди Рос беше все още достатъчно объркана, та се покоряваше на волята му. Състояние, което – Гайлс го предвиждаше – нямаше да продължи дълго.

Той я настани на един стол, прегледа ѝ ръката за раната от рога на животното. Под скъсания ръкав раната беше за щастие незначителна.

– Почти няма кръв, но още доста време ще ви наболява подутината.

Едно момиче донесе брендито. Гайлс наля на Дездемона. Тя се задави с първата глътка, но малко руменина се върна все пак по бузите ѝ.

– Подутини имам и на много места, заслужаващи по-малко да бъдат споменавани – заяви тя с крапа усмивка.

– Това трябва да го знаете по-добре от мен.

Тя отметна с вече съвсем слабо треперещи ръце косата от челото си.

– Моля да ме извините за няколко минути, искам да се кача в стаята си и да си придам малко по-приличен вид. После бих искала да науча нещо повече за мъжете, които преследват Максима и лорд Робърт.

Лейди Рос възстанови с учудваща бързина своя вдъхващ страхопочитание външен вид. Когато се върна, косата ѝ беше вързана и скрита под тюрбан. Беше облякла друга рокля, семпла като скъсаната, беше скрила и фигурата си под огромен шал. В предишния си вид беше харесала повече на Гайлс, но и сега не уталожваше ни най-малко несъмнената му еротична възбуда.

Веднага щом тя влезе в сепарето, им сервираха обета. С мълчаливо съгласие двамата отложиха най-сериозните теми за следобеда. Но когато донесоха кафето, Дездемона повдигна въпросително вежди.

– Та какво ще ми кажете за онези мъже?

– Единия го познах. Мисля, че е същият, когото вашият брат прати да търси госпожица Колинс. – След това Уолвърхемптън обясни как се бе сблъскал преди няколко дни със Симънс. – Значи очевидно не само ние с вас, но и Симънс и неговите хора преследват бегълците.

– Цялата тази работа прилича малко нещо на фарс. – Устните на Дездемона се разтеглиха неволно в усмивка. – Но ако трябва да съм откровена, Симънс и приятелите му никак не ми харесват.

– Мъже, които приемат подобни поръчки, не произхождат от най-

доброто общество – отбеляза сухо маркизът. – Но щом им е възложено да върнат госпожица Колинс в Дюрам, те едва ли ще й сторят нещо. Боя се впрочем, че с брат ми няма да са толкова деликатни.

– След всичко, което ми разказахте, лорд Робин явно е спечелил досега всички рундове. – Дездемона отпи голяма глътка от много горещото черно кафе. – Казахте, че той продължително време е отсъствал от Англия. Като дипломат или с армията?

Уолвърхемптън въздъхна дълбоко, повъртя чашата си и не знаеше какво да каже.

– Ще ви отговоря само, ако ми обещаете да си остане между нас.

– Толкова недостойно ли е било държанието му?

Маркизът вдигна глава. Стоманеносивите му очи святкаха по-хладно от когато и да било.

– Тъкмо обратното, но дейността му беше напълно секретна и може да има последици за следващите години и дори десетилетия. Нямам право да споделя нищо повече.

– Брат ви е бил шпионин? – Изводът беше логичен. – Това обяснява представите му за благородно поведение – добави тя с хаплива насмешка.

Тонът ѝ накара Гайлс да присвие очи.

– Да, той беше шпионин. Упражняваше една от най-опасните и най-неблагодарни военни професии, крайно необходима и напълно секретна. Робин беше още почти юноша, когато по време на мира от Амиен замина за континента и установи там нещо, което според него английското правителство трябваше да знае. Предложиха му да остане където е и през последвалите дванайсет години той е рискувал хиляди пъти живота и здравето си, за да брани страната си и да допринесе за по-скорошния мир.

Маркизът мълча толкова дълго, че това мълчание доби някак заплашителен характер. После добави с тих, но решителен глас:

– Всичко това, за да могат хора като вас да си живеят, сигурни и самодоволни, в Англия и да го съдят.

Изчервяването е проклятието на всички червеносоки и Дездемона не правеше изключение.

– Трябва да ви се извиня – изрече тя с мъка. – Колкото и да съм ядосана за онова, което вашият брат е причинил на племенницата ми, не биваше да говоря така. – Беше повече от засрамена. Страдаше обаче и от това, че Уолвърхемптън вече не беше така мил с нея. Испита облекчение, когато лицето му се проясни.

– Реакцията ви не е необичайна – каза той. – Шпионажът изисква железни нерви и редица умения, които един джентълмен не би трябвало всъщност да притежава. А Робин беше много, много добър. Иначе нямаше да оживее. Беше поставен на изпитание по начин, който би прекършил повечето мъже, почти прекърши и него.

– Затова ли го браните така ревностно? – попита тя тихо.

– И да не беше това, пак щях да го браня. Той е единственият роднина, когото още имам и въпреки че е болезнено независим, си остава все пак по-малкото ми братче. – Гайлс въздъхна. – От малкото, което ми довери след завръщането си в Англия, едва ли научих много за онова, което е преживял. За което съм му благодарен. Бог ми е свидетел, беше достатъчно мъчително непрекъснато да се питам дали ще го видя пак или ще изчезне някога някъде като многото неоплакани жертви на тази война.

Маркизът изведнъж замълча. Минаха няколко секунди, преди да добави:

– Ще ви дам все пак представа за онова, което Робин е успял да постигне с „недостойната“ си дейност. През последната година от войната той е предотвратил атентат, чиято цел е била да вдигне във въздуха британското посолство по време на Парижката мирна конференция.

Дездемона усети как затаява дъх, защото си представи колко много хора биха били убити при подобна експлозия. Най-вероятно министърът на външните работи Касълрийг, при известни обстоятелства и Уелингтън. Политическите последици щяха да са *катастрофални* – не само за Великобритания, а за цяла Европа.

Уолвърхемптън се усмихна пестеливо.

– Сега разбирате ли защо настоявах това да остане поверително? А е само един пример сред многото. Чух, че в Уайтхол мислели да го удостоят за заслугите му с титлата барон, не знаели само какви основания да представят на обществеността.

– Да дадат благородническа титла за шпионаж би било, разбира се, прецедент.

– Не и в случая на Робин. Той винаги е избирал напълно непознати пътища. Още като момче успяваше по подчертано оригинален начин да намира нови решения. – Маркизът широко се засмя. – Беше например, доколкото зная, единственото момче, на което се наложи да напусне Итън още в деня на постъпването.

Дездемона се ухили.

– Доста съмнителна чест. Как го е постигнал?

– Вкарал шест овце в директорската стая. Представа нямам как е успял. Но беше напълно съзнателна постъпка, защото предпочиташе да учи в Уинчестър, а не в Итън. Дори ако бъде удостоен с титла, не съм сигурен, че ще я приеме. Докато плувахме веднъж като деца в езерото Уолвърхемптън, получих внезапно схващане и за малко не се удавих. Той ме изнесе от водата – забележителна постъпка, като се има предвид, че бях два пъти по-тежък от него, а на всичкото отгоре размахвах ръце като вятърна мелница. Като се посъвзех, му обърнах внимание, че да не ме беше спасил, щеше да стане следващият маркиз Уолвърхемптън.

– И?

Очите му блестяха от удоволствие.

– Заяви ми, че тъкмо желанието това да не стане, е било основната причина да ме измъкне от водата.

Дездемона прехапа устна.

– Колкото повече научавам за вашия брат, толкова по-симпатичен ми става.

– Робин е най-очарователният и най-енергичният от цялото семейство. И съвсем противно на вашите предположения, той е безкрайно благороден.

Дездемона се взря с лека усмивка в привлекателните черти на маркиза.

– Изглежда, и вие също сте надарен и с трите добродетели, при това в не по-скромни количества.

Гайлс я изгледа продължително. Силна червенина заля лицето му. Той стана рязко и отиде до прозореца. Тя за пръв път го виждаше изгубил самообладание.

Пада му се, помисли си със задоволство Дездемона. Мен ме изкара от равновесие още в първия миг на запознанството ни. Със съзнанието, че е време да изоставят твърде личните теми, тя попита:

– Мислите ли, че Симънс и хората му са могли да заловят междувременно нашите бегълци?

Разсеяният дотогава поглед на маркиза, загледан през прозореца, стана по-съсредоточен.

– Възможно. Тъкмо видях две доста поочукани личности да идват насам. Тъй като зърнах наскоро единия в компанията на Симънс, допускам, че не са имали успех в преследването на Робин и вашата племенница.

Дездемона отиде при него до прозореца и погледна потиснато към двамата раздърпани мъже.

– На този хал ги е докарал вашият брат?

– Вероятно. Като дете беше нисичък и хубав като момиче. Ужасът в английските общински училища беше толкова страшен, че трябваше да избере между свиванията и покорството. Да беше останал в Итън, щях да се грижа за него, но така... – гласът на Уолвърхемптън стана дрезгав.

– Както разбирам, вашият брат не харесва твърде подчинението. – Тя си даде изведнъж сметка колко близко е застанала до високия, мъжествен маркиз и побърза да отстъпи встрани. – А какво ще правим сега, милорд? Съмнявам се, че двамата ще се върнат при джамбазите.

Той вдигна вежди.

– Тук съм съгласен с вас. Сега, когато нашите бегълци вече са станали предпазливи, ще е почти невъзможно да ги открием по пътищата. За тях има твърде много пътеки, твърде много възможности да се скрият и да се предрешат. Може би е вече време да се приберете в Лондон и там да чакате племенницата си.

Тя го изгледа недоволено. Чувството, че има в негово лице съюзник, изведнъж се стопи.

– Да имате нещо определено наум?

– Да, мина ми една мисъл. – Той я изпревари с движение на ръката. – Ако предположението ми е вярно, мисля, че мога да ви обещаю да ви доведе в Лондон и двамата бегълци.

– Ами ако те не пожелаят да дойдат с вас? – попита тя, за да избегне въпроса му, дали има намерение да продължи търсенето.

– Ще им приведа разумни доводи. Един опит да принудя Робин, няма да е за препоръчване.

Тя си спомни двамата мъже, които току-що видя и трябваше да се съгласи.

Уолвърхемптън посегна към шапката си, за да си тръгне, но още веднъж спря.

– Защо са ви кръстили Дездемона?

– В нашето семейство е традиция да се дават на момчетата латински имена, а на момичетата такива от пиесите на Шекспир.

– Но вашата племенница има латинско име.

– Тя е изключение от правилото. Брат ми Максимус е кръстен на сестрата на баба си, той даде това име и на дъщеря си. Леля Максима почина преди няколко месеца, натрупала доста години и доста злоба. Но ще ми липсва.

– Имате предвид лейди Клендънън? Тя е единствената Максима, която познавам. – Когато Дездемона кимна, той добави. – Силните жени

са очевидно още една традиция в семейство Колинс. Все по-малко съм склонен да мисля, че вашата племенница е останала с Робин против волята си.

– Това тепърва ще трябва да разберем – отвърна тя сухо. Наведена отново на мисълта за мисията си, тя посегна към чантичката, готова да тръгне.

Маркизът искаше да ѝ отвори вратата, но преди да го стори, спря и я погледна. Сякаш омагьосан, вдигна ръка и очерта с връхчетата на пръстите си контурите на слепоочията и ухото ѝ, погали я нежно по бузата и шията. Докосването му беше съвсем леко. Сякаш искаше да запомни с връхчетата на пръстите усещането за кожата ѝ.

Дездемона замръзна безпомощно и се постара да запази самообладание. Всяко местенце, което той бе докоснал, отприщваше в нея вихрушка от чувства. В брака си не бе получила капчица нежност и сега беше смаяна, че реагира толкова бурно.

Тя погледна Уолвърхемптън в очите и веднага съжали. Топлотата, която съзря в тях, се оказа по-гибелна от телесен удар. Следващия миг той можеше да се наведе и да я целуне. И ако това станеше...

Тя се отскубна и си отвори сама вратата.

– Много се надявам да видя в Лондон отново нашите бегълци и вас, Уолвърхемптън – каза само. И изчезна.

Гайлс гледаше втренчено вратата, която тя му затръшна под носа. Защо една умна и опитна светска жена се държи толкова превзето, сякаш е девственица, възпитана в манастир, само защото е проявил интерес към нея? Защото не ѝ е симпатичен, гласеше простикият отговор.

Все пак не се съмняваше нито за миг, че в този случай простикието обяснение не дава отговора. Онова, което прочете в погледа ѝ не беше антипатия, а страх.

Маркиз Уолвърхемптън си беше заслужил напълно репутацията на нерешителен човек. Но вземеше ли веднъж решение, нищо не можеше да го разубеди. Сега, при звука на бързо отдалечаващите се стъпки на лейди Рос, реши да си обясни причините за нейните страхове.

И тогава, кой знае, може би и да предприеме нещо срещу тях.

15

Въпреки че Робин се мъчеше да я облекчи според силите си, наложи се тя почти да го носи до канала. Пътят до него сякаш нямаше край. Освен това тя все се боеше да не би Симънс да се свести или неговите хора да се върнат и да почнат отново да ги преследват.

Да зависеше от нея, би предпочела Симънс, защото бе проявил поне малко човечност, но на неговите съучастници не би желала да препречи отново пътя.

Макси се надяваше да срещнат и други хора, но те сякаш бяха измрели. По всяка вероятност всичко живо обявваше. Докато поемаше с Робин по сенчеста уличка между два склада, тя се молеше за чудо. Усещаше, че силите скоро ще ѝ изневерят.

Малко по късно стигнаха до огряно от слънцето малко пристанище, където беше хвърлил котва тежко натоварен шлеп. Капитанът беше възнисьък и набит, с прошарена коса. Той вдигна глава и изгледа любопитно новодошлите.

Макси реши, че ще е разумно да отправи към него молба за помощ.

– Моля ви, сър, бихте ли ни помогнали? Нападناха ни и съпругът ми е ранен.

Слисаното лице на капитана я подсети как е маскирана. Тя свали бързо със свободната си ръка шапката от главата. Мъжът я изгледа с още по-широко отворени очи.

– Нападнали са ви в града посред бял ден? – попита с нескрито недоверие в гласа.

Каква история би направила впечатление на един капитан на речен шлеп? След кратко колебание тя предпочете да каже истината.

– Става дума за мой братовчед и неговите приятели. Те искат да ни попречат да стигнем в Лондон. – Макси хвърли поглед през рамо и не ѝ се наложи да се преструва, за да покаже страха си. – Дали не можем да изменим с вас част от пътя? Тогава ще ви разкажа всичко най-подробно, но сега нямам време. Те могат всеки миг да се появят.

Макси погледна умоляващо капитана и се опита според възможностите си да го убеди, че е съвсем беззащитна. Да беше наблюдавала по-внимателно братовчедка си Патриша, щеше да познава резултатите от дългогодишно упражнявана безпомощност.

– Тия май искат да попътуват безплатно – намеси се луничавият

юнга.

Капитанът оглеждаше Робин, който леко се олюляваше.

– Да, ама кръвта по главата му изглежда съвсем истинска – забележа капитанът и най-сетне взе решение. – Ами добре, млада госпожо, ще ви взема на доверие за няколко мили.

Той направи няколко крачки, приближи се, нарами Робин и го метна, сякаш беше някое учениче, през рамо.

– Качвайте се на шлепа.

Макси го последва, прескачайки тясната ивичка вода между стена на кея и палубата. Шлепът беше доста проста конструкция, с тъпи нос и кърма и с квадратна постройка в средата на палубата. На нея бяха струпани бали, покрити с брезент и миришеше не неприятно на вълна. Товарът се състоеше по всяка вероятност от килими, защото Дафид Джонс им беше казал, че ги произвеждат в този край.

– Предполагам, че предпочитате да не ви видят, в случай че вашият братовчед се появи тук – каза капитанът. – Отвори люка на кърмата, Джейми.

Момчето изтича с готовност към задната част на шлепа. През люка Макси можа да види в складовото помещение още килими. Джейми слезе долу и разчисти място между навитите килими, след което капитанът пусна долу скованото тяло на Робин.

– Внимавайте той да не ми изпоцапа товара.

– Много ще внимавам – обеща Макси. – Ще може ли да пожертвате няколко парцала, за да измия кръвта и да му превържа раната?

Джейми хукна тутакси да изпълни молбата ѝ.

Макси се спусна през люка, коленичи до Робин и прегледа раната. Вече се вдигаше цицина, но Макси установи успокоена, че раната не е дълбока и почти е престанала да кърви.

Минута по-късно Джейми ѝ донесе каквото беше поискала, а също и босилков прах, та раната да заздравее по-бързо. Макси изми колкото можеше по-внимателно кръвта и превърза раната. Робин изгърпя всичко със стоическа сдържаност, но Макси виждаше как ръката му се отваря и затваря върху килима до него.

– Крайно време е да потегляме – заяви капитанът, след като Макси се справи с раната на Робин. – По-добре ще е пак да затворим люка.

– Наистина ще е по-добре – съгласи се тя. – Моят братовчед може да хукне да ни преследва, ако се досети, че ще му избягаме по вода. То... тя е една много заплетена история.

Изразът на обрulenото от вятъра лице беше ироничен.

– В това не се и съмнявам.

Веднага щом затвори тежкия люк, Макси чу шум от влачене, а ивицата светлина между капака на люка и палубните дъски изчезна. Изглежда, капитанът беше покрил люка с килими. В себе си тя му благодари за предвидливостта. Дори ако Симънс реши да преследва шлепа, едва ли ще ги открие в това скривалище.

Само че в резултат на мерките за сигурност в склада стана тъмно. Скривалището им беше точно два метра дълго и по един широко и високо. На Макси ѝ заприлича на нещо като подплатен ковчег. Опита се да прогони неприятното чувство от тясното пространство. Важното е, че по този начин успяха да избягат от Симънс и че капитанът им е по всяка вероятност добър съюзник.

Тя чу неясно как Джейми пусна мотора. Шлепът се задвижи. Макси едва сега усети колко е изтощена. Тя се изтегна до Робин.

– В съзнание ли си?

– На последния акт присъствах с повече или по-малко пълно съзнание, въпреки че се чувствам като мокър чувал – отговори той със слаб глас.

Тя се усмихна облекчено.

– Като те слушам, май камъкът поне хумора ти не е улучил.

– Разбира се, че не е. Моята глава е най-неразбиваемата част от тялото ми – заяви той и след кратка пауза попита: – Да се намира тук малко вода?

Тя надигна главата му, за да може той да отпие от шишето. След като го запуши отново, попита:

– Освен тази на главата, имаш ли други рани?

Настъпи пауза и тя го чу да се движи и да се опипва.

– Нямам какво да доложа – каза най-сетне.

– Добре. В такъв случай можеш да потърсиш сега приемливо обяснение защо моят братовчед Симънс и неговите приятели ни преследват.

– Ти си толкова изобретателна, че ще е срамота аз да се намесвам – възрази Робин.

– В сравнение с теб в измислянето на историйки съм направо любителка.

– В измислянето на историйки възможно, но не и в представленията. Ако не го знаех, щях да повярвам, че си уплашена до смърт и абсолютно безпомощна.

– Откъде си толкова сигурен, че не е така? – осведоми се тя и не знаеше дали да се почувства поласкана от доверието му, или да се

засегне, че не ѝ съчувства.

– По простата причина, Канавиоста, че жена, нападаща три пъти по-едър от нея професионален бияч, е толкова смела, че излага живота си на смъртна опасност. Той се обърна, прегърна я с една ръка и я привлече към себе си. – От теб става великолепен телохранител.

Тя се облегна усмихната на него, бузата ѝ почиваше на гърдите му. Макар да знаеше колко ирационално е това, чувстваше се безкрайно сигурна в прегръдката му.

Малко по-късно дишането му стана съвсем спокойно и равномерно. Изглежда, беше заспал. Макси се възпротиви на изкушението да стори същото. Насила будуваше, вслушваше се във водата, която се удряше в кърмата, и измисляше правдоподобната история, която ще разкаже на капитана.

Шлепът „Пенелопа“ тъкмо навлизаше в първия шлюз на Фокстън, когато двама тежко дишащи мъже се появиха на успоредната пътека на брега.

– Ей, вие там – извика по-едрият със силен акцент на жител на някой краен лондонски квартал. – За момент, значи! Искам да ви задам няколко въпроса.

Джон Блейън извади лулата от уста и изгледа новодошлия. Момчето, изглежда, току-що яко се беше било.

– Никой не спира шлеп, влязъл в шлюз – сложи той момчето на място и викна на сина си: – Отвори долната преграда.

Джейми вдигна преградата и водата почна да нахлува.

– По дяволите, на вас говоря! – изкрещя лондончанинът.

Блейън не беше възхитен от държането на чуждия човек. За разлика от него малката лейди се бе държала наистина очарователно.

– Аз пък си имам работа – извика той в отговор. – Я по-добре се размърдайте и ни помогнете за преградите. Като минем, ще има време за приказки.

Футшокът между първия и втория шлюз се изравни и Джейми отвори преградата между тях. Моторът придвижи шлепа напред, преградите зад него се затвориха, а вратата на следващият шлюз се вдигна.

Докато гледаше как „Пенелопа“ бързо потъва, лондончанинът пристъпваше нетърпеливо от крак на крак и се чудеше дали да скочи на борда и да накара капитана да му отговори. След малко махна на спътника си и двамата помогнаха на Джейми да вдига вратите на шлюзовете.

Шлюзовете на Фокстън бяха два пъти по пет, свързани в средата с басейн, в който плавателните съдове можеха да се обръщат.

Преминаването през десет шлюза е много бавно и Блейън всякак щеше да има време да отговори на няколко въпроса, но при създадите се обстоятелства той предпочете да се занимава непрекъснато с разни други работи.

Шлепът стигна най-сетне до най-долния шлюз, цели двайсет и пет метра под първия. Лондончанинът скочи на борда и попита подчертано учтиво:

– Ще имате ли добрината да ми отговорите на няколко въпроса?

Блейън натъпка пресен тютюн в глинената лула, запали късче хартия, пъкна я в тютюна и дръпна няколко пъти, докато лулата запуши както трябва.

– Какво ви интересува?

– Търся двама престъпници, един рус мъж и една млада лейди. Много са опасни.

– Ами! – На лицето на Блейън се изписа безкрайно отегчение.

Лондончанинът се заразхожда важно по цялото протежение на палубата, заглежда се, да открие някакви следи от плячката си, после взе да описва бегълците и техните престъпления.

На Макси й се струваше, че вече от дни са в плен на този мрак, въпреки че бяха минали не повече от два часа. Когато долови ясно как се огъват дъските на палубата, веднага дойде на себе си. Шумът от гласовете надвиваше тихия плисък на водата.

Разговаряха двама мъже, единият със силен простонароден акцент. Въпреки че много се напругаше, Макси не успяваше да долови смисъла на думите им. Робин продължаваше да спи, но тя се изправи напрегната.

Когато тежките стъпки приближиха, тя едва се решаваше да диша. Дъските потрепериха под тежестта на много едър мъж. Симънс трябва да беше достатъчно близко и можеше да издърпа килимите над люка и да чуе ударите на сърцето й.

Само на метър от главата й стъпките се отдалечиха. Ситуацията беше много по-ужасна от това да се изправиш на открито място срещу врага си. Нервите на Макси бяха толкова изопнати, че изпитваше истерична нужда да крещи високо или да задумка с юмрук по капака на люка, да стори нещо, което да сложи край на това ужасно напрежение.

Робин се раздвижи в продължилата тишина и си пое дълбоко дъх. Тя веднага протегна ръка, напипа в катранената тъмнина устните му и сложи пръст върху тях.

Тогава чу съвсем ясно гласа на Симънс.

– Всеки, който помага на престъпници, нарушава кралския закон и

бива изправян заедно с престъпниците пред съда.

От дръзката лекота, с която този нехранимайко се позоваваше на законите, на Макси ѝ секна дъхът.

Когато стъпките най-сетне пак се отдалечиха, тя понечи да свали ръка от устните на Робин, но преди да успее, той целуна силно дланта ѝ.

Изненадана, Макси въздъхна дълбоко. Колко различно реагираше тя самата на привидно сходни неща. Защо тази целувка, лека като докосването на пеперуда, буди у нея чувства, които не бе изпитала, докато държеше ръка на устните му?

Изведнъж заобикалящият я мрак вече не криеше опасности, а нежна чувственост. Тя протегна ръка и прокара леко пръсти през косата му и над превръзката. Врълчетата на пръстите ѝ намериха бузата му, неговите устни. Той ги отвори и докосна пръстите ѝ с език. Макси неволно потрепери. Когато той сложи ръка на тила ѝ и я привлече към себе си, тя не се дръпна. Тъкмо обратното. Устните ѝ се отвориха за страстна целувка.

Тя забрави, че е била напрегната, забрави страха от преследвачите на палубата. Вече не съществуваше нищо освен мъжът в прегръдката ѝ, кадифената грапавина на този език и мъжката сила на неговото тяло. Ръката му се запровира между двете им тела, докато не стигна чувствителното място между нейните бедра. Когато я погали там, тя високо изстена. Вълни на страст я заляха цялата. Ръката ѝ се спусна по тялото му и обгърна коравото доказателство за неговата мъжественост.

Цялото му тяло се вцепени. Тя го галеше и се наслаждаваше на властта си, презираше дрехите, които ги разделяха.

Над тях дъските потрепериха под тромави стъпки. Тежестта на мъжа разлюля целия шлеп.

Стъпките се приближаваха все повече и повече, спряха точно над люка. После изгърмя гласът на Симънс. Не можаха да разберат думите му, но много добре заканите, скрити в тях.

Върната толкова рязко към действителността, Макси изпита желание да се напляска със собствените си ръце. Какво бе станало с решението ѝ в никакъв случай да не допуска по-задълбочена връзка с Робин? Умът ѝ не беше повече от този на някой слепок. Тя се дръпна бавно от него.

Робин я хвана за китката, но тя се стегна цялата и той веднага я пусна – много неохотно наистина, както тя лесно разбра по изпълнената с желание ласка, с която неговата длан се плъзна по китката, а после по дланта ѝ. Това леко докосване беше като масло, налято в готовите да я

погълнат пламъци на желанието.

Когато той дръпна ръката си, тя трябваше със сила на волята да се принуди да не посегне отново към него. Ако сега го докоснеше пак, нямаше да има връщане назад.

Тя се дръпна, доколкото го позволяваха килимите, и си пожела скривалището им да беше по-просторно. Сърцето ѝ тупкаше толкова силно, че почти заглушаваше тежкото дишане на Робин.

Дъските скърцаха всеки път, когато Симънс преместваше тежестта си. После се чу шум от влачене, сякаш някой издърпваше килимите. Боже милостиви, той дали знае, че под тях има още един люк?

Някакъв глас извика нещо откъм носа. Дъските отново изпращаха. Изглежда, Симънс се отдалечаваше към гласа.

След безкрайна тишина, през която Макси отправяше горещи молитви към небето, шлепът отново потегли.

Шумовете, с които се вдигна капакът на люка, събудиха Макси от дълбоката дрямка. Ако се съди по проникналата вътре светлина, трябва да беше вече следобед.

Макси погледна предпазливо нагоре, но оттам ги гледаше не Симънс, а капитанът.

– Всичко наред ли е там долу?

– Да, за което сме ви много благодарни – отговори Робин. Той стана, метна се с учудваща ловкост на палубата, обърна се и протегна ръка на Макси, за да ѝ помогне да се качи и тя. – Впрочем името ми е Робърт Андерсън, а това е съпругата ми Максима.

Макси веднага забеляза, че сега нарече себе си Андерсън, а не Андървил. За щастие имаше достатъчно ум в главата и не взе да се фука с някаква измислена титла. Те двамата изглеждаха и без това достатъчно подозрително.

Тя се огледа и установи, че шлепът е спрял в края на един шлюз. На брега се издигаха каменна конюшня и малката, заобиколена с градинка, къщичка на пазача на шлюза. Всичко беше толкова мирно и сигурно.

Капитанът извади лулата от уста.

– Името ми е Джон Блейън. Синът ми Джейми отиде да отведе коня в конюшната.

Двамата мъже си стиснаха ръце.

– Надявам се, че Симънс не си е позволил прекалени грубости спрямо вас – каза Робин.

– Напротив, позволи си. – Иззад облака дим проблесна усмивка. – Надявам се да не му се е случило нищо лошо. Понеже момчето се спъна

в едно въже и падна в канала. Това трябва да му е отнело желанието да пътешества по вода, та изпълзя на брега и изчезна.

Макси се запита размяна как ли е предизвикал Блейън този „инцидент“.

– Имате ли желание да ни правите компания за вечеря?

Думите му подсетиха Макс, че от закуската с джамбазите не са хапвали нищо. Наистина ли е било само преди няколко часа?

– Приемаме с удоволствие поканата ви.

Джон Блейън ги заведе в грубо скованата кабина, където на масата вече беше сложено яденето, което жената на Блейън беше приготвила в Маркет Харбъроу. Тя имаше за щастие много великодушна представа за количествата, които биха спасили съпруга и сина ѝ от глад, тъй че имаше предостатъчно агнешки пастет, хляб, сирене и Мариновани лукчета. Докато четиримата се хранеха, приятният вечерен ветрец нахлуваше през отворената врата.

Когато привършиха, Блейън отново натъпка лулата.

– Е, госпожо Андерсън, казахте ми, че можете всичко да обясните. Но вашият братовчед твърдеше, че вие и съпругът ви сте обвинени в кражба и нападения. – При думата „братовчед“ лека иронична усмивка се появи на лицето му.

– Симънс изобщо не ми е братовчед – заяви откровено Макс. – Казах го само защото истинското обяснение е твърде сложно.

– Бих могъл да открия и семейно сходство в чертите на лицата ви – ухили се той. – Но как стоят нещата в действителност?

Макси нахвърли на едро събитията от последните седмици: обясни, че баща ѝ е умрял в Лондон при неизяснени обстоятелства, но чичо ѝ се мъчи с всички възможни средства да ѝ попречи да разбере какво всъщност се е случило.

– Уверявам ви, капитан Блейън – заключи тя откровено, – че не сме извършили нищо наказуемо. – Ех, поне тя не беше, защото да причисли и Робин към невинните, бе навярно малко пресилено. – Откраднах само една пътна карта на чичо, а се бранихме срещу Симънс и хората му.

– Вашият чичо беше ли преди женитбата ви и ваш настойник? – попита Блейън и запали тютюна в лулата.

Тя поклати глава.

– Никога. Дори да не бях омъжена, не бих имала нужда по закон от такъв настойник, защото навърших наскоро двайсет и пет. Следователно чичо няма никакво право да се меси в работите ми.

Не само Блейън, но и Робин я изгледа изненадано. Заради крехката

й фигура хората бяха склонни да я смятат за по-млада, отколкото беше в действителност.

– Като ви слушам, оставам с впечатлението, че казвате истината, макар може би и не цялата. Все пак с удоволствие бих наблюдавал как сте се „самоотбранявали“ срещу Симънс и апапите му. – Блейън смукна от лулата, тютюнът просветна в мрака. – Както разбирам, ще гледате да стигнете час по-скоро в Лондон, но ако искате да прекарате нощта в склада, нямам нищо против.

Макси се наведе през масата и целуна бързо задебелената му от работата ръка.

– Бог да ви благослови, капитан Блейън. Вие и Джейми се държахте наистина чудесно с нас.

Джон Блейън за малко да изтърве лулата от уста.

– Като почнеш да разправяш това на майка си – обърна се той към Джейми – не забравяй да й обясниш, че идеята за целувката не беше моя.

Побеснял от гняв, Симънс претърсваше надлъж и нашир, дано открие бегълците, но те сякаш бяха изчезнали от този свят. Не съвсем благонадеждният капитан на канала беше измърморил нещо за двама души, които зърнал в конска каруца, други пък му разказаха други неща, но нищо не го насочи по диря, обещаваща успех.

Като се проклинаше за провала си, той изпрати неохотно на лорд Колингууд новината, че е загубил следите на бегълците и не може да гарантира, че девойката няма да стигне до Лондон. Заключаваше с препоръка негово превъзходителство да попречи с други средства племенницата му да разбере истината за смъртта на баща си.

Що се отнася до него, той щял да продължи преследването.

16

Робин вдигна недоверчиво очи към тъмните облаци. Досега бяха имали само хубаво време, но това щеше очевидно да се промени. Най-вероятно беше да ги застигне силна буря, почти сигурно и проливен дъжд.

– Как ще приемеш предложението да прекараме добре нощта? – попита той Макси, като имаше предвид новата ситуация.

– С огромно удоволствие, ако това включва и гореща баня. – Тя придружи думите с една от импулсивните си усмивки, на които сърцето му реагираше така, сякаш не може да си спомни как трябва да бие. Тя беше най-непосредствената жена, която някога бе срещал, справяше се с абсолютно всичко, което им се случваше. Освен това той явно я ядосваше с някои свои постъпки, но кой ли би могъл да ѝ се сърди за това? Все пак нито веднъж не се оплака и не се нацупи. В това отношение приличаше на Маги.

Робин осъзна изненадан, че от няколко дни не е мислил за Маги. Замайващото присъствие на Макси сякаш отдалечаваше неимоверно миналото.

Откакто напуснаха шлепа, бяха се придвижили много добре. Сега вървяха по един път, недалеч от Нортъмптън, само на няколко дни от Лондон. Малката заобикалка по канала на север и сериозните им усилия да не привлекат внимание, изглежда, бяха отклонили Симънс от дирите им. Засега се бяха опазили от нови приключения.

Робин нямаше какво да възрази. Присъствието на Макси и усилията да не посяга към възбуждащото ѝ малко телце, му стигаха като приключение. За да се въоръжи по-добре срещу притегателната ѝ сила, взе да си внушава, че тя е „недосегаема“ за него, че е омъжена за друг, че е още почти дете или че му е кръвна роднина. Досега всичко това му помагаше доста добре, но въпреки това чудесно съзнаваше колко силно го привлича и възбужда нейното присъствие.

Ярка мълния, последвана от страхотен гръм, прекъсна сладките му сънища посред бял ден. Почти веднага заваля, но не беше лек английски дъждец, а същински порой, който ги измокри за кратко време до кости.

– Колко път има още до подслона, за който си мечтаеш? – извика Макси, надвивайки шума на дъжда.

– Не е много – отговори той и усили крачка. – Но този дъжд е нищо

в сравнение с метеорологическите условия, при които Наполеон се е измъквал от Русия.

Тя се засмя, отново смаяна от фантазията му.

– Да не ми заразправяш, че си бил с великата армия?

Нови гръмотевици разтърсиха въздуха.

– Бях известно време, но не беше особено приятно, затова откраднах един кон и препуснах на свой риск до Прусия.

Тя продължи да му задава шеговито въпроси, на които той намираще мълниеносно отговори.

– Оттук – извика той изведнъж. – Почти стигнахме. Той сви от тесния междуселски път и се промъкна през отвора на един плет. Макси го последва и видя, че Робин я чака пред висока каменна ограда. Тя се точеше и в двете посоки, докдето поглед стига. Макси се озърна смаяно.

– Изглежда, разумът ми се е помътил от дъжда, но не мога да открия нещо, което поне отдалечено да напомня за подслон.

– Трябва да се прехвърлим през стената. – Той вече се засилваше, след миг се вкопчи в горния край и се метна върху стената. После се наведе и спусна на Макси раницата, за да ѝ помогне да се покатери.

– Божичко, Робин – възкликна тя ужасено. – Та това сигурно е частна собственост.

– Да, но собственикът отсъства и къщата е празна – заяви той. А понеже тя още се колебаеше, добави: – Обещавам ти, че няма да имаме никакви проблеми. Тя все още се колебаеше, затова добави: – Обещавам ти, че проблеми няма да има.

Тя претегли неговата увереност и собствените си съмнения. Както винаги, думите му ѝ прозвучаха съвсем правдиво. Спомни си своите впечатления, когато го видя за пръв път: лице на човек, способен да те убеди в дузина неща, на които се противиш. Нехранимайко с ангелски черти.

И все пак досега преценките му се бяха оказвали съвсем достоверни. Тя се хвана за раницата и се покатери на стената.

Двамата скочиха от другата ѝ страна в една горичка, чиито дървета задържаха малко дъжда. Робин пое по една пътечка и така прекосиха горичката.

Мълния освети за кратко всичко наоколо. При вида на хубавата и голяма господарска къща на фона на тъмното буреносно небе Макси спря изненадана.

При това лошо време други къщи биха въздействали застрашително и призрачно, но с тази тук не беше така. Заобиколена от добре

поддържани морави и градини, сградата от осемнайсети век се издигаше върху малък хълм и не въздействаше нито като прекомерно голяма, нито като потискаща. Пропорциите и начинът, по който се връзваше с околната среда, я правеха привлекателна и весела дори под навъсеното небе.

– Не бива да сме тук, Робин – заяви енергично Макси.

– Виж какво, тук наистина има слуги и градинари, но те живеят другаде. Този дом е празен – увери я той. – Можем спокойно да преносиме в него.

Макси все още се колебаеше.

– Защо си толкова сигурен, че и сега е празен?

– Ами просто ги зная тези неща – отвърна той неопределено. – Хайде, ела. Не зная ти как си, но аз треперя от студ.

Тя се озърна отново, за да се убеди, че няма никой и направи няколко крачки напред.

– Как се казва това имение и на кого е?

– Казва се Ръкстън. Дълги години е било постоянното местожителство на голямо благородническо семейство. Чудесно поддържано, но рядко обитавано – обясни той, докато я водеше, заобикаляйки сградата, към една задна врата.

– Колко жалко. – Тя гледаше очарована фасадата. – Би трябвало да живеят тук. Английската аристокрация е банда разсипници.

– За това не мога да ти възразя.

Двамата спряха пред врата, която водеше очевидно към кухнята. Робин завъртя ръчката. Едва ли беше за учудване, че вратата е заключена. Без да се колебае, той събу единия ботуш.

Тя остана смаяна, когато той махна парче кожа от тока и извади две странни метални куки. После обу пак ботуша и пъкна едната кука в ключалката.

– Но какво правиш? – възкликна тя ужасена.

– Не е ли очевидно?

Когато тя пак отвори уста, той я възпря укоризнено – не биваше да говори.

– Стой тихо, моля те. Отдавна не съм се упражнявал и трябва да се съсредоточа.

Личеше, че опит все пак не му липсва. Само замени първата кука с втората и за минута успя да отвори вратата. Докато отваряше, тя го изгледа унищожително.

– Притежаваш ужасяващо отвратителни способности – изсъска

през стиснати зъби.

– Може да са отвратителни, но със сигурност и полезни – възрази той с ангелска усмивка. – Не предпочиташ ли да седиш на сухо пред камина, вместо да вървиш под проливния дъжд?

– Напълно зависи от обстоятелствата – измърмори тя и престопа прага.

Пуснатите кепенци пропусаха достатъчно светлина, за да установи, че в кухнята няма никой. На срещуположната стена висяха тъмно проблясващи медни тави, в средата на помещението стояха изстъргани до блясък кухненски маси, но от онези, които ги използваша, нямаше и следа. По всяка вероятност Робин наистина беше добре осведомен. Въпреки това Макси се чувстваше неловко, когато пусна раницата върху плочките на пода и съблече мократа връхна дреха.

Робин отвори един килер и заяви:

– Ще напаля огън. При тази буря малко пушек от комина няма да направи впечатление на никого.

Очевидно не беше за пръв път тук. Дали не е изпросил някога малко храна от добродушна готвачка? Или е бил в най-хубавите си младежки години гост в този дом?

Каквото и да бе обяснението за това, че познава мястото, само след няколко минути вече бе запалил една лампа и възглицата в печката, беше сложил на нея котле с вода. Дълбоко благодарна, Макси застана пред печката, за да се постопли.

Робин отново изчезна и се върна с шал, с който я наметна.

– Открих гардероб, претърпан със стари дрехи. Искаш ли, докато се стопли водата за къпането, да си изберем стая?

Макси се озърна в кухнята.

– Откровено казано, предпочитам да остана тук. Не е редно да нахлуваме в нечия частна собственост дори ако къщата в момента е необитаема.

– Тя от години е необитаема, не само сега. – Той посегна към един свещник и весело ѝ кимна. – Ела. Бъди сигурна, че няма да направим никаква беля.

Тя го последва и вече знаеше, че когато ѝ се усмихва така, готова е да го последва и в ада.

Трепкащата светлина на свещите показва на Макси, че къщата е мебелирана с много вкус и много уютна. Липсваше онази претенция за величие, която ѝ бе направила толкова лошо впечатление в Чанлей. Въпреки че повечето мебели бяха покрити с чаршафи, формите им говореха

за неподчинена на времето елегантност. Високите прозорци очакваха кепенците да бъдат отворени, а дебелите персийски килими приглушаваха стъпките им.

В стаята за музика тя вдигна капака на чембалото и взе един акорд. Тоновете изпълниха, прозрачни и светли, цялото помещение.

– Мисля, че е ужасно жалко, че тук няма хора, които да оценят всичко по достойнство.

– Господарските домове се строят за столетия. Едно или две десетилетия без обитатели не са кой знае какво престъпление. Ръкътън е бил обитаем дом и отново ще бъде.

Макси се надяваше той да има право. Двамата се качиха на втория етаж. На площадката един кръгъл прозорец беше без кепенци. Макси спря и се загледа очарована в хълмистия пейзаж. Околността не беше толкова драматична като дивите мочурища на Дюрамшайр, тук всичко беше приятно и меко.

Тя присви устни. Как е възможно собствениците да не желаят да живеят тук? Няма ли поне по-бедни роднини, които имат нужда от покритие над главата? Тя поклати глава и последва Робин.

Той отвори една врата и надникна в стаята. Тя беше обширна, вътре имаше легло с балдахин върху розов килим.

– Сигурно е спалнята на господарката. Към спалнята на господаря води ей онази врата.

Тя го погледна и си спомни за „Дроувър ин“.

– Излиза, че тук е по-опасно да спим в едно легло, отколкото в гората, в някоя плевня или върху куп килими?

Той я погледна право в очите и много сериозно.

– Мисля, че ще е по-добре аз да спя в съседната стая.

Беше, разбира се, прав.

Макси вдигна за двайсети път ръкавите на скъпия си халат. Никак нямаше да е хубаво, ако червеното кадифе се озове в чинията ѝ. През последните три часа настроението ѝ значително се бе подобрило. Докато Робин се къпеше, тя приготви шунката и зеленчуците от запасите им. Беше много против пиенето на алкохол, но това не се отнасяше до готвенето с вино, тъй че доста щедро налялото бордо направи чудо с по-скоро скромните продукти, както и малко изсушени подправки от килера.

Докато ѝ дойде ред за къпане, за една чудесна, парфюмирана с

лавандула баня, Робин беше успял да събере из къщата същински съкровища, за да създаде приятна атмосфера за вечерята им. Трапезарията беше толкова огромна и официална, че той предпочете да сервира масата в стаята за закуска. Кристални чаши, сребърни прибори и тънък, прозрачен порцелан проблясваха на светлината на свещите, красиво изрисувани купи бяха пълни с открити в килера мариновани зеленчуци и захаросани плодове.

С осъдително пренебрежение към чуждата собственост той беше осигурил и двата кадифени халата, които носеха, докато съхнеха собствените им дрехи. Когато след банята Макси се пхна в луксозната дреха, почувства се същинска принцеса.

Тя преглътна последната хапка, отметна се с кратка доволна въздишка назад и пак вдигна ръкавите. Халатът беше много широк за нея, отзад се влачеше като шлейф по пода, но пък подходеше съвършено на тази недействителна атмосфера, на това, че разпуснатата ѝ коса пада като на дете на вълни по раменете, а топлите вълнени чорапи стряват краката ѝ.

Макси беше твърдо решена да се отпусне и да се наслади на къщата. Изпълваше я странното чувство, че този дом я посреща като добре дошла. Може би се радваше най-сетне отново някой да го обитава, та макар и толкова временни обитатели и без никакви права като тях.

Тя наблюдаваше тайничко своя спътник. Халатът му стоеше като излят, а синият цвят подходеше чудесно на очите му. Цветът подчертаваше русата коса, беше наистина тайнствен и опасно привлекателен.

Той посегна към чашата и халатът му се отвори на шията. Тя установи с интерес, че космите на гърдите му са леко червеникави. Ако си पुсне брада, сигурно и тя ще е червена – предположи Макси.

– В мигове като този – забеляза Макси, докато си наливаше вода от една сребърна кана, – сигурно е много приятно човек да се облегне назад с чаша бренди в ръка.

– Нищо не ти пречи да го направиш. Пък и никой не твърди, че трябва непременно да си изпиеш брендите. – Той вдигна чашата си с остатъка от бордото, с което тя обогати вечерята. – Искаш ли да пием за бъдещето?

Макси посегна засмяна към чашата си.

– Може ли пожелание, изречено с чаша чай, да се осъществи?

– При символични действия от значение е само намерението, подробностите не са важни – увери я той.

Тя се поколеба за малко и усети как я изпълва странно, силно

желание. Ставаше ѝ все по-трудно да си представи как ще се раздели с Робин, с неустоимия му чар, покоряващия му хумор и толкова естествения начин, по който бе приел нейния произход. Но бъдеще заедно с него беше в сферата на неосъществимите мечти. Всеки опит да се помъчи да го задържи, би приличал на желание да хванеш вятъра в шепа.

Замечтано усмихната, тя вдигна чаша, изпи я бързо, на една глътка. Беше американка, а това означаваше, че за нея нищо не е невъзможно.

Тя си доля чай, избра парче захаросан плод от порцелановата купа.

– Някога, в твоето непроницаемо минало, сигурно си бил иконом. – Тя посочи стилно сервираната маса. – Справил си се наистина великолепно.

– Имаш пълно право. Веднъж ми се случи да бъда иконом, а също и лакей, при нужда и коняр.

Макси се усети неудобно. Не целеше предположението ѝ да прозвучи чак толкова сериозно.

– Истина ли е, или и този път ме взимаш на подбив?

– Самата истина – ухили се той. – Толкова ли ти е трудно да си ме представиш като честно работещ човек?

– Поне немного лесно. – Тя сложи лакът на масата, опря брадичка на длан и го изгледа внимателно. Учудването ѝ беше всъщност неоснователно. Дори на скитащи джентълмени с подчертано отвращение към постоянни занимания им се налага от време на време да поработват, за да си напълнят стомаха.

– Сигурна съм, че си се справял блестящо със задълженията си. Притежаваш способностите на хамелеона да се нагаждаш към онова, което те заобикаля. – Тя се опитваше да дефинира впечатленията, които бе натрупала по време на съвместното им пътуване. – Но въпреки общителността си, правиш някак впечатление на човек, който стои над обстоятелствата. Съобразяваш се със ситуацията, но не си част от нея.

Пръстите му продължаваха да стискат чашата за вино.

– Тази забележка, Макси, е много проникателна. – Но преди тя да успее да се задълбочи в темата, Робин я прекъсна: – Скоро ще стигнем в Лондон. Откъде смяташ да почнеш издирванията във връзка със смъртта на баща ти?

– От хана, в който е починал. Там сигурно има някой, който може да ми разкаже нещо. Имам и имената на неколцина негови стари приятели, които той искаше да намери.

– А след като разбереш всичко и предприемеш необходимото? Тогава какво? – Погледът на сините очи беше много проникателен.

Тя поклати глава, поигра си с щипката за захар и се опита, но напразно, да разчете сложния монограм.

– След това най-вероятно ще се върна в Америка и ще се опитам да си намеря работа в някоя книжарница. Впрочем още не съм се замисляла. Бъдещето ми се струва безкрайно далеч.

Тя пусна бучка захар в чашата си.

– Не, не е точно така. Обикновено имам, макар и неясна представа за онова, което ми готви съдбата. Не че имам способностите на врачка, но докато пътувахме с татко, знаех например винаги дали ще стигнем целта си, или не. Когато потеглихме за Англия, бях сигурна, че ще пристигнем благополучно. А когато напуснах дома на чичо, изобщо не се съмнявах, че ще стигна в Лондон.

– А предчувстваше ли, че ще преживеем по пътя толкова много приключения? – попита той с любопитство.

– Не, изобщо не си представях, че ще срещна човек като теб. – Тя му подари бегла усмивка. – Но сега, ако се съсредоточа върху бъдещето си, мога да си представя какво ще се случи. То е като през онова лято, когато искахме да прекосим Олбъни. Нямахме абсолютно никаква причина, но аз просто не можех да си ни представя там. А после татко се разболя. Прекарахме дълги седмици в едно село във Вермонт и тази година не успяхме да стигнем в Олбъни. Нещо подобно предусещам и сега.

Той вдигна вежди.

– Какво усещаш?

– Нещо като празнота. Може би бъдещето ми взема обрат, който не мога да си представя, защото ще се различава твърде много от моето минало – каза тя бавно. – Винаги съм знаела, че няма да обикалям вечно и да продавам книги, въпреки че не ми е ясно какво ще замени тази дейност. Но когато баща ми каза, че ще отплуваме за Англия, знаех, че със скитничеството ни е свършено.

– Сблъсквал съм се през живота си с различни форми на интуиция и съм свикнал да не се отнасям пренебрежително към тях – заяви Робин. – Не допускаш ли, че би могла, ако положиш усилия, да видиш по-ясно какво се е случило в Лондон? Ако там те дебнат опасности, по-добре е да си подготвена за тях.

– Не зная дали е възможно, но мога поне да опитам – отвърна тя скептично.

Тя се отпусна на облегалката на стола, затвори очи и си представи картата на Англия. Някакъв сребърен път се извиваше от Дюрам към

Йоркшир, а там ставаше много по-светъл на мястото, където се бе запознала с Робин. Но какво ще стане в Лондон, пренаселеното, диво пулсиращо сърце на Англия? Тя даде пълен простор на мислите си.

Празнина, хаос, болка. Немислимото...

Макси подскочи с вик, треперещата ѝ ръка помете чашата за чай от масата и тя се строши върху паркета. Тя втренчи с разтуптяно сърце поглед в парчетата.

– Счупих я – констатира кратко.

– По дяволите чашата. – В същия миг Робин беше вече до нея и я взе в прегръдката си. – Имаш ли чувството, че в Лондон ще се случи нещо ужасно?

Макси се опита да проникне отново в онова, което беше видяла, но разумът ѝ се колебаеше, уплашено се дърпаше като упоритото пони.

– Това... това надмина способността ми да си представям нещата. Има нещо, което е прекалено ужасно, за да мога да го проумея.

Той я привлече още по-плътнo към себе си.

– Възможно ли е това да беше собствената ти смърт? – попита той тихо. – Ако е така, ще те отведе още утре в противоположната посока дори ако се наложи да те вържа върху някой кон.

Тя поклати глава.

– Никога не съм се страхувала от смъртта, защо трябва да се боя сега от края си? – Ужасна мисъл прекоси мозъка ѝ. Дали не е било предчувствие за опасност, дебнеща Робин?

Но още в същия миг отпъди тази мисъл. Страхът ѝ нямаше нищо общо с Робин.

– Аз... аз мисля, че беше свързано с онова, което се е случило на баща ми. – Тя преглътна. – Въпреки че приех възможността чичо да е отговорен по някакъв начин за смъртта на Макс, със сърцето си не искам да го повярвам. Но ако чичо има вина, това би обяснило защо бъдещето ми се е видяло толкова страшно. Процес за убийство би хвърлил срамно петно върху цялото семейство Колинс. А могат да пострадат и невинни хора.

– А ти не го желаеш, въпреки че роднините ти не са били особено мили с тебе. – Той повдигна с пръст брадичката ѝ и така я принуди да го погледне. – По всяка вероятност въпросът дали не искаш да се откажеш от намеренията си, е напълно излишен.

Тя вирна решително брадичка.

– Така е. Възможно е да не открива истината, но ако поне не опитам, никога няма да си го простя.

Робин кимна.

– Сигурно си права да бъдеш толкова решителна. Действителността рядко е толкова ужасна, колкото са нашите опасения. – Той отметна кичурите от челото ѝ, а после се дръпна. – Ще сложа още вода да кипне. А след това ще ти разкажа всички абсурдни истории, които ми дойдат наум, за да спиш добре, когато си легнеш. – Той се усмихна. – Зная безброй абсурдни истории.

– Благодаря, Робин – прошепна тя, след като той изчезна с чайника, запътен към кухнята.

Взаимното им бъдеще може да беше краткотрайно, но докато е до нея, можеше да преодолее всичко, което я очакваше в Лондон.

Маркиз Уолвърхемптън предполагаше, че на Робин и Опазената невинност ще им трябват три или четири дни, за да стигнат от Маркет Харбъроу до Ръкстън. Гайлс също пое на юг, като упорстваше по пътя със смайващо неуспешно издирване. Двойката беше изчезнала като лятна утринна мъгла.

Намерението му беше да прекара третата нощ в Ръкстън, но проливен дъжд превърна пътищата в кална пустиня и принуди каретата му да се движи с непоносимо бавно темпо. Ядосан, той се обвиняваше, защото е загубил прекалено много време в безполезна разпити. Да бе го осъзнал само преди няколко часа, можеше отдавна да е в Ръкстън. Но сега е принуден да спре в най-близкия хан. Неособено радостна перспектива.

Докато каретата му си проправяше с мъка път през купищата кал, той се улови, че мисли за Дездемона Рос, която имаше крайно неприятната способност да се вмъква в размислите му – когато беше буден и когато спеше.

Нещо изпраща силно и го върна рязко към действителността. Каретата спря внезапно и с тревожно разклащане. Гайлс въздъхна и слезе въпреки дъжда. Само това му липсваше.

– Да видим ли колко е сериозно? – викна той на кочияша.

Уикис предаде юздите на Милър, млад слуга, едновременно телохранител, коняр и лакей. След като се смъкна от капрата, двамата с Гайлс заджапаха през калта, за да разберат каква е повредата.

– Оста е счупена, милорд – съобщи навъсено Уикис. – Ще трябва да пратим Милър да доведе ковач.

Гайлс нахлупи шапка дълбоко на ушите, за да попречи на дъжда да се стича във врата му.

– На две-три мили сме от Дейвънтри. Там сигурно има ковачница.

Тъкмо искаше да изпрати Милър, когато чу зад себе си шума на конска каруца.

– Можем май да говорим за късмет – заяви Уикис и застана на сред пътя, за да спре приближаващата се каруца.

Само че не беше каруца, а още една частна карета – карета с много добре познати жълти украси. Широка усмивка цъфна на лицето на Гайлс.

Когато каретата приближи, висока женска фигура се изложи на

стихиите и запристъпва към него. Той ускори крачка и извика:

– Върнете се в каретата, лейди Рос. Съвсем излишно е и вие да се измокрите до кости.

– Не се безпокойте, Уолвърхемптън. Няма да се разтопя. – Тя демонстрира смела усмивка. От шапката ѝ се стичаха капки, гъстите ѝ мигли бяха залепнали. – Най-сетне ми се предоставя шансът по изключение и аз да ви помогна. Как бих могла да го изпусна? Допускам, че вие се е счуило колело или дори оста, нали?

Той кимна.

– Ще е много мило, ако помолите в Дейвънтри някого да ни се приче на помощ.

– Защо не се качите при мен? Вашите хора положително ще се справят и сами. Имам намерение да отседна в „Уитшиф“, твърде приятен хан. – Тя се уви по-плътно в наметалото. – Времето наистина не е особено подходящо за пътуване.

Възможността да прекара известно време с лейди Рос беше твърде примамлива, за да бъде отхвърлена. Гайлс нареди на хората си да изчакат помощта, взе си от каретата пътната чанта с най-необходимото и се пречакани в каретата на лейди Рос.

– Къде е камериерката ви? – попита той, установявайки, че се ока-заха сами в каретата.

– Това глупаво същество взе, че се простуди яко, та се наложи да я отпратя да си върви у дома. – Тя наведе глава встрани. – Както виждате, не последвах съвета ви да чакам смирено в Лондон появата на бегълците. Два или три пъти се натъкнах на хора, които твърдяха, че са видели двойката, но сериозна следа не открих. А на вас как ви потръгна?

– Не по-различно. – Гайлс стигна спонтанно до заключението, че не бива да продължава да пази Ръкстън в тайна. – Робин притежава къща близо до Дейвънтри. Запътил съм се натам. Много е възможно двамата да са решили да прекарат там един-два дена. Имате ли желание да ме придружите?

– Непременно. – Тя се усмихна подчертано иронично. – Ще е безкрайно по-добре, ако ги открием двамата заедно.

Заедно. Думата звучеше приятно.

В Дейвънтри намериха ковач, готов срещу неособено завишено заплащане да се залови веднага да поправи каретата на Гайлс. След кое-то се запътиха към „Уитшиф ин“.

Там Гайлс поръча чай и сладки. Ханджията предаде поръчката и ги настани в сепаре.

Гайлс си свали палтото, а Дездемона отиде до камината.

– Всичко това ми изглежда много познато – заяви тя. – Срещаме се май все в ханове. – Тя свали шапката си и разтърси глава. Червената ѝ коса се разпиля като дива грива по раменете, а понеже беше мокра, стана на къдрици.

Гайлс я гледаше като омагьосан как прокарва пръсти през това червено великолепие и напразно се опитва да приглади кичурите.

Той тъкмо искаше да направи забележка относно последиците, които срещите в ханове могат да имат за доброто име, когато Дездемона свали наметалото.

Беше се питал как ли изглежда тя без пластовете безформени дрехи. Сега получи отговор, а той отприщи потоци от лава във вените му.

Беше я смятал за доста яка, по женски привлекателен начин възпълничка. Но под това се разбираше обикновено фигура набитичка от глава до пети.

Дездемона беше пълничка само на определени места. Мократа муслинена рокля беше залепнал за тялото ѝ като фуста и откриваше наистина забележителна фигура. Краката ѝ бяха много дълги и красиви, тънката талия подчертаваше по недвусмислен, направо драматичен начин извивките на тялото ѝ. Притежаваше преди всичко две направо забележителни...

Гайлс се помъчи тутакси да придаде равнодушен израз на лицето си. Някой джентълмен би казал може би, че тя има великолепна шия, защото всичко останало не можеше да бъде изречено в благопристоен разговор. Лейди Рос наистина имаше великолепна шия... но и всичко останало в нея не беше за пренебрегване.

Лицето ѝ се вкамени.

– Зяпнал сте ме – оплака се тя уязвена.

Той не можеше да го отрече. Вдигна замечтан поглед и заяви с изпълнена със съжаление откровеност:

– Лейди Колингууд имаше право.

Лицето ѝ стана червено като косата.

– Не бе обида – побърза той да я увери. – Вие сте невероятно привлекателна жена. Никой мъж не може да не го види.

– Значи сте на мнението на снаха ми, че изглеждам като достъпна жена – изсумтя тя. – И двамата сте прави, защото твърде много мъже са се държали с мен, сякаш наистина съм такава. – И тя посегна към мокрото си наметало.

Горчивите ѝ думи обясниха на маркиза защо мъжкото внимание

толкова я притеснява. Той бързо свали горната си дреха.

– Облечете това. За разлика от вашето наметало поне е сухо.

Тя се поколеба, а той добави с най-мекия си глас:

– Извинявам се за думите си. Не исках в никакъв случай да бъда непочтителен. Бях просто много изненадан. Наистина сполучливо криете хубостта си.

Тя пое много предпазливо дрехата, сякаш очакваше да бъде нападната. Наметна я, но после я свали. За огромно съжаление на Гайлс дрехата му я превърна отново в образец на свенлива почтеност.

Донесоха чая, той ѝ наля една чаша, подаде ѝ чинията с бисквитите. Отначало тя продължи да седи на ръба на стола си, сякаш готова да скочи, но докато чаят постепенно я стопляше, а Гайлс не скъсяваше разстоянието помежду им, тя взе да се поотпуска.

– Предполагам, че въвеждането ви в обществото не е минало без усложнения – каза той със съзнанието, че е крайно време да проумее плашливостта на дамата. – Невинността събужда обикновено инстинкта за покровителство, но вие имате хубост, която кара мъжете да се забравят, особено младите мъже, на които е присъща по-скоро страст, отколкото търпение.

Дездемона гледаше в чинията си и ронеше бисквита.

– Когато един младеж ме откъсна за пръв път от моята гувернантка, изпитах силни угризения на съвестта и се запитах с какво съм го насърчила. Най-сетне проумях, че причината не е моето държане. – Тя присви устни. – За да мога да се браня, пяхнах в косата си една дълга игла.

– Започвам постепенно да разбирам защо имате толкова лошо мнение за мъжката половина от човечеството – каза той замислено. – А първият ви сезон тогава... Било е само началото, или се лъжа?

– Защо искате да знаете, Уолвърхемптън? – Тя вдигна глава и го стрелна предизвикателно. – Дори ако проявявате по невероятно приятелски начин непочтени намерения, не мога да приема, че моето минало ви засяга.

Той си пое дълбоко дъх.

– Тъй като намеренията ми не са непочтени – той явно се затрудняваше с формулировките, – трябва да бъдете откровена с мен.

Тя отвори широко очи и остави рязко чашата, която издрънча. Дватамата се гледаха и изживяваха един от онези мигове, в които всичко се променя завинаги. Какъвто и да бъде краят, връщане назад нямаше.

Когато отвори уста, думите ѝ бяха привидно незначителни, но той

знаеше, че не са.

– Видях веднъж съпругата ви. Беше фина и крехка, като порцеланова фигурка.

И той остави чашата си на масата, но много внимателно, за да не се чуе звук. Щом той бе подложил Дездемона на изпитание, тя имаше право да му върне със същото.

– Да, Дианта беше много хубава.

– Двете сме толкова различни!

– Моля бога да е така – отговори той и не можа да прикрие горчивината в гласа си. – Защото в противен случай бих могъл да направя втората голяма грешка в живота си.

През целия разговор Дездемона изпитваше тревожна несигурност. Последните думи на маркиза ѝ върнаха част от самочувствието. Радваше се, че и той е не по-малко раним от нея.

– Какво се случи?

Той стана и се заразхожда, без да спира.

– Няма много за разказване. Когато се оженихме, бях като зашеметен от нея. Просто не проумявах как е могла да избере сред толкова много тъкмо мен. – Той присви широките си рамене. – В съпругата си влюбеност не виждах причината: през онази година съм бил на пазара на кандидатите с най-висока титла и най-значително богатство. А тя умееше наистина великолепно да играе ролята на сладка, беззащитна невинност. Беше толкова лесно да се оставя да ме измами.

– Но тя е изпитвала все пак чувства към вас. Разумна жена, която може да избира, никога не би се спряла на мъж, когото не обича.

На лицето му се изписа сарказъм.

– Не ѝ бях съвсем несимпатичен, но както тя ми довери при едно от нашите чести спречквания, още преди края на медения месец вече ужасно съм я отегчавал. Знаела, че ще стане така, но не толкова скоро и до такава степен.

Дездемона цяла се сви. Този ужас ѝ напомни болезнено за собствения ѝ брак.

– Но Дианта не беше непрактична – продължи той. – Беше готова срещу парите и титлата ми да се примири със скучната ми личност. Беше невероятно надарена със способността да пръска пари, а искаше и на всяка цена да стане маркиза.

– Тя почина заедно с детето при раждане, нали? – Дездемона си спомни, че го беше прочела във вестника и беше съжалила за толкова ранната смърт на хубавата жена.

– Да. – Гайлс стовари юмрук върху плочата на камината, после дълго се взира в пламъците. – Малко преди да умре, когато се надявахме, че детето ще остане живо, тя ми каза, че с голяма степен на вероятност предполага, че то не е от мен. И сякаш почти съжеляваше. Обикновено жени в нейното положение се осигуряват, раждайки един или двама легитимни наследници, преди да поемат по собствения си път. Изглежда, и тя го е имала предвид, но... нещастните случаи не могат да се изключат.

Дездемона се усети изпълнена от дълбоко съчувствие. За пръв път през живота си се реши да покаже на един мъж, че иска да го утеши, без да се бои, че той ще я разбере погрешно. Тя сложи ръка на лакътя му и каза:

– Всичко това безкрайно ме натъжава. Тя не ви е заслужавала.

Той беше овладял напълно гласа си, но мускулите под ръкава на ризата се бяха изопнали като стоманени въжета.

– Тогавя не съм го осъзнавал, но се оказа, че имаме твърде различни представи за нашия брак. Моята се оказа катастрофално погрешна. – С едва чут глас добави: – Най-лошото беше, че не можех истински да тъгувам.

– Разбирам ви много добре – каза тя тихо. – Когато съпругът ми почина, изпитах облекчение, вина, някакво безлично съжаление за една безсмислена смърт. Беше една много... сложна смесица.

Той вдигна ръка и я отпусна за миг върху пръстите ѝ.

– Не познавах лично сър Гилбърт Рос, но знаех, че му се носи славата на картоиграч.

– Да, и на такъв. – Дездемона се загледа в пламъците. Никога и с никого не беше говорила за брака си, но откровеността на маркиза изискваше да му отговори със същото. – Той се удави една нощ в улична яма, мъртво пиян. Единственото положително нещо в целия му живот беше, че умря след огромна печалба на рулетка, тъй че имах достатъчно пари, за да му платя дълговете, а и нещо да ми остане. Това и скромното наследство от една леля ми позволиха известна независимост. Разбрах, че като вдовица се чувствам по-добре, отколкото като съпруга.

Гайлс въздъхна.

– Този модерен избор на партньор за толкова кратко време е повече от опасен. Тъй че едва ли трябва да се учудваме, че и вие, и аз сме се озовали с партньори, които се оказаха твърде различни от онова, което сме очаквали.

– Така е, въпреки че не аз си избрах съпруг.

– Семейството ли го направи вместо вас?

– Не, брат ми положително щеше да направи по-добър избор. По време на първия ми сезон в Лондон сър Гилбърт беше само един от сериозните ми ухажори. Състоянието ми изобщо не можеше да се сравнява с вашето, но имах все пак добра зестра, мъжете харесваха външността ми, въпреки че невинаги се отнасяха с уважение към мен. Гилбърт усърдно ме ухажваше, но знаеше много добре, че брат ми никога няма да даде съгласието си да се омъжа за него. Затова ме покани един ден да се разходим с карета в парка. Върна ме у дома едва на другия ден.

Маркизът свъси чело.

– Той...?

Дездемона впери отново поглед в огъня.

– Не. Той ме отведе в необитаема вила, закле ми се във вечната си любов и заяви, че не може да живее без мен. Бях естествено ужасно разгневена, но и поласкана. Той беше хубав, а пък аз достатъчно млада, за да реша, че всичко това е ужасно романтично.

– Разбирам – каза навъсено Уолвърхемптън. – Вярно, не ви е докоснал, но фактът, че сте прекарвали нощта с него, е бил достатъчен, за да ви компрометира непоправимо.

– Точно така. Всички бяха единомдушни, че не ми остава друго, освен да се омъжа за него. – Пълните й устни станаха съвсем тънки. – Бях прекалено млада, за да зная, че изход винаги има. Затова се покорих на съдбата си.

– И затова сте решили сега толкова твърдо да позволите на племенницата си да направи сама своя избор – независимо от това, какви ще са последиците?

– Да, така е. Не ще позволя никому, никому, да я принуди към нежелан, жалък брак. – Дездемона хвана машата и разрови жаравата. – Тогава трябваше да се възпротивя, но както вече казах, беше ми направило огромно впечатление, че един мъж е готов заради мен на отчаяна постъпка. Не ми беше антипатичен, намирах го много забавен, освен това прецених факта, че не ме изнасили, като доказателство за искрени чувства. За съжаление обичал ме е не повече, отколкото Дианта вас.

– Само вашата зестра ли го е интересувала?

– Била е основният мотив. Но освен парите... – Тя преглътна и вече не знаеше как да продължи. Маркизът я прегърна през рамо и тя се поотпусна.

– Веднъж, доста пиян, Гилбърт ми разказа, че си съставил списък от състоятелни момичета, които да не са освен това и от чак толкова

високопоставени благороднически семейства, та да са недостижими за него. След като се запознал с всички, спрял се на мен, заради моите... гърди. – Тя сякаш сама се учуди, че е произнесла думата.

Той я привлече безмълвно по-близо до себе си. Тя усети, че разбира колко унизително е било за нея това.

– В брака става дума всъщност за сделка секс срещу пари – каза замислено той. – Мъжът пази и храни жената, срещу което тя е сексуално на негово разположение, факт, с който не могат да се гордеят нито мъжът, нито жената. Не стигнах лесно до това заключение. – Ръката му стисна по-силно нейната. – Имала сте нещастieto да се видите принудена, по финансови и сексуални причини, да се омъжите. А това е наистина достойно за съжаление.

– Боже мили, какви глупаци са хората! – засмя се горчиво тя. – Излиза, че всички романтични брътвежи се свеждат до едно: мъжът търси жената, която най-силно да го възбужда, а жената избира мъжа, който може най-добре да я осигури?

– Може би изглежда така, но това е само началото. Хората са сложни същества и един добър брак би трябвало да задоволява най-различни желания и нужди. – В стоманеносивите му очи проблеснаха весели искри. – Не е никак зле, ако освен привличането, приятелството и доверието с партньора ти те свързва и физическото привличане.

Тя отмести поглед, отново смутена, но и доволна, че ръката му я прегръща.

– Значи ли това, че се връщаме към факта, че приличам на леко момиче?

– Всъщност не. Подобни жени никога не са ми се стрували особено интересни, поне за не повече от час или два. За разлика от тях вие сте безспорно и от всяка гледна точка много интересна. Възхищава ме идеализмът на политическата ви дейност, както и всичко, което правите за вашата племенница, въпреки че никога не сте я виждала. Харесвам и прямотата ви. – Той се усмихна. – Допада ми още, че когато се изчервявате, това много ме улеснява в отгатването на мислите ви.

Пламтящата руменина, която заля бузите ѝ, потвърди думите му. На Дездемона ужасно ѝ се дося да тропне с крак като малко момиченце.

Гайлс завърши изброяването на достойнствата ѝ с думите:

– Фактът, че ви ценя и уважавам като личност, е само основният камък. Защото обстоятелството, че притежавате външния вид на несравнима, изключителна оперна танцьорка, може само да ме прави щастлив.

Подкупвачата логика, с която той се стараеше да я освободи от комплексите ѝ на тема външност, я накара да се размее. За пръв път през живота ѝ възхищението на мъж ѝ беше безкрайно приятно, при това и съвсем безопасно.

Но после тя вдигна поглед и смехът ѝ секна. От онова, което прочете в очите му, ѝ спря дъхът. В тях имаше плътско желание, но и нежност и разбиране. Когато той се наведе към нея, тя изобщо не се опита да избегне целувката му.

Отначало беше само нежна ласка, толкова различна от бруталните нападения на младежите, които я бяха притискали като момиче в някой тъмен ъгъл. Съпругът ѝ много рядко си беше правил труда да я целуне, предпочиташе да задоволи бързо желанието си.

Устните на Гайлс докосваха много бавно, много чувствено устата ѝ и будеха усещания, които Дездемона никога не бе смятала за възможни. Отначало стоеше неподвижна, но много скоро изпита желание да реагира. Тя обгърна шията му с ръце и се притисна към него. Телата им си пасваха, сякаш създадени едно за друго.

Ръката му се плъзна под дрехата, която ѝ беше наметнал. Той почна да я гали много нежно по гърба. Ръцете му разпалваха тялото ѝ под влажния муселин на роклята. Дездемона не подозираше какво му струва да се овладява, докато тя най-сетне разтвори устни и докосна почти плахо езика му. Той изстена мъчително и я притегли така силно към себе си, че Дездемона усети цялата сила на неговата мъжественост. Тя сякаш се вцепени, уплашена от чувството, че я изнасилват.

Той веднага отстъпи крачка назад. Като дишаше тежко, бързо я погали по разрошените червени къдрици.

– Извинявай, но беше наистина толкова лесно да се забравя. Не иска да те стресна.

– Не си го и сторил. Поне немного. – Тя също се чувстваше объркана и възбудена. – Какво ще става занапред с нас, Уолвърхемптън?

Той се усмихна накриво, но и с очевидна надежда.

– Бихме могли по-често да се срещаме, по-добре да се опознаем. Да разберем дали сме подходящи един за друг.

– Това би ми харесало. – Но още докато го казваше, тя вече пак се беше свила вътрешно. – Но ще ни трябва известно време. Както вече споменах, независимостта много ми допада.

– А също и самотата? – попита той тихо. Тя сведе очи към пода и поклати глава.

– Нека сме напълно откровени един с друг. Ако стигна до

заклучението, че не мога да се омъжа повторно, ще ти го кажа. Ако ли ти решиш, че ще съм невъзможна като твоя партньорка, и ти ще трябва да ми го кажеш. Не бих искала да се чувстваш задължен да се жениш за мен само защото смяташ, че си ми дал повод да го очаквам. Имам предвид, че Уелингтън се е оженил по тази причина и ти знаеш какъв е бил краят.

– Съгласен. Този практичен разум е още нещо, което ми харесва у теб. Но за да поускорим нещата между нас, би трябвало да направиш може би усилие и да почнеш да ме наричаш Гайлс. – Той присви устни. – Дианта ме наричаше винаги с титлата ми...

– Каква безсмислица! Добре, Гайлс. – Тя го погледна замислено. – Смяташ ли, че можеш да ме наричаш Дездемона, без да избухваш в гръмогласен смях?

– Допускам, че не. – Очите му заблестяха подозрително. – Когато ме нападна тогава, в Уолвърхемптън, мина ми през ума, че Отело може да е удушил с известно основание своята Дездемона. Оттогава тази мисъл ме спохожда от време на време.

– Забележката ти е напълно погрешна и недостойна за теб. – Дездемона се опита да бъде сериозна, но трябваше да се пребори с желанието да се размее.

– Възможно – съгласи се лукаво Гайлс. – Само че защо се кикотиш?

– Аз съм достопочтена вдовица на зряла възраст и със сериозни интереси – заяви тя тежко. – Тъй че аз никога не се кикотя.

Но в същия миг скри лице на рамото му.

18

Робин не беше преувеличил броя на своите номера и забавни истории. Докато стана време да си лягат, Макси се беше смяла толкова често и много, че вече едва си спомняше за смътните си страхове от бъдещето. Хванати под ръка, те изкачиха стълбата до втория етаж. Робин носеше свещник, а Макси повдигаше полите на червената си кадифена дреха, за да не се спъне в тях.

Той я изпрати до нейната стая, запали свещта на нощното шкафче и се обърна, за да влезе в съседната стая. Светлината на свещите правеше лицето му още по-красиво. В падащия свободно син халат приличаше на средновековен лорд. Беше най-привлекателният мъж, когото бе срещала, будеше у нея желание да развърже колана му, да го съблече и да го увлече в леглото си.

Почти несъзнателно сложи длан върху тригълника гола кожа под шията му. Под нейните пръсти ударите на сърцето му се учестиха. Чувствено желание пулсираше сега между тях.

– Кой от нас трябва да бъде призван сега към благоразумие? – попита тя с пресъхнала уста.

– Навярно аз. – Той взе ръката ѝ, целуна пръстите ѝ, после я пусна. – Не забравяй, че съм съвсем наблизко. Ако сънуваш кошмар, трябва само да ме извикаш. Веднага ще дойда.

– Зная. – Макси се пребори храбро с напирещото желание да рискува една целувка за лека нощ, отстъпи крачка назад и се залови да сплита косата си. – Желая ти приятни сънища.

Когато той затвори междинната врата, тя смъкна халата и се пъкна под юргана. Въпреки приятната атмосфера, Макси не можеше да заспи. И това нямаше нищо общо с мрачните предчувствия за бъдещето. Причината беше, че широкото легло с балдахин беше прекалено голямо, студено и празно.

Половин вечност тя се мята насам-натам, опитваше да се настани удобно върху възглавниците, но всичките ѝ усилия бяха напразни. Найсетне седна и се замисли. Ако отвори мъничко междинната врата, Робин ще се почувства може би малко по-близо до нея. И не толкова самотен.

Макси се спусна от леглото и изтича боса до вратата. Потрепери в тънката си нощница от студа. Беше почнало отново да вали и свежият хлад, който нахлуваше през прозореца, ѝ напомни за Ню Ингленд. Тя

отвори съвсем тихичко вратата, послуша се с надеждата, че въпреки почукването на дъжда по первазите, ще чуе и успокояващото дишане на Робин.

Чу го, но звуците бяха всичко друго, само не успокояващи. Дишаше пресекливо и мъчително – както през онази първа нощ, която прекараха върху папратта край мочурището.

Леглото изскърца. Той заговори с измъчен глас нещо на чужд език. Макси бързо се приближи. Изглежда, говореше на немски. Тя не знаеше добре този езика, но ѝ се стори, че различава думите „кръв“ и „убийство“.

– Не! Не! – изкрещя той изведнъж толкова високо, че би я стреснал в съня ѝ дори през затворена врата. После взе да размахва диво ръце.

Силно разтревожена, тя се покатери на широкото легло и сложи ръка на рамото му, за да го събуди от кошмара.

Нейното докосване го накара да подскочи и да размахва ръце с невероятна бързина. Преди тя да успее да произнесе името му, той вече я беше хванал за раменете и я беше повалил върху дюшека. Гърдите му бяха голи и мокри от пот. Дишаше пресекливо, докато лягаше върху нея и я стискаше толкова силно за гърлото, че тя вече едва дишаше.

Макси си даде сметка за ужасяващата сила на напрегнатото му тяло. Ако се съпротивлява, той може да я пребие. Затова запази спокойствие, пое си мъчително въздух и изсъска рязко:

– Събуди се, Робин! Бълнуваш!

Един ужасен миг натискът върху гърлото ѝ продължи да се засилва. После думите ѝ проникнаха в кошмара му.

– Макси? – прошепна дрезгаво той.

– Да, Робин, аз съм, – простена тя с усилие.

Той се дръпна от нея и се отпусна по гръб. В тъмното кожата му беше призрачно бледа.

– Боже, прости ми! – рече пресекливо. – Кажй, добре ли си?

Макси си пое дълбоко и благодарно дъх.

– Няма нищо. – Тя седна, запали свещта, после се обърна отново към Робин.

За неин ужас той трепереше така силно, че леглото се люлееше. Тя бързо го прегърна с две ръце, а той се вкопчи така силно в нея, че тя се уплаши да не ѝ счупи ребрата. Побърза да привлече главата му към гърдите си.

– Да нямаш треска? – попита тя, предполагайки, че Робин може да е хванал по време на някое от пътуванията си малария.

– Не. Беше просто кошмар.

Тя го погали по главата, като да беше дете.

– Не го казвай с такова пренебрежение. Ирокезите са убедени, че сънищата и кошмарите идват от душата. Какво те тревожи толкова, че не можеш да спиш спокойно?

След дълго мълчание, когато тя реши, че той изобщо няма да ѝ отговори, той изрече едва чуто:

– Все същото: насилие, предателство, убийство на мъже, които при други обстоятелства можеха да станат мои приятели.

От безнадеждността в гласа му ѝ полазиха тръпки по гърба. Максимилиан си спомни за разговора на Робин с фермера, който ги спипа в плевнята си.

– Значи наистина си бил в армията?

– Никога не съм бил войник – възрази той с горчивина. – Поне това е сигурно.

– Но тогава какъв си бил?

– Шпионин. – Той избърса с трепереща ръка потта от челото си. – Цели дванайсет години, от двайсетия си рожден ден. Аз лъгах, крадох, от време на време си играех на атентатор. За това ме биваше особено много, ама много.

Максимилиан изпита шока на изненадата, който човек усеща всеки път, когато някакъв факт му става известен съвсем неочаквано, но толкова убедително, че не може да има съмнение.

– Това обяснява много неща. А аз те мислех за най-обикновен дребен крадец и мошеник.

– Което щеше да е много по-добре. Щях да съм причинил много по-малко нещастия. – Разкривени лица възникнаха пред вътрешния му поглед, образите на малцината, които бе познавал, и смътните легиони на онези, които бяха умрели, защото той предаваше информация. Той се разтрепери още по-силно и се запита дали е възможно човек да се строи на хиляди късчета.

Преди образите да успяват да го обсебят, Максимилиан заговори пак и тихият ѝ глас го изнесе от морето на неговите терзания.

– Крадецът присвоява за собствена полза. Не мога да си представя, че си станал шпионин просто от алчност.

– Шпионажът наистина не е занаят за човек, който иска да забогатее. Залових се за него, защото смятах победата над Наполеон за справедлива кауза, а шпионажът беше възможност да бъда полезен. Но с течение на времето осъзнавах все повече колко много кръв има по ръцете

ми...

Тя наведе глава встрани и един от копринените ѝ кичури коса докосна бузата му. Той пое горчиво-сладкия дъх на лавандула.

– Разкажи ми как почна това. Сигурно не шпионираш още от Оксфорд.

– По-точно казано от Кеймбридж. – Той изпита едва ли не леко задоволство от точността, с която тя го бе преценила. – След втората учебна година на континента се стигна за пръв път от десет години до примирие. Реших да замина за Франция. Но много скоро си дадох сметка, че е само въпрос на време и войната ще пламне отново. Съвсем случайно се натъкнах на информация, която можеше да е от интерес за британското правителство. Осведомих един далечен братовчед, който заемаше някакъв пост в министерството на външните работи. Люсиен пристигна тутакси при мен в Париж. Бе много впечатлен от онова, което бях научил и ми предложи да остана във Франция, докато трае примирието. Освен вроденото ми хладнокървие, фактът, че майка ми беше шотландка, ми осигури достъп в шотландската общност, която се беше установила в Париж след якобинското въстание от 1745 година. А тъй като тези хора презираха Наполеон, станаха ми чудесни съмишленици.

Робин винаги се беше възхищавал от своя малко по-голям братовчед и беше страшно доволен, че можа да спечели уважението му. В това отношение доскоро не беше особено разглезен. Изглеждаше примамливо лесно да убеди сам себе си, че върши нещо стойностно и хябро.

– Отначало ми беше като на игра. Бях млад, безразсъден, не проумявах, че... продавам душата си късче по късче. – В него отново се надигна дива паника. – Когато най-сетне разбрах какво върша, от мен вече не беше останало нищо.

– Великолепна метафора, – каза тя меко – но за съжаление неточна. Може би си забравил как можеш да си върнеш душата, но не можеш нито да я изгубиш, нито да я продадеш или подариш.

Той се усмихна горчиво.

– Много ли си сигурна?

– Напълно сигурна. – Тя стисна ръката му и паническият му ужас се уталожил. – Ако нямаше душа, нямаше да изпитваш чувството за вина, което те терзае сега. Доколкото зная, същинските нехранимайковци спят нощем повече от спокойно.

– Ако се съди по това, би трябвало да съм светец.

– Ти ми разказа веднъж, че твоята приятелка Маги е била и твоя партньорка в престъпленията. И тя ли шпионираше?

– Да. Нейният баща бе убит от французите. Аз ѝ помогнах да избяга. За нея беше невъзможно да се върне в Англия, тъй че станаме съучастници. Аз прекарвах много време в пътувания по континента, но се чувствах у дома си там, където беше Маги. Често в Париж.

– Другари и любовници – измърмори Макси. – Тя е била опората ти. Когато те е напуснала, е настъпила катастрофата.

Той кимна.

– Докато бяхме заедно, можех да заповядвам на демоните си. Но ти откъде знаеш?

– Женска интуиция – отвърна сухо Макси. – Предполагам, че ролята на слуга си играл, за да събираш информация.

– Така е. Хората не обръщат внимание на слугите. Като лакей или коняр можеш да разбереш много неща, които стават в един дом.

Макси покри и двамата с одеялото. Топлината ѝ му действаше благотворно. Робин изобщо не беше забелязал как трепери от студ. Но Макси излъчваше толкова силна топлина. Тя беше щастие, разбиране и утеха.

– Тъкмо си помислих, че много от твоите абсурдни истории може и да са истински – каза тя. – Наистина ли си делил в Цариград затворническата килия с някакъв китайски моряк?

Той се усмихна леко.

– Самата истина. Ли Кван ме научи на някои бойни техники, които по-късно са ми спасявали неведнъж живота. Комбинацията от нашите способности ни освободи в края на краищата от онази дяволска дупка.

– А разкажът ти за отстъплението на Наполеон от Москва?

Робин преглътна конвулсивно и пак се разтрепери, сякаш руският студ още не беше напуснал тялото му.

Макси пак го прегърна.

– Напълно разбираемо е, че тези спомени са мъчителни за теб, но дейността ти е помогнала на твоята родина и сигурно е допринесла за по-ранния край на войната.

– Възможно, въпреки че голяма част от онова, което вършех, беше повече от банално. – Той присви устни. – Един от триумфите на съмнителната ми дейност беше не особено трудно добитата информация, че Бонапарт е планирал нахлуването си в Русия с помощта на книгите по руска география в своята библиотека.

Тя подсвирна едва чуто.

– Информацията може да е била получена лесно, но как си успял да проникнеш в личната библиотека на императора?

– Отговорът няма да ти хареса.

Макси отметна мокрите от пот кичури от челото му. В ъгълчетата на очите му съзря дълбоки бръчици. За пръв път изглеждаше толкова стар, колкото беше.

– Бушувала е война. И ако в тази ситуация убиеш човек, за да успееш да проникнеш някъде, не е много по-различно, отколкото да застреляш войник на бойното поле.

– В случая бе измама, не убийство – възрази той. – В гласа му ясно се долавяше презрение към самия себе си. – Една млада камериерка, простичка и малко дива, но наистина прелестна. Жана ми беше толкова благодарна за вниманието, което ѝ оказвах. Аз се представих за лоялен френски войник, който се възстановява от раните си и много би искал да види къде работи любимият му император. Не бе трудно да я придумам да ми покаже библиотеката. – Пръстите му се впиха болезнено в рамото ѝ. – Мразя да използвам по този начин жени, да извращавам най-дълбоките и естествени отношения между мъж и жена. Но го сторих. Господ да ми е на помощ, наистина го направих.

– Има мъже, които съсипват жени ей така, просто на шега. Ти поне си имал причина – възрази тихо Макси. – Жана можа ли да разбере, че си я използвал?

– Не. Казах ѝ, че моят полк е предислоциран в Австрия и се разделих нежно с нея. Тя... тя плачеше и се молеше богу за здравето ми. Още виждам лицето ѝ пред себе си...

– Жана може да е плакала при раздялата с теб, но те уверявам, че на самочувствието ѝ е подействало много добре да се види желана от мъж като теб.

Робин понечи да отговори, но тя сложи пръст на устните му.

– Не казвай сега, че си я предал. Зная го. Но си ѝ дал и малко щастие, и си се погрижил тя да не загуби гордостта и достойнството си.

– От това, че винаги се стараех да не бъда излишно жесток, постъпките ми не стават по-добри – възрази той беззвучно.

Тя свъси чело и се опита да се постави на негово място.

– За един шпионин неморалното поведение е голямо предимство. Но човек, дълбоко почтен като теб, не може да не се отвращава. Как успя да издържиш толкова време?

Той си пое с мъка и задъхано въздух.

– Като изгласках от съзнанието си най-лошите си постъпки и се преструвах, че ги е извършил друг. Това се оказа доста време ефикасно. Но след края на войната, когато не бях принуден да преодолявам кризи,

осъзнах всичко.

– И тогава дойдоха кошмарите.

– Да.

Тя го галеше нежно по напрегнатия гръб и си спомни как се бе опитала да го научи да се вслушва във вятъра. Отново прозря сложността на неговия характер, но сега вече разбираше, че много от тези противоречия са причинени от дълбока душевна болка. Дори да не е изгубил душата си, очевидно беше, че се приближава все повече към психически крах.

На заранта Робин ще е издигнал отново около себе си стените, които го пазеха от отчаянието, и пак ще се прави на безгрижен. Но онова загърбване на нещата, което му е позволило да преживее, щеше много скоро да го съсипе.

Нейната майка я беше учила, че в кошмарите трябва да се проникне. За да може Робин да се излекува, трябваше да се внесе светлина в мрака на неговата душа.

Макси потрепери и се усети безкрайно безпомощна. Той имаше нужда от по-силен и по-мъдър човек, но засега тя беше единственото, което той имаше. Ако проникне по-дълбоко в мъченията му, това ще нарани и двамата. Но в името на умственото и душевно здраве на Робин тя трябваше да се опита дори ако той после я презре.

– Разкажи ми всичко, което те измъчва – каза тихо Макс. Той въздъхна дълбоко.

– Мисля, че и без туй казах твърде много.

– Смяташ, че съм прекалено слаба, за да понеса истината? Не съм някоя изнежена английска невинна госпожичка. Вече съм видяла предостатъчно през живота си, за да мога и много неща да разбера.

– Да, но ти си ясна и открита като слънцето. Как би могла да не ме презреш заради стореното от мен? – попита той отчаяно.

„Но аз те обичам.“ Думите избликнаха от най-съкровена дълбочина, бяха толкова силни, че тя просто не можеше да не ги произнесе. Но съумя да се сдържи, защото последното, от което Робин имаше нужда сега, бяха нежелани обяснения в любов.

– Имам слабост към нехранимайковци – каза вместо това, – особено към честни нехранимайковци. Откакто сме на път, ти извърши много добри дела. Спаси Дафид Джонс от вола. Попречи ми да убия Симънс, за което ти бях благодарна още от мига, в който гневът ми се изпари. – Тя го целуна по челото и усети отсечените удари на пулса му. – Разкажи ми какво си правил, Робин. Тежестите стават по-леки, ако ги носиш

заедно с друг.

– Станаха толкова много неща – прошепна той. – Безкрайни лъжи. Мои информатори, които след това биваха залавяни и загинаха при ужасни обстоятелства. Френският майор, когото убих, защото беше толкова добър войник, че щеше да брани до последна капка кръв испанската крепост, която бяхме обсадили.

– Но твоите информатори са знаели за рисковете не по-зле от теб. А що се отнася до майора, убийството на човек е наистина нещо ужасно... – Макси се поколеба и заизбира внимателно думите си, – но и обсадата е нещо ужасно, което завършва достатъчно често с кървава баня. Стореното от тебе предотврати ли я?

– След гибелта на техния предводител войската се оттегли без бой от града. Беше спасен следователно животът на мнозина, но това не оправдава погубването на човек, изпълнявал дълга си. Бях го срещал няколко пъти. Беше ми симпатичен...

– О, Робин, Робин – прошепна състрадателно Макси. – Сега разбирам защо ми каза веднъж, че на бойното поле нещата са по-прости. За войниците при определени обстоятелства е по-лесно, защото отговорността е поета от други. Твоята работа е била далеч по-сложна. Достатъчно често е трябвало да избираш между две злини, при това в един свят, в който няма само черно или бяло, а само различни отсенки на сивото. Дванайсет години в такава атмосфера могат да се окажат пряко силите на всеки.

– Да, мен успяха да ме прекършат.

В далечината изкънтя гръмотевица, дъждът забарабани по-силно в стъклата. С чувството, че пристъпва със завързани очи през мочурище и една погрешна стъпка може да я погуби, тя попита все пак:

– Смъртта на този майор най-лошото ли е, в което се обвиняваш?

Той пак се разтрепери.

– Отговори ми, Робин – настояваше Макси с тих, но решителен глас. – Мъките ти само ще се засият, ако не кажеш всичко.

– Не! – Той се обърна в прегръдката ѝ, опита да се дръпне. Но Макси не му позволи.

– Кажи ми – повтори тя.

– Беше в Прусия – изрече той с мъка. – Притежавах преписа на едно споразумение със сериозни последици за Великобритания.

Макси си помисли за онова, което знаеше за войната.

– Тилзитският мир, сключен тайно от Франция и Русия с надеждата да накарат Великобритания да падне на колене.

Той вдигна глава и я погледна.

– За американка ти се ориентираш великолепно в европейската политика.

– Баща ми се интересуваше от тези неща, тъй че следяхме заедно новините – обясни тя. – Значи наистина си успял да се добереш до съдържанието на тайните клаузи в мирния договор, така ли?

– Да, само няколко часа след като той бе подписан. – Той се усмихна горчиво. – Но в сравнение с възможността да се върна в Англия усилията да се добера до информацията бяха същинска играчка. Французите много скоро разгадаха ходовете ми и ме подгониха. Наложих се да избягам в Копенхаген, затова яздих дни наред в западна посока и използвах какви ли не трикове, за да ги заблудя. Най-сетне реших, че съм им избягал. Конят ми можеше всеки миг да падне от умора, също и аз. Познавах по тези места едно семейство заможни селяни. Те мразеха французите и в миналото вече ми бяха помагали.

Робин си пое дълбоко дъх и продължи:

– Посрещнаха ме като изгубен син. Разказах им, че са ме преследвали, но вече съм сигурен, че съм успял да избягам. Следователно няма никаква опасност. – На шията му една вена започна силно да пулсира. – Пагубна заблуда.

– Французите те намериха?

Той кимна.

– На другата заран господин Вернер ме събуди, защото разбрал, че френски войници претърсват околността. Искях веднага да се махна и тръгнах към конюшната, но конят ми го нямаше. Тогава ми мина през ума, че още не бях видял най-малкия им син, Вили. Беше на шестнайсет, висок почти колкото мен и като мен рус. За него бях явно нещо като герой. Конят ми го нямаше и ме загложди ужасно подозрение. Изтичах през гората към шосето, за да предотвратя най-лошото. – Робин затвори очи. – Стигнах твърде късно.

Макси изпитваше неговата болка, но трябваше да го принуди да разказва.

– Какво се бе случило?

– Предполагам, че Вили е решил да ги отвлече от фермата. Станах свидетел на това, как той насочи съзнателно към себе си вниманието на група френски кавалеристи. Яздеше моя кон, носеше яке с цвят като моето, а русата му коса се виждаше отдалеч. Щом го зърнаха, французите започнаха преследването. Конят ми беше много добър и момчето щеше може би да им избяга, ако внезапно от противоположната посока не се

появиха още кавалеристи. Когато разбра, че е в капан, Вили се насочи към гората, но нямаше достатъчно голямо предимство. Те не му оставиха и възможност да се предаде, а почнаха веднага да стрелят. Беше улучен от поне дузина куршуми.

Треперещ от ужас, Робин зарови глава в рамото на Макси. Тя не зададе други въпроси и почна да го гали като му шепнеше в ухото на майчиния си език всичко, което не можеше да изрази на английски.

След известно време Робин си пое дъх, разтреперан и неуверен.

– Родителите на Вили никога не ме укориха нито с дума. Навярно това беше за мен най-трудно поносимото. Ако не бях потърсил убежище във фермата, Вили нямаше да загине.

– Това може да знае само Бог, Робин. Кой знае, може дните на Вили да са били преброени, могъл е да се спъне на стълбата и да си строши врата дори ако ти не се беше появил. Би могъл и да стане по-късно войник и да загине в битка с французите. Съвсем естествено е да изпитваш болка и разкаяние, но има ли някакъв смисъл от горчивите упреци, които си отправяш? – Тя го погали по челото с огромното желание да поуспокои душевната му болка.

– Винаги съм се опитвал да избирам правилното решение – каза той неутешим. – Но толкова често не знаех кое е правилното.

Макси въздъхна.

– Мисля, че повечето от нас се опитват да правят възможно най-доброто. Само това е в силите ни.

– Най-доброто, което избирах, не беше достатъчно добро.

Неговата нестихваща болка доказваше, че и Макси не е достатъчно добра. Тя си спомни собственото си минало.

– След смъртта на майка ми участвах в траурно тържество на нейното племе. Това много ми помогна.

С надеждата, че ще си спомни достатъчно добре церемонията, за да помогне и на Робин, тя сложи ръце на ушите му и цитира:

– Ако човекът тъжи, той не може да чува. Разбери това и отстрани пречките, за да можеш отново да чуваш.

После тя сложи ръце на очите му.

– В мъката си ти изгуби слънцето и се озова сред мрак. Сега аз ти връщам слънцето.

Когато отдръпна ръце, видя, че той замислено я наблюдава. Тя скръсти ръце на гърдите му и продължи:

– Ти си позволил на душата си да се отдаде на безмерната си скръб, но трябва да надмогнеш тази скръб, иначе и ти ще загинеш, ще умреш. –

Тя усещаше как гърдите му се надигат и отпускат под ръцете ѝ.

– В мъката постелята ти е станала корава и нощем не можеш да спиш. Позволи ми да се преборя с твърдостта на постелята ти. – Тя прокара ръце по раменете му, а после и надолу по ръцете му. – Вили е намерил покоя, Робин. Защо не успяваш да го сториш и ти?

Той затвори очи и я привлече силно към себе си. Сърцето му биеше толкова учестено, сякаш искаше да разкъса гърдите, но малко по малко си възвърна нормалния ритъм. Макси го прегръщаше силно и усещаше как нещо сякаш става в него. Още не беше оздравяването, но поне едно начало.

Той я погали по косата и остави ръката си на тила ѝ.

– Как си станала толкова мъдра, Канавиоста?

– По обичайния начин – отговори тя. – Като се учех от грешките си. – Тя сложи глава на рамото му и се усети толкова изтощена, че с мъка не можа да заспи.

– Не зная как и защо, но си мъдра. – Ръката се плъзна нежно по гърба ѝ и се успокои на бедрото ѝ. – Прекалено мъдра, за да допуснеш възможността да се омъжиш за мен.

Констатацията му подежда на умората ѝ като ледено студена вода. Вече напълно будна, тя повтори в себе си думите му, за да се увери, че добре е чула. После седна и го изгледа.

Робин лежеше неподвижно върху възглавниците и я гледаше. Светлината на свещите трептеше върху лицето му, но беше твърде слаба, за да види тя израза му.

– Това предложение ли беше, или изблик на странния ти хумор? – попита тя, разкъсвана между шока, радостта и необуздало плътско желание.

Той вдигна с въздишка очи към тавана.

– По всяка вероятност не мога да се реша да ти направя предложението по всички правила. Ако се оженим, всички предимства ще са на моя страна. Ти ще направиш глупост, ако ме приемеш, а си твърде интелигентна, за да не го признаеш.

Макси не знаеше дали да се смее, да плаче или да се разгневи. Емоциите от тази нощ бяха я накарали да си признае, че обича Робин, въпреки че съвсем не беше сигурна дали го разбира и дали може напълно да му се довери.

С което не искаше да каже, че изобщо му няма доверие. Не се съмняваше нито миг, че поеме ли веднъж задължение, той ще го изпълни докрай. Освен това сега го разбираше много по-добре, отколкото само

преди час. Но въпреки всичко...

– Да се омъжа за теб, няма да е лишено от очарование, но не мога да си представя добре съвместния ни живот. Идваме от твърде различни светове. Пък и макар да водех в миналото скитнически живот, това съвсем не значи, че бих искала да остане така и занаят.

– Нито пък аз. Обещавам ти, че ще имаш покрив над главата. – На устните му се появи самоиронична усмивка. – Съвсем не съм толкова безгрижен, колкото изглеждам.

– Робин, погледни ме. – Когато той го направи, Макси добави: – Защо искаш да се ожениш за мен? Досега дума не си продумвал за любов.

Той затвори много бързо очи.

– Мога много неща да ти обещаю, Канавиоста. Сигурност, вярност, честните си усилия да те направя щастлива. Но любов? Не мисля, че мога да твърдя със сигурност, че съм способен на това. Ще е по-мъдро да не го обещавам.

Дори при смъртта на баща си Макси не беше изпитала толкова силна болка. Безмилостната откровеност на Робин я накара да изпита желание да изхълца. Но вместо това тя взе ръката му, целуна я и я притисна към бузата си.

– Каж ми, желаяш ме, защото за разлика от Маги аз съм до теб ли?

– Не. – Той отвори очи, пръстите му стиснаха ръката ѝ.

– Онова, което изпитвам към теб, няма нищо общо с Маги. Имах дълбоки чувства към нея, те и досега са дълбоки. Това няма да се промени, но не те желая като „заместител“ и вместо нея. – Лека усмивка се появи на красивото му лице. – Ти си твърде подчертано самата ти, за да може човек да те сбърка с друга.

Макси не знаеше как да реагира.

– Грижи и вярност са нещо важно, дори необходимо. Но дали са достатъчни?

– Не забравяй страстта. – Той я привлече към себе си върху леглото. – Откакто те срещнах, не съм я забравил нито за миг.

Той я прегърна. Устните им се срещнаха, стори ѝ се, че ще изгори в пламъците на желанието. И преди се бяха прегръщали и целували, но всеки път все някак засенчени от съмнения. Сега беше съвсем различно. Робин се беше сякаш концентрирал изцяло върху нея, само върху нея.

Макси реагира с цялата сила на сладострастното си желание. Емоциите от тази нощ бяха премахнали всички задръжки и чувствата ѝ бяха оголени, също като нейното тяло. Един кратък, лудешки миг нямаше никакви въпроси, само докосвания, нежност и открития. Нямаше

значение колко мъчително е било миналото на Робин, колко катастрофално неговото настояще, колко несигурно неговото бъдеще – тя го обичаше.

Изведнъж той се дръпна и зарови лице във възглавниците.

– Страстта е прекалено лесен изход. Мисля, че никой от нас двамата не е в състояние да вземе решение.

От думите му почти й секна дъхът. Ръцете й се впиха в одеялото, докато се опитваше да подреди обърканите си мисли. Защо не си беше потърсила мъж-егоист, който мисли само как да задоволи желанието си?

– Имаш право, Робин – изрече тя най-сетне, като се овладяваше с мъка. – Мигът не е подходящ за решения. Аз трябва да разбера подробности около смъртта на баща си, а и ти трябва да си изясниш много неща.

Той се наведе напред и я целуна леко по челото.

– Ще го направя час по-скоро. Ти поне не ми отказа веднага. – Той уви около пръста си кичур от нейната коса. – Държа се може би като идиот, но мисля, че никога през живота си не съм се чувствал по-щастлив, отколкото през последните няколко дни с теб. Бих искал това пътуване никога да не свърши. Но сега, когато вече зная, че преди то да свърши, няма да има окончателни отговори, бих искал да стигнем час по-скоро в Лондон. Понеже аз...

Тя изчака търпеливо той да продължи. Той отмести поглед, ръката му се успокои.

– Не зная дали е разумно да се ожения за една жена само защото имам такава нужда от нея. Може би това няма да е добре за никой от нас.

Макси го погледна. Той се беше увил в своята дистанцираност като в дреха, беше си отишъл, но тя продължаваше да изпитва усещането за близост. Не й беше никак лесно да разсъждава трезво, докато кръвта сякаш вреше във вените й. Дълбоко в нея все още пулсираше могъщата сила на плътското желание, а също и увереността, че биха могли заедно да го уталожат.

С внезапно неудоволствие си призна, че се бе държала като братовчедките си. Откакто се запозна с Робин, непрекъснато бранеше, загрижена за бъдещето, невинността си, вместо да изживее мига и да се чувства закрияна от наранявания на душата.

Но въпреки че се бе държала като почтена англичанка, това не я спаси от болката. Само изпълнението на плътските желания можеше да я успокои. Беше време да замени европейската разумност с ирокезка

мъдрост.

Тя му подари усмивка, в която прозираше цялата ѝ любов.

– Размисляш прекалено много, Робин, това е проблемът ти. После се наведе и го целуна.

19

Той не можа да ѝ устои, въпреки че за един съвсем безсмислен миг се опита.

– Съвсем сигурна ли си, че го искаш?

Тя се надигна със смях и се опря на ръка.

– Абсолютно сигурна.

Вълни от гарваново черна коса обрамчваха екзотичните черти на лицето ѝ, които го бяха омагьосали от пръв поглед. Тя беше Канавиоста, дъщеря на друга страна, друга раса. С тази разпиляна над почти неприкритите гърди коси приличаше на езическа богиня: прекалено загадъчна, за да може смъртен да я разбере или притежава, а женското ѝ могъщество можеше и да го изпепели.

Но когато тя отново се обърна към него, устните ѝ бяха топли и съвсем истински, малките ѝ опитни ръце бяха щедри на милувки. И той се предаде, отвори устни за нейната омайваща целувка.

Той искаше да я попие в себе си, за да излекува тя раните на неговата душа. Искаше да проникне в нея и тя да го защити от бурите, които бушуваха в него от години.

Целувката ѝ ставаше все по-настойчива, ръцете ѝ се плъзнаха по раменете и гърдите му. Топлината на нейния допир проникна през кожата му и накара всичко вледенено да почне да се топи. После тя откъсна устни от неговите, опря се на лакът и го погледна със станали съвсем тъмни от страст очи.

– Радвам се, че промени мнението си.

– Ти го промени вместо мен. – Той обгърна гърдите ѝ, загали пъпките с палец. Тя затвори очи и замърка като котка.

Той свали нощницата ѝ презглава, за да може да се любува на гърдите ѝ.

– Мястото ти е в райската градина, където дрехите са били непознати – прошепна дрезгаво той.

– В рая е било по-топло, отколкото в Англия – забеляза практично тя. После погледът ѝ се спря на тялото му под кръста и тя се засмя. Дори през широката пижама начинът, по който бе реагирал на нейното присъствие, беше повече от неоспорим.

– Ако искаме да си представим, че сме в райската градина, това тук трябва да изчезне. – Тя дръпна със съвсем ясно намерение връзката на

долнището на пижамата му. Щеше да трае само секунда, докато той се освободи от него, ако тя не бе поискала да помогне. Но така нейните предизвикателно търсеци ръце само забавиха действието до безкрайност.

Когато и двамата вече бяха голи като Адам и Ева, той я притегли с две резки движения към себе си. Не можеше да се насити на палещите като жарава дълбочини на устата ѝ. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и легнаха върху съвършените извивки на бедрата ѝ. Краката ѝ се раздалечиха леко и еректираният му член се плъзна между бедрата ѝ. Макси не стенеше страстно, зъбите ѝ хапеха леко ключицата му, докато той притискаше бедрата си към нейните, отново ги отдръпваше и отново ги притискаше.

– Не бързай толкова, Канавиоста. – Той хвана китките ѝ, притисна ги към дюшека. – От гледна точка на справедливостта съм си заслужил шанса да те докарам до лудост.

– Аз съм голяма привърженичка на справедливостта – каза тя с очарователен женски смях.

Той потри с невероятна чувственост брадичката си в гърдите ѝ, докато цялото и тяло потрепери от удоволствие. Той прилепи устни към пъпката, почна да я целува, докато тя стана корава под езика му. После загали другата пъпка.

– Ти успя – прошепна тя, останала без дъх. – Още малко и ще си загубя ума.

– Чудесно. – Той се потопи отново в устата ѝ. Пусна китките ѝ и я прегърна с едната ръка. Другата се плъзна надолу, докато се загуби в триъгълника черни къдри.

Макси простена кратко, когато той докосна интимното място. А после се отдаде с готовност на ласките му.

Той откъсна устни от нейните, за да може тя да си поеме дъх. После той затвори очи, за да не вижда възбудения ѝ поглед и да се съсредоточи по-добре върху деликатните послания на тялото ѝ. Дъхът ѝ ставаше все по-пресеклив, движенията на бедрата ѝ по-силни.

Неизказано плътско желание я изпълни докрай, на кара всеки нейн нерв да трепти. Когато усети, че не издържа повече, тя извика високо и бедрата ѝ се склениха около неговата ръка. Силата на неговата прегръдка я придържаше, докато техните изживявания и душите им достигаха, свободни като два сокола, неподозирани висини.

Когато се завърна на земята, тя се притисна замаяна и трепереща към Робин. Той лежеше на хълбок, беше я притиснал силно към себе си,

а със свободната си ръка я галеше леко по гърба и бедрата. Тя отметна глава и задоволството, което прочете в очите му, събуди у нея силно чувство на вина.

Тя се отметна назад, протегна ръка към него и го привлече върху себе си.

Достатъчно беше бързо извиване на бедрата ѝ, за да разколебае самообладанието му. Той разтвори с колене краката ѝ и проникна мълние-носно в нея.

Болката беше кратка, но дълбока, нова вълна, която обгърна за миг цялото ѝ същество. После тя отмина, оставяйки след себе си приятното чувство на някакво вътрешно отпускане и дълбоко задоволство, задето се е сляла с него в танца на живота.

Върху Робин въздействието беше опустошително. Той се втрени в нея едва ли не с ужас.

– Мили боже, Макси! Защо не ми каза?

Тя го прегърна със смях и притисна силно към себе си коравите му бедра.

– Защото положително щеше да получиш някой от ония твои присътпи на благородство. Ти просто не можеш нищо да промениш, ти си и си оставаш англичанин. – Тя притисна бедра в него, остави го да проникне дълбоко в нея. – Пак размишляваш прекалено много, Робин.

Неспособен да ѝ устои, той проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея. Въпреки че ѝ беше за пръв път, тя знаеше съвсем точно как да реагира, за да се нагоди към неговия ритъм. Тя се наслаждаваше на мъжката му сила, както той на женското ѝ всесилие да предизвика у него толкова страстно желание.

Тялото му се изви и сякаш се вцепени.

– О, боже... – простена той тихо и целия потрепери. Въпреки че не стигна предишните висини, Макси изпита все пак същото чувство на пълнота.

Докато той се отпускате, тя плъзгаше ръце по потното му тяло и усещаше постепенното омекване на мускулите му. Тя го целуна по рамото, вкуси солта по кожата му, чу туптенето на сърцето му.

– Толкова ли бях достоен за съжаление, та ти се почувства задължена да ми вдъхнеш малко кураж? – попита той с тиха усмивка и я взе отново в прегръдките си.

И тя се усмихна.

– В това може да има и зрънце истина, но само зрънце. Желаях те от първия миг, Робин. Днес реших да не се държа повече като някоя

целомъдрена английска госпожичка, а като жена от племето мохикани. – Тя го ухапа шеговито по рамото. – Ние сме известни като много диви. Вземаме си каквото си пожелаем, бели човече.

Той масажираше нежно врата ѝ.

– Ти направо ме смая. Като се има предвид възрастта ти, твоят предпазващ от забременяване чай и отказът ти да се правиш на префърцунена госпожичка, за нищо на света не бих предположил, че си девствена.

– При ирокезите, много семейства живеят заедно в една къща. Децата научават бързо онова, което става естествено между мъжа и жената.

– Разказвали са ми, че при народа на твоята майка жените са по-свободни да следват плътските си желания. Но от това ми става още непонятно как така съм първият ти мъж. Да не би американците да са чак такива глупаци?

Макси направи гримаса.

– Както вече ти казах, много мъже бяха уверени, че мелез като мен е за тях лесна плячка. Но аз не желяех да допусна подобно нещо. А тъй като често пътувахме, почти нямах възможност да завържа познанства, при които да мога да съм сигурна в чувствата си. – Това беше вярно, но тя не му каза, че всякога ѝ е било лесно да откаже, защото не беше срещала мъж, който да я е привличал поне приблизително колкото Робин.

Той я целуна по челото.

– Каквито и да са били причините, чувствам се много поласкан от избора ти.

Тя го изгледа строго.

– И няма да правиш мимоходом абсурдни изявления, че си ме провалил и сега смяташ за свой дълг да ми дадеш името си?

– Щях да съм изкусен да го сторя, ако имах поне най-малък шанс за успех. Но те познавам достатъчно добре, за да зная, че подобно нещо при теб просто няма да мине. – Под завивката ръката му се плъзна нежно по тялото ѝ. – Като оставим това, ти изобщо не ми въздействаш зле. Тъкмо обратното, омагьосваш ме направо безукорно.

Тя тихо се засмя. Може би не беше добре да говори за любов, но поне това можеше да каже:

– Ти също си направо прекрасен. Чакането си заслужаваше.

Той я целуна по ухото.

– Лека нощ, Канавиоста – измърмори. – И дано никой от нас не сънува лоши сънища.

След бурята, когато Макси се събуди, сутрешното небе беше синьо-сиво и безоблачно. Началото на лятото приближаваше и слънцето изгряваше рано, тъй че не беше спала повече от два или три часа, но се чувстваше изненадващо бодра.

Робин още спеше, русата му глава беше съвсем близо до нейната, ръката му я прегръщаше през кръста. Лицето му беше спокойно и изглеждаше много младо. Беше трудно да си спомни човек емоционалните му терзания през изминалата нощ. Сега изглеждаше на възрастта на ученик.

Все пак тази представа се нарушаваше от белега на бедрото му. Макси се наведе да го види по-отблизо. Беше същинско чудо, че куршумът не е засегнал някой важен орган.

Тя го прегърна. Трябваше вече да го събуди, но не можеше да се реши да го стори. Изминалата нощ беше за нея истинско чудо. И понеже, при известни обстоятелства, тя нямаше никога да се повтори, Макси се колебаеше да развали все още действащата магия.

Тя го целуна леко по косата. Невероятно дългите му мигли трепнаха и той отвори очи. Усмихна ѝ се. От толкова близо светлата небесна синева на очите му въздействаше магнетично. Ако не беше се любила вече с него, щеше да го стори след тази прелъстителна усмивка.

– Близо до теб винаги спя добре – прошепна той.

– Причината е в пълната взаимност. – Макси докосна белега от старата рана и продължи: – Допускам, че си получил тази и многого си други белези при изпълнение на служебния дълг.

Той кимна.

– Тази пробойна рана получих в Испания.

– А следите от бич по гърба ти?

Изразът на лицето му стана леко саркастичен.

– Нашибаха ме за нещо, което изобщо не бях извършил. Но тъй като за истинското си престъпление можех да бъда обесен, реших, че е по-добре да не се съпротивлявам.

– А ръката ти?

Той я вдигна така, че лекото изкривяване ясно да проличи.

– Един много енергичен джентълмен настояваше да напиша писмо, което би застрашило мой приятел. Отказах. След като онова момче ми изпотроши сума кокали, обърнах му внимание, че като левак и без туй едва ли ще свърша нещо с дясната си ръка.

От студенокръвната жестокост на мъчението Макси я побиха тръпки.

– Било е сигурно ужасно болезнено.

Той издаде някакъв звук, означаващ съгласие.

– Трябваше да минат няколко дни, преди да стане възможно да ми наместят кокалите, затова не зараснаха добре. Но мога да се чувствам щастлив, че не стана инфекция и все още мога да си използвам ръката.

– Водил си досега прекалено бурен живот. – Макси се наведе и притисна нежно устни към белега от куршум. Неравната кожа беше почти грапава.

Пъпката на гърдата му беше само на няколко сантиметра. Устните ѝ я докоснаха с любопитство. Под милувката ѝ малкото кръгче набъбна предизвикателно и стана съвсем кораво. Нищо чудно, че Робин целуваеше гърдите ѝ с такова удоволствие.

Когато Макси прехвърли вниманието си към втората пъпка, Робин си пое шумно дъх.

– Внимавай, Максима, последиците могат да те изненадат.

Тя го изгледа толкова невинно с големите си очи.

– Как да ме изненадат? – Ръката ѝ се плъзна по тялото му и обгърна топлия, вече почти еректирал penis. Той се втвърди мигновено и щръкна напред.

Робин впи ръце в чаршафите.

– Вчерашните болки не ти ли развалиха отначало удоволствието от страстта?

Палецът на Макси се плъзна леко по меката като кадифе главичка на penisа.

– Не съм сигурна дали наистина съм разбрала за какво всъщност става дума. Повечко упражнения няма да навредят.

Робин се засмя дрезгаво.

– Печелиш, вещице.

Той се обърна отново с мълниеносна бързина, както изминалата нощ, когато тя искаше да го събуди от неговия кошмар. Преди да се опомни, тя вече лежеше под него, но този път той беше съвсем буден. Очите му блестяха дяволито, устните и ръцете му я караха да потръпва от страстна възбуда.

Вече много по-късно Робин я галеше леко по гърба, а нежността му ѝ създаваше чувство на сигурност, както преди това неговата страст.

Когато и двамата вече се бяха върнали към действителността, той каза:

– Няма да допускаме от сега нататък пътуването ни да зависи от случайности. Днес тръгваме за Лондон.

Макси вдигна глава и го погледна.

– Но как? Нямаме пари за пощенската кола.

Той ѝ се усмихна лъчезарно, а това винаги будеше съмнения в нея.

– Ще ти обясня по-късно. А сега трябва да станем, за да успеем да изчезнем, преди слугите да ни спипат.

Струва им цял час да заличат всички следи на пребиваването си. Закусиха набързо, взеха си раниците и напуснаха къщата.

Пътят им водеше покрай конюшните, но вместо да ги отминат, Робин зави и влезе през една странична врата. Макси го последва притеснена в тъмната конюшня, в която сънени коне цвилеха в боксовете си.

Много внимателно, за да не би конярчетата да спят наблизко и да могат да ги чуят, тя все пак не можа да не изсъска ужасена:

– Какво търсим тук?

– Избираме си възможност за транспорт. – Робин прекоси спокойно целия коридор, като преценяваше конете от двете му страни. Повечето бяха работни добичета, но имаше и няколко ездитни коня.

Когато той изведе един скопен жребец от бокса му, Макси му прегради решително пътя.

– По дяволите, Робин! Не желая да имам нищо общо с конекрадство. Или имаш намерение след няколко километра да го натириш, както направи с коня на Симънс?

Той я заобиколи, върза коня за един стълб, после изтича обратно да вземе още един.

– Не, този път не. Животните ще ни трябват до края на пътуването.

– Робин!

– Не бой се! Написал съм обяснителна бележка. Той извади от джоба си едно сгънато листче и го забодя на стърчащ от гредата пирон.

Без да прочете бележката, Макси изтича подир Робин в помещението за оседлаване.

– Твърдиш, че не си крадец или мошеник – каза тя остро. – Но не си вече и шпионин. Войната свърши. За какъв, по дяволите, се мислиш?

– Няма да имаме никакви неприятности. – Той свали едно седло от куката му на стената. – Познавам собствениците на това имение.

Макси го гледаше, свила юмруци. Цялото ѝ доверие, всяко чувство на близост се бяха изпарили.

– Защо трябва да вярвам на думите ти, Робин?

– Дълбоко съжалявам, че се чувстваш в правото си да ми зададеш този въпрос. – Кожата на скулите му беше изопната и бяла като вар.

Макси си пое дълбоко дъх, за да се овладее, преди да изрече думи, които после да не може да върне.

– Убедена съм, че изминалата нощ бяхме честни един към друг – каза тя най-сетне съвсем тихо. – Но днес е вече друг ден и има още много неща, които не зная за теб.

– Ще ти отговоря на всеки въпрос – каза той сериозно. – Но... но бих предпочел да го отложам.

На Макси ѝ идеше да зариде от разочарование. Беше наистина твърде възможно той да познава хората от имението, но можеше също тъй да си представи, че е готов да извърши при необходимост и малка кражба. Ако човек е убивал, отвличал и мамил, открадването на два коня може да му изглежда нещо твърде невинно.

Робин опря седлото на хълбока си и я погали със свободната ръка леко по бузата.

– Още ли не можеш да ми имаш малко доверие, Канавиоста?

Когато ѝ говореше така, не ѝ оставаше друг избор.

– С когото тръгнеш, такъв ставаш – въздъхна тя примирено. – Но не бива да отлагаш прекалено дълго обясненията си.

– Разбирам. Но това пътуване беше за мен нещо съвсем особено. Открих не само теб, но в известен смисъл и самия себе си. Още не съм напълно в състояние да се справя с този факт.

Макси му подари лека, крива, но искрена усмивка.

– Гордееш ли се с това, че можеш да ме превръщаш буквално в някакво трепкащо желе, или това е неизбежно, защото въздействаш по същия начин на всички жени?

– Надценяваш чара ми. – Той се наведе през седлото и бързо я целуна. – Радвам се все пак, че му се поддаваш. Това поддържа поне донякъде силовото равновесие между нас.

Докато той тичаше към конете, тя извика след него:

– Това пък сега какво значи? Та ти можеше още от първия миг да ме въртиш на малкото си пръстче.

Той оседла първия кон и се върна при нея.

– Но пък ти си сигурна, че съм готов да пълзя по ръце и колене върху жарава, стига ти да ме помолиш.

– Не би ли пожелал поне веднъж да разбереш дали бих имала достатъчно основания за подобно изискване?

Той се засмя.

– Ама разбира се, освен това бих си обул противопожарния панталон. И все пак готов съм да го сторя, ако ме помолиш.

Тя го погледна и се усети обзета от странно, спиращо дъха, лекомислено настроение. Той или беше самата честност или най-големият лъжец на света. В края на краищата може да беше и луд – не биваше да пропуска и тази възможност. Почти примирена, тя си избра седло, най-вехтото и най-мизерното, и оседла втория кон.

Робин излезе пръв от конюшния и двамата поведоха конете към малка порта в задната стена на оградата. Макси се втренчи подчертано във върховете на ботушите си, докато той се мъчеше с ключалката на портичката. Вече отвън, той я заключи отново. После яхнаха конете и препуснаха на юг.

– Възможно ли е изобщо да пристигнем в Лондон още днес? – попита Макси, когато след известно време отново се почувства по-сигурна.

– Да, въпреки че може да е вече по тъмно.

Смръщила чело, Макси си правеше наум сметка с каква сума разполага.

– Ще можем ли, като пристигнем, да си позволим да пренощуваме в някой хан?

– Всъщност не. Парите ще ни стигнат за пътните такси и за храната за един ден, но само толкова. Но аз имам приятели, които могат да ни подслонят.

– Те няма ли да задават неприятни въпроси?

– Тъкмо тези приятели не. – Той въздъхна. – Нашите доста близки взаимоотношения ще трябва да се попроменят и тъкмо това е една от причините, поради които не ми се иска това пътешествие да свършва. Почтени хора положително биха решили, че си непоправимо компрометирана, но това няма никакво значение, защото никой нищо не знае. Все пак в Лондон ще се потопим отново в действителността. Освен че ще се постарая да откриеш неща, свързани със съдбата на твоя баща, ще исках навярно да потърсиш и леля си. Ще се държим благоприятно и ще внимаваме лъжите ни относно това пътуване да не се различават.

Макси направи гримаса.

– Което означава навярно, че ще спим отделно.

– Боя се, че да. Когато някой от твоите или моите роднини разбере за съвместното ни пътешествие, той положително ще настоява незабавно да се оженим.

– Това трябва ли да те тревожи? – попита тя сухо. – Мислех, че

женитба е тъкмо това, което имаш наум.

– Не мога да си представя какво би те накарало по-сигурно час по-скоро да избягаш от настояването да се омъжиш за мен – ухили се той.

– Напълно съм в състояние да се противопоставя на натиска на общественото мнение – натърти тя гордо. – Особено от хора, които не познавам.

– Аз също, но съвсем наскоро разбрах, че известен конформизъм невероятно облекчава живота.

– Ако си в Рим, дръж се като римлянин, нали?

– Точно така. А за Лондон това важи двойно и тройно. – Той ѝ хвърли кос поглед. – В състояние съм за щастие да намеря утре пари, тъй че в това отношение няма да имаме грижи.

– Мога ли да попитам откъде ще вземеш тези пари?

– Много е просто, при това напълно законно: от една банка. – Очите му светнаха. – Още ли не ми вярваш?

Тя се замисли за миг, после се усмихна колебливо.

– Навярно говори зле за моето познаване на хората, но аз ти имам доверие, поне до известна степен.

– До каква степен? – настоя той с непроницаем израз на лицето.

– Почти съм сигурна, че никога няма съзнателно да ми причиниш зло и винаги ще си държиш на думата. – Макси въздъхна леко. – Все пак не е изключено и да се лъжа. Една мъдра жена ми каза веднъж, че когато човек обича, това намалява наполовина неговата интелигентност и изключва напълно здравия човешки разум. – Почти ужасена, Макси си даде сметка какво е изрекла току-що.

Робин извърна мигновено глава към нея и я погледна право в очите. После хвана юздите на нейния кон и събра двете животни толкова близо едно до друго, че краката им се докосваха. Той се наведе към нея за дълга, страстна целувка.

Когато обгърна с ръце шията му, Макси осъзна почти смаяна дълбочината на чувствата, които думите ѝ очевидно бяха предизвикали. Робин може да не беше способен да ѝ се обясни в любов, но възприе нейната любов като очакван дар.

Поради състоянието на пътищата Гайлс и Дездемона стигнаха в Ръкстън едва към обяд. Пазачът изглеждаше истински щастлив да посрещне маркиз Уолвърхемптън, но подчерта, че лорд Робърт не е идвал в Ръкстън.

Без да са напълно сигурни в това, Гайлс и Дездемона влязоха в бюрото на имението. Хаслип, деловодителят, се беше задълбочил в

тефтерите си.

– Лорд Уолвърхемптън! Милорд, ще ни направите ли честта да останете за по-дълго?

Гайлс поклати глава.

– Исках само да се уверя дали брат ми е идвал тук.

Хаслип се поколеба.

– Може и той да е бил, не съм съвсем сигурен. – Когато Гайлс вдигна въпросително вежди, той добави: – Никой не го е виждал, но тази заран установихме, че в конюшната липсват два коня и намерихме ей тази бележка. – Той подаде листчето на маркиза. – Не зная дали е почеркът на вашия брат. Ако е така, всичко е наред, но може и да е подправен от някой хитър крадец. Тъй или иначе две от най-хубавите животни са изчезнали от конюшната.

Гайлс хвърли поглед върху бележката, в която бяха написани само думите: „Конете ми трябват.“ Изречението беше подписано „Лорд Робърт Андървил“.

– Това е неговият почерк – каза Гайлс и подаде листчето на Дездемона. – Значи миналата нощ е бил тук. Кога установихте липсата на конете?

– Към девет часа.

– Ще се поогледам из къщата. Ако е дошъл късно вечерта, сигурно не е искал да безпокои някого – обясни кратко Гайлс. Беше по-добре да не споменава Опазената невинност. Колкото по-малко се говори за нея, толкова по-добре.

Беше ясно, че куп въпроси пареха Хаслип по езика. Как например е успял негово високоблагородие да прескочи високата стена, обграждаща имението, защо не е предупредил никого тук и защо са му били нужни два коня. Но си прехапа устната.

– Разбира се, милорд, веднага ще ви донеса ключовете.

Гайлс изчака управителят да им отключи и веднага го освободи. След това двамата с Дездемона се заловиха да претърсват цялата сграда. Срецнаха се пак в кухнята.

– Сигурна съм, че са били тук – заяви Дездемона, след като провери килера, шкафчетата със съдове и цинковата вана, по която още се виждаха няколко капки вода. Тя вдигна срещу светлината наскоро измита кристална чаша. – Както гледам, приготвили са си чудесна вечеря и са я сервирали по всички правила.

– Робин винаги е държал на стила – отбеляза Гайлс. – Прегледах скриновете – продължи той. – Като се вземе предвид спалното бельо,

което е било използвано, а после внимателно сгънато, може да се заключи, че са спали в различни легла. Може всичките ни опасения да са били напразни.

– Това ще установяваме тепърва – възрази хапливо Дездемона. Въпреки това трябваше да приеме в себе си възможността една двойка да пътува заедно, без мъжът да нападне жената. Само преди един ден щеше да е може би на друго мнение, но съвместното пътуване с Гайлс я бе поучило, че възрастен мъж не реагира непременно като разгорещен младок. Може и лорд Робърт да е предложил на Максима от чист алтруизъм да я придружи.

Дори да не е имало непристойно поведение, въпросите за благопристийност и репутация си оставаха открити.

– Щом са потеглили на коне, могат да стигнат още тази вечер в Лондон.

– Да. – Маркизът я погледна с окуражаваща усмивка. – След ден или два цялата тази бъркотия ще се изясни.

Докато напускаше първа къщата, Дездемона си помисли, че проблемът Максима скоро ще бъде решен, но проблемът маркиз още далеч не беше избистрен. Беше предизвикателство, което ѝ допаднаше.

20

След дълъг ден на седлото Лондон така силно напрегна сетивата на Макс, че в спомените ѝ Бостън ѝ се струваше вече уютно пазарно – гнездо. Тя следваше капнала коня на Робин през здрачните улици и имаше едно единствено желание: най-сетне да стигнат целта.

Установи шокирана, че Робин спря коня си пред една от най-великолепните градски вили.

– Тук ли? – попита тя смутено.

Той слезе с окуражаваща усмивка от коня.

– Да, тук е. Чукчето на вратата е вдигнато нагоре, следователно приятелите ми са си у дома.

– В този ни вид най-много да ни подадат нещо на кухненската врата. Наистина не допускам, че ще бъдем поканени в салона – измърмори Макс, след като се смъкна уморено от коня.

– Не бой се – ухили се Робин. – Виждали са ме вече и в по-окаяно състояние.

Докато стоеше на паважа, вдигнала глава към елегантната фасада, Макс се виждаше като някоя мърлява провинциалистка. Но гордостта ѝ се притече на помощ. Много ли я засяга какво ще си помисли за нея някаква двойка превзети английски аристократи? Щом Робин смята за уместно да я доведе тук, тя няма да подвива опашка като бито куче.

Макс държеше конете, докато Робин потропа с чукчето на вратата. Почти в същия миг слуга с ливрея и перука я отвори. Той ги изгледа много бавно и пренебрежително, сякаш някой беше стоварил кош развалена риба пред неговата врата.

Преди мъжът да успее да отвори уста, Робин изрече почти заповеднически:

– Викнете някой да се погрижи за конете. – Беше си сложил пак нова маска, този път на арогантен аристократ.

Слугата понечи да каже нещо, но всяко възражение се оказа пресечено от високомерния поглед на посетителя. Миг по-късно се появи домоуправителят, а слугата се унизи дотам, че поведе лично конете към конюшните.

Въпреки решението си да не се изненадва от нищо, Макс с мъка се овладя, когато пристъпи в мраморното преддверие, толкова обширно, че сигурно можеше да смести конен полк. Под сводест таван стълбата

водеше два етажа нагоре, а статуите, издигнати в нишите върху малки постаменти, изглеждаха като донесени от гръцки храмове.

Макси не беше свикнала с господарски къщи, но тази тук наистина правеше впечатление на истински дворец. Не би се учудила, ако се окажеше, че е Карлтън хаус, а принц-регентът обитава апартаментите на горните етажи.

За разлика от нея Робин се държеше толкова непринудено, сякаш цялото това великолепие беше негово.

– Херцогинята вкъщи ли си е? – попита той домоуправителя.

– Нейно високоблагородие не приема – отвърна мъжът, когото Робин не беше успял да смути толкова лесно, колкото слугата.

– Не съм ви питал за това – поправи го Робин тихо и точно със закана в гласа. – Херцогинята ще ме приеме. Кажете й, че лорд Робърт е тук.

Домоуправителят сравняваше няколко секунди тона и изразите на посетителя с неугледния му вид. После вместо отговор се поклони и изчезна.

Херцогиня? Максиде запита дали достопочтената лейди няма да се окаже баба на Робин и дали той не е нежно любимата черна овца в семейството. В още доста по-ранен момент след тяхното запознанство беше стигнала до заключението, че Робин е от много високо потекло, но принадлежеше ли наистина на висшите кръгове на английското общество? С неприятно чувство в стомаха си призна, че е много вероятно и дори възможно.

Почти вцепенена от притеснение, тя избягваше да погледне Робин в очите и в тази чужда, може би дори враждебна среда предпочете да се затвори в себе си. Напрегнала всеки мускул на тялото си, тя се заразнохожда из хола като котка, която се запознава с новия си дом. Дори дръзкото поведение на нейния спътник не доведе до покана да минат в салона.

Тъкмо беше стигнала най-отдалечения ъгъл на хола, когато чу бързи стъпки по стълбата. Озърна се и видя великолепна руса жена да слиза бързо надолу. Жената изобщо не погледна към Максиде. Вместо това се втурна към госта си, без да обръща внимание на това как изглежда.

– Робин, ти си направо невъзможен! Защо не ме предупреди о време, че ще дойдеш?

Робин протегна засмяно ръце, за да я пресрещне.

– Внимавай, Маги! Помисли, ако не за себе си, то поне за бъдещия маркиз Уилтън.

– Ужасен си, не падаш по-долу от Рейф – отвърна мило херцогинята. – Освен това може и да е момиче.

– Глупости. Толкова си усърдна, че е невъзможно да не успееш още от първи опит да родиш толкова желани наследник.

Двамата останаха прегърнати с интимността на хора с много сърдечни отношения. Херцогинята беше висока почти колкото Робин и със същата руса коса.

В своя ъгъл Макси се усети толкова уязвена, че за миг ѝ падна пелена пред очите. Въобразяваше си, че е готова за всичко, което може да ѝ се случи в този дом. Само не за нещо подобно. Как можа той да се осмели да я доведе в дома на своята любима? Как можа да го направи?

– Искам да се запознаеш с един човек, който е наистина съвсем специален – каза Робин и се дръпна от херцогинята.

Докато двамата се приближаваха към нея, Макси се усети обзета от смесица от гняв и объркване. Как се държи човек в присъствието на херцогиня? Особено ако е жена, преоблечена като мъж?

Отговорът дойде с примера на една великолепна лейди, с която се бе запознала в Бостън: гражданка на Американската република не се покланя на никой смъртен, а само на Бог, при това ако почувства необходимото предразположение. От тази гледна точка любимата на любимия на Макси със сигурност не заслужаваше реверанс.

Понеже беше облечена като момче, Макси реши, че едно сваляне на шапка е напълно подходящо. Свали я, но не беше в състояние да направи каквото и да било с израза на лицето си, навярно неуместно враждебен.

Херцогинята спря смаяна и отвори широко очи. Те бяха сиво-зелени, а не сини като тези на Робин.

– Маги, това е госпожица Максима Колинс. Макси – херцогиня Кандовър. – Робин сложи леко ръка на рамото на Макси. – Опитвам се да склоня Макси да се омъжи за мен.

Сивозелените очи на херцогинята издадоха изненадата ѝ, а после нескрито възхищение. За съвършена красота на лицето ѝ липсваше симетричност, но лъчезарният ѝ чар го компенсираше напълно. Нищо чудно, че посещава сънищата на Робин.

Съзряла откровената веселост на херцогинята, Макси беше опасно близко до избухване. Тази Маги е възприела очевидно интереса на Робин към една мърлява дрипла като сполучлива шега.

Но още първите думи на херцогинята притъпиха опасното острие на яростта ѝ.

– Колко се радвам да се запозная с вас! – каза тя мило и ѝ се усмихна почти съзаклятнически. – Надявам се, че ще склоните да приемете предложението на Робин. Той притежава редица чудесни качества, но допускам, че в момента с удоволствие бихте го убили, права ли съм?

Предположението така добре улучи право в целта, че Макси веднага изгуби равновесие.

– Тъкмо размислям кой ще е най-добрият начин – изсъска тя през стиснати зъби. – Ако го хвърля в горещо олио, ще стане прекалено бързо.

Маги се засмя.

– Предполагам, че ви е довялкъл тук, без поне с думичка нещо да ви обясни?

– Точно така е, ваше високоблагородие. – Макси погледна Робин, който не изглеждаше ни най-малко смутен или поне объркан. Ръката му продължаваше да лежи на рамото ѝ и това докосване ѝ придаваше увереност, въпреки че с най-голямо желание би му извила врата. – Робин спомена само много неопределено, че иска да посети приятели, нищо повече.

– Това е последица от твърде продължителната му шпионска дейност, при която всяка неизречена дума е предимство. – Маги посочи с неопределено движение наоколо си. – Когато видях за пръв път този мавзолей, и аз бях доста шокирана. – Тя наведе глава встрани и изгледа Макси. – Американка ли сте?

Имаше очевидно също като Робин добро ухо за акценти, но им бяха общи, изглежда, и някои други неща. Нейната констатация не можеше, разбира се, да подобри настроението на Макси.

– Да, но баща ми беше англичанин, син на шестия виконт Колингууд. – В същия миг се засрами от това желание да подчертае благородническото си потекло, но беше вече късно да си върне думите назад. Маги сви замислено вежди.

– Колингууд. Имението им е на север, нали? В Дюрам?

– Да. – Прозвуча ужасно кратко, затова Макси добави: – Прекарах пролетта при чичо си и неговото семейство.

Робин беше погледнал учудено Макси, когато тя спомена роднинството си със семейство Колингууд, но сега заяви непринудено:

– Тъй като пристигнахме в Лондон без петак, надяваме се да можем да преспим една-две нощи в Кандовър хаус.

– Сигурна съм, че ще намерим нещо подходящо. – После херцогинята се обърна отново към Макси. – Позволете да ви покажа вашата

стая, за да можете да си отпочинете.

– Ако нямате нищо против, ваше високоблагородие, бих искала да разменя преди това няколко думи с Робин на четири очи. – Гласът на Макси звучеше непринудено, но очите ѝ святакаха опасно.

– Разбира се. – Херцогинята посочи една врата. – В малкия салон никой няма да ви безпокои.

Докато Макси следваше Робин в съседната стая, той я следеше незабележимо с поглед. Предполагаше, че ще е разгневена да се озове в дома на Маги, но явно беше подценил, и то много силата на нейната ярост.

Щом вратата се затвори зад тях, тя се обърна рязко към него. Всеки квадратен сантиметър от крехкото ѝ тяло трепереше от яд.

– Как се осмели да ме доведеш в къщата на своята възлюбена?

– Маги от години не е моя възлюбена – възрази той спокойно. – Но продължава да е моя приятелка и знаем и двамата, че можем да разчитаме един на друг. Тъй като ние с теб се нуждаем сега от покрив над главите, реших, че е повече от естествено да дойда тук.

Той прекоси салона и се облегна на камината.

– Знаех, че мога да ѝ имам доверие и че в Кандовър хаус ще приютят двама дрипави пътници, без да задават неприятни, може би дори опасни въпроси. Тук можеш да се превърнеш отново в уважавана млада лейди.

Макси сви ръце в юмруци, но запази самообладание.

– Ти се представи на домоуправителя като лорд Робърт. Предположих, че това не е истинската ти титла.

– Ти реши, че не била „истинска“. Предпочетох временно да не се мъча да поправа погрешното ти предположение – възрази той.

– Ти ми заяви, че не си благородник.

– В строгия смисъл на думата наистина не съм. Ако се случи, не дай боже, моят брат да умре, неминуемо ще наследя титлата. – Той сви рамене. – Всичко това няма кой знае какъв смисъл.

– Баща ти херцог ли беше?

Той поклати глава.

– Той беше маркиз Уолвърхемптън. Малко нещо по-долу по йерархичната стълба.

– Това значи, че когато се срещнахме, ти си бил в родовото ви имение. – Тя го погледна, сякаш ѝ беше напълно чужд. – Що за човек си всъщност? От самото начало си ме заблудил, накара ме да реша, че си бездомен скитник, крадец или нещо още по-лошо. Колко още лъжи си

ми сервирал?

– Винаги съм ти казвал истината. – Робин пристъпваше от крак на крак и избягваше да я гледа. Демонстрираше подчертано самообладание, което подсказваше, че или е много нервен, или изпитва чувство за вина. – Признавам все пак, че в твоє присъствие съм давал по отношение на други хора неверни сведения.

Без да се замисля; Макси грабна една чудесна мраморна статуетка. Само на сантиметри от главата на Робин, тя се разлетя на късчета, улучила перваза на камината. Парченца порцелан го улучиха, но той дори не трепна.

– Изобщо не ме интересува, та ако ще всяка твоя дума да е проверена лично от дядо боже, дали е вярна, или не. Сигурно си бил възпитан от юристи или от йезуити – извика тя презрително. – Целта ти беше да ме измамиш, независимо от това, дали си успокоявал чувствителната си съвест, заобикаляйки истината. – Гласът ѝ секна. – Господи, каква глупачка съм била, да ти повярвам.

Болката ѝ проряза сърцето му като с бръснач. Потресен, той си пое дълбоко дъх.

– Имаш право. Използвах истината, за да ти направя лъжливо впечатление. Но ти се кълна, че не съм искал да те правя на глупачка.

– А какво беше в такъв случай намерението ти?

Тя го гледаше с почти разкрито лице и нейната болка го накара дълбоко да съжали, че неволно я е наранил. На всичкото отгоре за вътрешния му поглед настоящето беше изтласкано от спомените за тяхната любовна нощ, нейната смелост, великодушие, нейната чувственост и страст.

Когато погледите им се срещнаха, той я желаше с всепокоряваща сила. Неговите физически и емоционални потребности бяха толкова тясно преплетени, че беше вече неспособен да ги отдели едни от други. Беше я пожелал от първия миг, когато отвори очи и разбра, че една очарователна, енергична нимфа се е спънала в него.

Но защо трябваше да се държи след това толкова глупаво? Как можеше той, мъж, известен със способността си да съчувства, да прояви такова неразбиране? Докато той се ровеше в дълбините на своето Аз, отговорът се изясни много бързо.

– Не се гордея особено с лорд Робърт Андървил – изрече той с мъка. – А щом това момче толкова не ми харесва, нали не можех да предположа, че ще стане симпатично на теб. От мига, в който те срещнах, пожелах толкова силно ти да ме обикнеш.

Както стана ясно, трябвало е да опита, каквото и да му струва, много по-рано с откровеността. Тялото на Макси се отпусна, гневът ѝ се изпари. Един безкрайно дълъг миг двамата се гледаха право в очите.

– Разбирам – каза тя. Гневът ѝ беше минал, но оставаше създамата се празнота. Макси прекоси салона, облегна се в другия край на камината и кръстоса ръце на гърдите. – Ти защо ме доведе тук? За да получиш одобрението на Маги, така ли? – попита почти отчуждено. – Или искаше само да ѝ докажеш колко ниско си паднал, откакто те е напуснала? За теб ще е очевидно невъзможно да намериш друга толкова хубава и аристократична жена като нея, та си решил на противоположното. Като ѝ представиш някаква нецивилизована дивачка, това би трябвало да я накара да се позамисли, нали?

– Боже милостиви! Нали не мислиш сериозно, че съм дошъл тук с теб по толкова абсурдни причини! – Разбрал основанията за нейния гняв, Робин усещаше как му става зле. – Ти си толкова мъдра жена и с толкова силен характер, че всеки мъж би се чувствал щастлив да привлече вниманието ти. Дори цялата в кал и рошава, ти си прекрасна.

Устните на Макси станаха съвсем тънки.

– Като добър амбулантен търговец винаги намираш какво да кажеш. Но понякога, лорд Робърт, думите не са достатъчни.

Беше си го заслужил, но въпреки това изпита чувството, че тя му е забила юмрук в стомаха.

– Признавам се за виновен, признавам, че се държах като невероятен идиот. Но да твърдиш, че съм те довел, за да получа одобрението на Маги, значи да си на съвсем погрешен път. Но е вярно, че наистина исках ти да се запознаеш с нея. Вие двете сте най-важните жени в моя живот и вярвам, че можете да станете приятелки.

Макси протегна ръка и прокара толкова замислено пръсти по перваза на камината, сякаш беше най-интересния предмет на този свят.

– Ами ако тя се отнесе с презрение към мен. Какво тогава?

– Тя не може да се отнесе с презрение към теб. – Той покри пръсти ѝ с длан. Те се свиха от неговото докосване, но Макси не ги отдръпна.

– Твоят въпрос гласи по-скоро, дали те предпочитам пред нея. – Той засили натиска си върху нейната ръка. – И отговорът е да. Дори ако Маги би проявила глупостта да се намеси, тя не би имала успех. Само от твоята воля зависи дали да се разделим, или не.

Макси затвори очи, калейдоскоп от чувства премина по лицето ѝ. Неспособен да продължи да стои на разстояние от нея, Робин пристъпи

крачка напред и я взе в прегръдката си.

Неспособна да се съпротивлява и сякаш изтощена докрай, тя скри лице на рамото му. Колкото и яростни да бяха вербалните им конфликти, на равнище телесен допир между тях цареше единствено пълна хармония. Той я прегръщаше силно и се надяваше, че прегръдката ще успокои и нея, както беше действала благотворно и на него.

– Какви други изненади си приготвил за мен? – попита тя изведнъж, без да вдига глава.

Той се позамисли.

– Ами аз не съм беден. Собственик съм между другото и на Ръкстън.

Тя вдигна глава и в очите ѝ проблесна престорен ужас.

– Искаш да кажеш, че откраднахме собствените ти коне? – Когато той кимна, тя добави укоризнено: – Като си спомня какъв страх брах, и сега ми призлява.

– Нали ти казах да не се притесняваш.

– Херцогинята има право. – Гласът на Макси звучеше сериозно, но в ъгълчетата на устните ѝ трепкаше усмивка. – Ти си наистина невъзможен човек.

– Признавам си вината – въздъхна той дълбоко. – Но не можах да не се поддам на изкушението да се представя за друг.

Макси го погледна сериозно.

– По този въпрос ще трябва да си поприказваме по-подробно, но вече не тази вечер.

– Добре, защото и аз едва ли ще съм в състояние. По всяка вероятност всичко зависи от твоето решение дали ще пожелаеш да се омъжиш за мен, или не. – Думите бяха произнесени сякаш между другото, но Робин затаи дъх. Той трябваше да знае дали събитията от последния час са я разгневили дотолкова, та бракът с него да ѝ се е видял невъзможен.

Тя поклати глава.

– Не зная, Робин. Ние сме всъщност много по-далеч един от друг, отколкото предполагах. – Тя вдигна ръце и се заигра с ревера на дрипавото му палто. – Не зная нито дали съм подходяща за твоя английски свят, нито дали изобщо имам желание да се нагодя към него.

– Ние сме си по-близки, отколкото го осъзнаваш, а този английски свят, както го наричаш, не е единствената възможност. – Той я целуна по косата. – Но и затова не му е времето да говорим сега. – Важно е само, че не ми казваш веднага не. – Той се усмихна леко. – Благодаря ти, че не ме улучи с порцелановата фигурка. Въпреки че наистина си го

заслужавах. Бях невероятно глупав.

– А пък аз трябваше да си укротя темперамента – призна си плахо Макс. – Мога само да се надявам, че статуетката не е предавана от поколение на поколение семейна ценност...

Вратата се отвори и херцогиня Кандовър влезе в салона. Като видя, че гостите ѝ се прегръщат, понечи веднага да се оттегли.

– Моля да ме извините, но, изглежда, не сте чули, че почуках.

– Това не е причина веднага да избягаш. – Робин се откъсна бавно от Макс. – Ние се споразумяхме за примирие.

– Току-що получих съобщение от Рейф, че ще може да излезе от Уестминстър по-рано, отколкото е предполагал. Какво ще кажете да вечеряме след около час? Вашата компания би ми доставила огромна радост, но ако сте много уморени, мога да наредя да качат яденето в стаите ви.

Макси погледна Робин, после отговори:

– С удоволствие, ваше превъзходителство, но трябва да ви предупредя. Нося си само една рокля, а след пътуването тя едва ли ще е много за пред хора.

– Моята камериерка може да я изчетка и да я изглади. – Погледът на Маги се спря на парчетата пред камината. – Колко се радвам! Строшили сте тази ужасна скулптура – Лаокоон.

Макси пламна цялата.

– Ужасно съжалявам. Стана само по моя вина. Ще се постарая колкото може по-скоро да я възстановя.

– В никакъв случай! – Херцогинята се усмихна смутено. – Фигурката беше сватбен подарък от братовчед на Рейф, който не криеше, че е против женитбата ни. Трима души, обгърнати от змии наистина не са приятен подарък, съгласна сте, нали? Нарочно сложих фигурката на ръба на масата, с надеждата, че някое от слугинчетата ще я събори, без да иска.

Макси се разсмя весело.

– Ако в дома ви има още нещо, което предпочитате да видите на парчета, ще се радвам да ви направя удоволствието.

– Разбрахме се! – Херцогинята тръгна към вратата. – Да ви покажа ли сега стаите ви? Имате още време за една баня или ако предпочитате, малко сън.

Макси последва с решителен израз на лицето херцогинята нагоре по стълбата. Представата, че Робин и тя биха могли да уредят личните неща, които ги разделяха, беше достатъчно трудна. Сега се бе озовала в

един чужд, непознат свят, в който само малцина биха я приели на драго сърце. Колкото по-скоро разбере дали ще може да живее в него, толкова по-добре.

Макси тъкмо беше излязла от луксозната баня, когато херцогинята ѝ прати своята камериерка-французойка. Мари Лавал не изрази естествено ни най-малко недоволство от толкова необичайната гостенка и все пак на лицето ѝ беше изписана мъка, когато подаде на Максис току-що изгладената рокля. Но свободният френски на Максис, въпреки че беше с лек канадски акцент, ѝ спечели много бързо симпатиите на Мари.

Макси се напъха в простичката бяла муселинена рокля, после седна търпеливо пред огледалото, за да може камериерката да среши и закрепчи черната ѝ коса на елегантен кок на тила. Резултатът беше повече от добър. Въпреки това Максис хвърли още веднъж нервен поглед в огледалото, когато един лакей дойде да я отведе в трапезарията. Последва го все пак с високо вдигната глава надолу по стълбата.

Робин и херцогинята бяха събрали златокоси глави и нещо си бъбреха. И неговият вид се беше променил през изминалия час с помощта на чиста риза и вратовръзка, заети по всяка вероятност от гардероба на херцога. Беше толкова естествен и непринуден, че Максис пак стана нервна. Неговото място може и да беше в дома на един херцог, но какво ли търсеше всъщност тя тук?

Робин я чу да влиза и вдигна глава. Сините му очи просияха. Той стана, приближи се към нея и прошепна:

– Изглеждаш наистина очарователно.

Макси се изчерви леко, но възторженият му поглед я стопли до връхчетата на пръстите на краката.

– Много мило от твоя страна, но тази рокля нямаше дори в Бостън да е на мода, да не говорим за Лондон.

– Позволи ми да ти кажа, че мъжете се интересуват много повече от общото впечатление, отколкото от модни тънкости. А в твоя случай това впечатление е главозамайващо. – Той я хвана под ръка и я заведе до едно кресло. – Впрочем аз може и да не съм обективен, но нали за пръв път те виждам в рокля.

Възхищението и закачката на Робин помогнаха на Максис да се отпусне дотолкова, че вече можеше да участва съвсем непринудено в разговора. Херцогинята носеше като Максис съвсем семпла рокля, давайки по този начин още едно потвърждение за своята тактичност. Освен това Робин, изглежда, ѝ беше казал нещо за въздържателството на Максис,

защото ѝ сервираха лимонада, докато другите двама пиеха шери.

Когато вратата се отвори, херцогинята хвърли леко сърдит поглед към часовника върху камината. Макси веднага разбра, че човекът, който престъпи прага, е херцог Кандовър. Докато Робин можеше да се превъплътява като същински хамелеон в най-различни роли, херцогът правеше толкова определено впечатление на аристократ, че явно не беше в състояние да се представя за нещо друго. Иначе беше наистина много хубав мъж и по външност много подходящ партньор за красавицата Маги.

– Извинявай, мила, че закъснях – каза новодошлият, – Касълрийд ме задържа. – Като видя госта, той забави крачка, радостна изненада се изписа на лицето му. – Робин, разбойнико. Какво те води в Лондон?

Двамата мъже си стиснаха сърдечно ръцете. После Робин представи Макси на херцога. Когато Кандовър се наведе над ръката ѝ, Макси видя, че косата и тенът му бяха тъмни като нейните собствени, но цветът на очите беше хладно северносив, впрочем искриците в тях издаваха чувство за хумор и дори мило любопитство.

– Колинс – повтори замислено херцогът, докато се изправяше. – Роднина ли сте на семейство Колинс от Чанлей?

– Сегашният лорд Колингууд е мой чичо, ваше високоблагородие.

– В такъв случай с вас сме далечни роднини, нещо като втори или трети братовчед и братовчедка. – Кандовър ѝ подари една усмивка, която по парализиращо въздействие можеше да се сравни с тази на Робин. – Винаги е хубаво да се запознаваш с нови роднини, особено ако са привлекателни като вас.

Той ѝ подаде ръка и добави:

– Понеже съм полумъртъв от глад, няма да е зле да пристъпим веднага към вечерята. Сит и доволен, ставам много по-любезен.

Макси си каза усмихнато, че херцогът едва ли можеше да бъде още по-любезен. Робин беше постъпил все пак може би добре, като я беше довел в този дом.

Според английските мащаби беше най-обикновена вечеря, наистина великолепно приготвена. Макси се зарадва, че не ѝ се налага да се справя с толкова много ястия, колкото поднасяха обикновено в Чанлей.

Разговорът също се оказа лек и непринуден, защото тримата британци полагаха всички усилия Макси да не се чувства като изключена от него американка. Беше дълбоко трогната, но и малко развеселена. Наистина ли е направила при появата си в Кандовър хаус толкова сплашващо впечатление? Очевидно, макар и не непременно по причините, които предполагаше херцогинята.

Господата не се лишиха от удоволствието да правят компания на дамите, докато си пиеха кафето в салона. За Макси това беше добре дошло. Наистина херцогът се държеше с нея повече от приятелски, но тя още не беше готова да остане, изпълнена с доверие, на четири очи с възлюбената на Робин. С някогашната възлюбена на Робин.

Когато херцогът и херцогинята се впуснаха в спор около предстоящо пътуване в провинцията, гостите излязоха с кафето си на терасата. Зад къщата се простираше толкова обширна и пищна градина, та човек едва можеше да повярва, че е в центъра на един от най-големите градове на света.

Макси наблюдаваше тайничко домакините. Тясната връзка между двамата беше почти осезаема.

– Дори да се е омъжила за него заради парите му – прошепна тя, – сега връзката им е много по-силна.

Робин ѝ хвърли учуден поглед.

– Какво, за бога, те е навело на мисълта, че Маги се е омъжила за Рейф заради неговото богатство?

– Ами ти. Онази заран в „Дроувър Ин“ ти каза, че Маги си е избрала съпруг, който може да ѝ предложи много повече от теб. – Тя направи широк жест. – Всичко това, и херцогска титла отгоре. Страшно много е. Въпреки това не ми се ще да го повярвам. Херцогинята не прави впечатление на алчна, а ти, според собственото ти признание, си богат човек.

– Ето още един пример за това, как съм те насочил, без да искам, към неверни изводи. Маги не може да се купи, а само да се спечели. – Той се обърна и се загледа в градината. – Когато го казах, имах предвид емоционалното, а не финансовото ни състояние. За пари и позиции никога не е ставало дума между нас.

– Все още ли те боли, Робин? – попита тя тихо. – Сега, когато се запознах с нея, разбирам защо е толкова трудно да я забрави човек.

– Болката ми остана в миналото. – Той я погледна много настойчиво в очите. – Сега мисля само за бъдещето.

Сега дойде ред на Маги да се загледа в градината. Четиримата се движеха сякаш със стъпките на някакъв емоционален менует. Един от тях научаваше нещо и го споделяше, после се разделяха и поемаха чуто-то в себе си, преди да се приближат отново един към друг. Следваше нов миг на откритие и ново отдалечаване. Но с всяко приближаване един към друг си ставаха малко по-близки.

Беше може би необходимо да се приближават с малки стъпки към опознаването на другия и на самите себе си. Макси очевидно още не

беше в състояние да се замисли върху последната забележка на Робин. Твърде много събития ѝ се струпаха отведнъж.

Тя се обърна така, че да вижда отражението си във вратата към терасата. В скромната рокля и с елегантната фризура изглеждаше почти като благородна лейди от Бостън. Тя се усмихна.

– Мръсна и чорлава, значи?

– Не твърдя, че беше възможно най-поетичният комплимент, но пък беше на място. Първото... – Робин се разсмя тихичко, – или по-точно второто нещо, което ми направи впечатление в теб, след като ме нападна в Уолвърхемптън, беше твоята красота.

– Не съм те нападала – протестира тя ужасена. – Просто се спънах. А пък ти да не беше дебнал там като змията в рая...

Той си допи ухилен кафето и остави чашата на масата до вратата към терасата.

– За човек, който се е страхувал от лондонското общество, си смайващо оперена.

Тя вдигна вежди.

– Не искаш, надявам се, да ме убедиш, че във висшето общество всички са като твоята Маги и нейния съпруг.

– Те биха били винаги и навсякъде едно изключение – съгласи се Робин. – Но обществото е все пак сбор от индивиди. Лондон е разнообразен. Човек може да намери достъп в един симпатичен кръг и изобщо да не се интересува от останалите.

– Моят опит с обществото не е бил всякога толкова положителен. – Макси си даде сметка, че в гласа ѝ звучи лека горчивина. Помисли си дали не е по-добре да смени темата, но после се отказа. Беше време за още една стъпка в техния менует. – Въпреки че Американските съединени щати са република, немалко хора се заплесват по аристокрацията. Като син на лорд баща ми беше добре дошъл в много от тъй наречените „най-добри семейства“. Смятаха го, разбира се, за ексцентричен, защото беше пътуващ книжар и нямаше пари. Въпреки това, когато прекарвахме зимата в Бостън, ни канеха два или три пъти седмично на обед. Свещеници, професори, богати търговци – всички приемаха като добре дошъл достопочтения Максимус Колинс.

И Макси си допи кафето, остави чашката и пак се загледа в градината.

– Една вечер чух случайно разговора на нашата домакиня с нейна приятелка. Разбрах, че баща ми не се отзовава на покана, ако аз не мога да го придружа. Госпожа Лодж приемала това условие, за да може да се

радва на чара и произхода на уважаемия господин Колинс, но ако онова малко метисче си позволи да дава аванси на мъжете, била готова да сложи веднъж завинаги край на това познанство. Понеже известни принципи трябвало да бъдат спазвани, нали така. Тя трудно можела да проумее как джентълмен като господин Колинс е могъл да се ожени за дивачка, тъй де, но мъжете са открай време жертви на своята похот.

Макси хвърли скришом поглед към Робин.

– Освен това нали всички знаем колко сладострастни са онези дивачки.

Робин потисна ругатня.

– Ако опитът ти е такъв, лошото ти мнение за обществото едва ли може да изненадва. – Той сложи ръка на рамото ѝ. Приятната топлина на това докосване помогна на Макс да отхвърли твърдението му с високомерно свиване на рамене.

– Ех, не всички бяха такива. В някои домове не ме приемаха само като досадно приложение. Никога не казах на татко за чутия разговор. Макс много харесваше тези вечери. Нямах да е хубаво да му ги отнемам.

Натискът на ръката на Робин се засили.

– Тази госпожа Лодж трябва да е била някоя лицемерка, но нейната неприязън може да е била предизвикана и от обичайната завист на някои застаряващи дами към млади и привлекателни жени.

Тя присви устни.

– Наистина ли го мислиш?

– Много се съмнявам госпожите в Бостън да са по-различни от тези в Лондон. Като оставиш настрана расовите предразсъдъци, ще получиш точно онова, което всяка завистлива матрона може да избълва за хубаво и младо момиче.

– Сигурно имаш право. Госпожа Лодж имаше три дъщери с някак разплути лица и изобщо без талия. – Макс се засмя високомерно – неочаквано бе успяла да освободи съзнанието си от случка, която я измъчваше тайничко от години. – Защо виждаме винаги само треската в околото на другия, но не и гредата в собственото си око?

– Природен закон, както това, че слънцето изгрява на изток, а ябълките падат от дървото на земята, а не излетяват в небето. – Той видя, че Макс си е възвърнала доброто настроение и отдръпна ръка. – Предполагам, че ще искаш още утре да отидем до хана, в който е починал баща ти.

Макси искаше да кимне, но се възпря. Беше прекосила почти цяла

Англия, за да намери отговор на съмненията си, а сега въпреки това се боеше от истината.

Страхува ли се от това, което ще разбере? Или се бои, че после ще трябва да вземе решение за Робин? Тя го обича, той иска да се ожени за нея. Възшност би трябвало да е съвсем просто, но не беше.

– Дали няма да е по-добре да посетя най-напред леля Дездемона. Тя се е срещала няколко пъти с баща ми. Сигурно може да ми разкаже нещо за заниманията му.

Робин кимна.

– Да дойда ли с теб или предпочиташ да помолиш Маги да ти даде някоя камериерка, която да те придружи?

Макси направи гримаса.

– Тези правила на добро възпитание са ужасно притеснителни. Но щом крехко цвете като мен явно не може да прекоси дори в карета града без придружител, предпочитам да дойдеш ти. Освен това ще си много по-полезен, в случай че леля Дездемона се покаже по някакъв начин неприятна.

– Това доказателство за доверие естествено много ме радва – увери я Робин. – Искам само да те помоля да не тръгваш още в зори. Искам да посетя преди това банкера си и своя шивач. Поръчах си няколко нови костюма. Ако имам малко късмет, може още да не са ги изпратили в Йоркшир. – Той погледна весело протрития ръкав на палтото си. – Няма да ми е трудно да се разделя с тази дреха.

– Може ли да го взема? Свързвам с това палто някои много приятни спомени.

– Когато пожелаеш. – Робин се поколеба. – Ще позволиш да ти поръчам една-две нови рокли? Фактът, че разполагаш с една единствена рокля, може да се окаже тук доста неприятен.

– Навярно си прав – отвърна тя не твърде ентузиазирано. – Но не искам да си пиляя времето с проби.

– Едва ли ще е необходимо. Камериерката на Маги може да ти вземе мерките. – Погледът му обгърна с възхищение фигурата ѝ. – Роклята ти наистина е семпла, но кройката е превъзходна и ти стои чудесно.

– Много благодаря, сама си я уших. Липсата на пари разгръща най-невероятни таланти. – Тя вдигна ръка и сподави прозявка. – Май съм уморена. Денят беше напрегнат.

– Ще се чувствам много самотен – прошепна бързо Робин.

Погледите им се срещнаха. Едва миналата нощ бяха станали любовници, а тази заран бяха приветствали новия ден като богове на

плодородието – голи и без капка срам. При спомена за това Макси усети как в нея се надига бурно желание.

Робин изпитваше същото. Вена на гърлото му затуптя ускорено, когато добави тихо:

– С удоволствие бих те целунал за лека нощ. Но ще свърши с това, че ще те понеса по стълбата и няма да те пусна от прегръдките си чак до утре.

Макси се опита да се усмихне.

– Толкова много не бива да си позволяваме. Би означавало сериозно нарушение на гостоприемството.

– Тук никой не дебне по коридорите. – Той протегна пръсти и докосна леко дланта ѝ. – Можем да прекараме заедно нощта, без някой да забележи.

Сърцето на Макси заби учестено, докато той описваше с връхчето на пръста си малки страстни кръгчета върху нейната длан. Тя погледна ръцете си. Дори най-докачливият бранител на добродетелта едва ли ще е шокиран, ако забележи това докосване, и все пак то я възбуждаше. Толкова силно, че ѝ се струваше – готова е да свали роклята си пред всички.

Пръстите му продължиха милувката – докоснаха китката, погалиха пулса и я възбудиха до краен предел. Макси преглътна, готова да се съгласи на всичко.

– Може ли да дойда по-късно при теб? – прошепна той страстно.

Изпълненият му с желание поглед я обгръщаше от глава до пети. Те бяха любовници, познаваха много добре телата си и той умееше с ловкостта на крадец да прониква в замъка на нейната страст...

Тази представа я накара да изпита желание високо да се разсмее и това сякаш скъса въжетото, с което я беше вързал.

– Прощавай, но мисля, че няма да е никак добре да спим в този дом в едно легло.

Искаше, разбира се, да каже – в дома на Маги. Робин затвори очи и изразът на лицето му се промени, то сякаш се вкамени. Когато я погледна пак, беше почти безразлично.

– Разбира се, че ще появя разбиране за чувствата ти, дори въпреки волята си.

Тя понечи да тръгне, но пак спря.

– Нали няма да сънуваш кошмари, ако останеш сам?

– И да се случи, сигурно няма да са толкова страшни като твоите в миналото. – Той ѝ се усмихна толкова нежно, че тя се усети сякаш

целуната. – Ти беше права – пороците стават по-поносими, ако има с кого да ги споделяш.

Макси пожела лека нощ на домакините и си каза, че за Робин ще е лесно да използва нейната загриженост, за да я примаме в леглото си. Въпреки опасния си чар и разни съмнителни способности, той беше и почтен мъж.

Когато го осъзна, перспективата за самотна нощ стана поносима.

Херцог Кандовър четкаше дългата руса коса на жена си. С полузатоворени очи тя се бе отметнала доволна назад. – Какво ще кажеш за приятелката на Робин?

Той се усмихна.

– Харесва ми. Робин обясни ли ти как тъй се изправиха изведнъж на прага ни?

– Не подробно. – После добави: – Иска да се ожени за нея.

– Наистина? – Ръката на Рейф замря. – Но той едва ли я познава от много време.

– Какво значение има това? Аз нали исках да се омъжа за теб още вечерта, когато се запознахме.

– Никога не си ми го казвала. – Рейф се усети някак абсурдно зарадван и продължи да я реши.

– Излишно беше да ти повдигам още повече самочувствието – каза жена му и подскочи със силен смях, защото той я погъделичка по ребрата.

– Тя е наистина необикновена – констатира Рейф. – Интелигентна, оригинална, многостранна. Всъщност двамата с Робин много си приличат. Освен това тя е по неподражаем начин много, много хубава.

– Знаех, че това веднага ще привлече вниманието ти – отбеляза дочакено херцогинята.

Рейф се ухили.

– Предполагам русокоси жени. – Той остави четката и се залови да масажира врата и раменете ѝ. – Не те ли притеснява да го виждаш в компанията на друга жена? Според мен е малко изненадващо, че я доведе тук.

– Аз пък мисля тъкмо обратното. Щях да съм изненадана и притеснена, ако не беше я довел при мен. – Тя се усмихна с лека самоирония. – Навярно всяка жена би се радвала тайничко, ако някогашният ѝ

възлюбен си спомня за нея със сърцераздирателна въздишка и думите: – Ах, каква великолепна жена беше! Ах, защо нещата не се подредиха другояче!

– Начинът, по който аз мислех за тебе една безкрайна дузина години?

– Точно така – отговори тя и избухна в смях. – Но аз наистина искам Робин да е щастлив, да не се заравя в миналото и да не се ожени за някое празноглаво момиченце само защото е самотен и не е успял да намери нещо по-добро.

– Не си представям той да е способен на подобно нещо.

– Аз пък не съм толкова сигурна – възрази Маги и между очите ѝ се появи замислена бръчица. – Откакто напуснахме Париж, непрекъснато се притеснявах за Робин. Писмата му бяха винаги много забавни, но въпреки това не ме напускаше чувството, че крие истинските си изживявания. Но като го видях тази вечер, разбрах, че отново е същият като преди. – След кратко мълчание тя добави: – Не, дори по-уравновесен от преди.

– А приемаш ли тази толкова несполучливо наречена Макси?

– Напълно – усмихна се Маги. – Когато ни представиха една на друга, на горкото момиче му щръкна козината като на раздразнена котка, защото Робин не си беше направил труда да ѝ обясни къде я води. Все пак момичето съумя да се държи наистина достойно. В свят, претъпкан с безлични хора, тя е личност.

– Предлагам ти да проявиш известна предпазливост с предложенията за приятелство – каза сухо Рейф. – Мис Колинс не може да се радва на връзката на Робин с друга жена.

Маги отметна глава и вдигна очи към него.

– Ти сигурно знаеш, че е съвсем излишно да ревнуваш от Робин, нали? Предполагах, че сте станали приятели.

Рейф целуна нежно дългата ѝ шия. Наистина отдавна се бе успокоил на тема някогашната връзка на съпругата си с Робин, нещо не твърде лесно за страстен мъж като него.

– Не ревнувам, но може би завиждам – за всички онези години, през които те имаше той, а не аз.

Тя поклати глава, сериозните ѝ сивозелени очи останаха вперени в него.

– Той притежаваше шпионката Маги. Но обстоятелствата, които я създадоха, вече не съществуват, тя също.

– Зная. Сега ти си Марго. – Рейф се наведе и целуна съпругата си

продължително и страстно. – А Марго е моя.

После той я вдигна на ръце, занесе я до леглото и го доказа по възможно най-силен и задоволяващ начин.

Беше вече много късно, когато лорд Колингууд стигна до „Хотел Клеръндън“, но макар да беше капнал, не можа да заспи. След като се въртя близо час напразно в леглото, стана и посегна към шишето с бренди на нощното шкафче.

Отпи в тъмното голяма глътка и се замисли за мисията си. Максима сигурно е вече в Лондон. Не е изключено и вече да е научила истината за баща си. Това предположение причини на Колингууд силна болка.

Той отпи повторно. Сякаш положението не беше и така толкова близко до скандала, та трябва да се съобразява и с онзи рус шарлатанин, с когото се е заплела племенницата му. Ако младежът още е с нея, той ще предизвика допълнителни затруднения. Трябва да намери начин да го отстрани. Час по-скоро.

Както и да се погледне, цялата история е ужасно неприятна. Още по-лошо е, че въпреки странното й възпитание и произход, той много обичаше Максима. Тъкмо затова си направи толкова труд. Ако не успее, Олтиа пак ще заяви, че вината е само негова, защото не е бил достатъчно твърд.

Лорд Колингууд въздъхна дълбоко и зарови лице във възглавниците. Семейството наистина е тежък кръст.

22

Дездемона влезе в залетия от слънцето салон и се наслади да усещането да си отново у дома. Всичко тук беше толкова нормално, че можеше дори да повярва, че последните няколко седмици са плод на фантазията ѝ, резултат от преяждане с омари или от прекалено чести политически делови обеда.

Когато пред къщата спря каляска, тя надникна през прозореца и се усмихна. Широкоплещестата фигура на маркиз Уолвърхемптън, който сега изкачваше стълбата към входната врата, не беше плод на въображението ѝ. Беше склонил да я посети по това необичайно време и в момента часовникът удари единайсет. Дездемона харесваше мъже, на които може да се разчита. Докато чакаше да го въведат, звънна на прислугата да приготви кафе.

След като размениха думите за поздрав, вече пред чашите с кафе, Гайлс съобщи:

– Брат ми е в Лондон. Преди малко в банката съм го изтървал за малко.

– Чудесно! В банката имат ли представа къде живее?

– За съжаление не, но поне знаем, че е пристигнал в Лондон и прави усилия да се крие. След ден или два вече ще зная къде е отседнал, а той на свой ред ще знае къде е племенницата ви.

Дездемона понечи да каже нещо, когато слугинчето влезе и учтиво се поклони.

– Моля да ме извините, милейди, но госпожица Максима Колинс и лорд Робърт Андървил са дошли да ви направят визита. – Момичето сви с леко презрение носле. – Нито един от тях нямаше визитна картичка.

Дездемона отвори уста и не я затвори. Овлaда се все пак и каза:

– Въведи ги, Алиса.

Минута по-късно обектът на продължителното им преследване влезе небрежно в салона.

Дездемона беше чувала, че нейната племенница е нежна, тъмнокоса и привлекателна, но това описание отговаряше твърде непълно на действителността. Младата дама с катраненочерна коса, която престъпи прага ѝ, беше нежна и самоуверена, а красивото ѝ лице съответстваше безукорно на великолепната ѝ фигура. Въпреки скромната муселинена рокля Максима Колинс не правеше в никакъв случай впечатление на мимоза.

Не приличаше на човек, който би позволил да му вземат маслото от филията.

Не по-малко смаяна, Макси наблюдаваше своята висока, червено-коса леля. Дездемона си помисли весело, че двете сигурно приличат на две котки, които внимателно се опознават.

– Надявам се да ми простиш непредизвестеното нахлуване, лельо Дездемона. А това е моят приятел, лорд Робърт Андървил – посочи тя Робин. – Лейди Рос – обърна се тя след това към Робин.

Дездемона хвърли бегъл поглед към спътника на племенницата си, после още един, който премина в нещо като втрещване. Русият лорд Робърт правеше впечатление на джентълмен, а не на нехранимайко, беше и толкова хубав, че можеше да развълнува всяко женско сърце.

Той се поклони на домакинята.

– Ваш покорен слуга, лейди Рос. – После се изправи с усмивка, която би докарала всяка чувствителна жена близо до припадък.

Само че Дездемона не беше чувствителна, поне не в момента. Тя изгледа Робин с мрачна закана и отвърна с кратко кимване с глава.

– Мило мое момиче – обърна се тя към племенницата си, – толкова се радвам най-сетне да те видя. Бях толкова загрижена за сигурността ти.

– Но защо? – попита Макси с широко отворени невинни очи.

Дездемона чу как зад нея маркизът прихна. С крайчеца на очите видя, че той страшно се забавлява.

Лорд Робърт още не беше забелязал присъствието на брат си. Сега смехът го накара да се озърне.

– Гайлс! Какво съвпадение. Не знаех нито че имаш намерение да пътуваш за Лондон, нито че познаваш лейди Рос.

– Не познавах лейди Рос, но пътуването беше непредвидено – отговори Уолвърхемптън. – А ти си причината и за двете.

– Наистина?

– Лейди Рос и аз – поотделно и заедно – прекосихме през изтеклите две седмици запъхтени цяла Англия, за да ви открием – обясни маркизът. – А вие двамата цъфнахте преспокойно тук, сякаш единствено с желанието да направите сутрешна визита на по-възрастната леля.

– Леля Дездемона не е „по-възрастна“ – отсече категорично Макси.

– Много благодаря – измърмори „не по-възрастната“ леля с чувството, че ситуацията явно излиза от контрол. Впрочем наистина ли е извън контрола?

– Просто се изразих образно – усмихна се Гайлс нежно на

Дездемона. – Бъдете уверени, че съм успял да забележа – наистина не е възрастна. Мис Колинс, тъй като ми се струва, че на дневен ред е една пълна бъркотия, ще позволите ли да ви се представя. Аз съм Уолвърхемптън, по-големият брат на вашия безотговорен спътник.

– О, да – каза замислено Макси, – същият, който, ако не дай боже, умре, неминуемо ще остави на Робин благородническата си титла.

Гайлс премисли шокиран онова, което току-що бе чул. После кимна.

– Точно така е.

– Мисля, че трябва първо всички да седнем и да си изпием кафето – предложи Дездемона, като се овладяваше с мъка, и позвъни да донесат още чаши.

Максима седна срещу леля си.

– Защо си се притеснявала за мен, лельо Дездемона? Да не би чичо Клитъс да ти е писал?

– Пристигнах в Чанлей малко след твоето бягство. Клитъс и Олтиа предположиха, че си ги напуснала внезапно и сигурно разполагаш с много малко пари. От това следваше, че не е изключено да си решила да стигнеш до Лондон пеша.

Донесоха чашите и Дездемона наля на новодошлите кафе. После продължи:

– Млада жена, пожелала да пътешества сама в чужда страна, пълна с нехранимайковци, измамници и господ знае какви ли не още разбойници... разбира се, че се тревожех. Затова реших да се опитам да те настигна.

– Много мило от твоя страна, но си могла да си спестиш усилията. – Големите кафяви очи на Макси изразиха леко учудване, че някой може да е толкова загрижен за нея. – Беше приятно, много интересно пътуване, по време на което не се случи нищо достойно за отбелязване.

Лорд Робърт за малко не се задави с кафето. Максима му хвърли унищожителен поглед. Нейният спътник придаде тутакси невероятно невинен израз на лицето си и се обърна към брат си.

– Ами ти какво общо имаш, Гайлс?

– Лейди Рос получи сведение, че племенницата ѝ е била отвлечена насила от моя брат-женкар – гласеше отговорът.

Лорд Робърт вдигна високо вежди.

– Аз – женкар, Гайлс? След месеците безукорно поведение в Йоркшир, мислиш ли, че наистина го заслужавам?

– Това чух от селяните – обясни Дездемона с подчертано присвити

устни. – Затова потеглих към Уолвърхемптън с цел да поразпитам.

– Лейди Рос не предава нещата съвсем точно – заяви весело маркизът. – Защото нахлу в кабинета ми като богиня на отмъщението, запокити чадъра си срещу мен и те обвини в твое отсъствие във всички възможни грехове и в нравствена поквара, заплаши ме с цялата строгост на закона и изхвърча навън.

Под любопитните погледи на своята племенница и на лорд Робърт Дездемона се изчерви и хвърли на маркиза укоризнен поглед. Ех, да наистина беше през споменатия ден малко невъздържана, но беше и много некоректно от негова страна да го казва тъкмо сега.

– Женкар и нравствено покварен? – Лорд Робърт погледна съчувствено домакинята. – След като сте го чула, наистина не ви е оставал друг избор, освен да се опитате да изтръгнете клетата си племенница от ноктите ми.

Това обяснение му спечели многозначителното изсумтяване на Максима.

– Опасенията ти са били разбираеми, но и абсолютно излишни, скъпа лельо. Лорд Робърт настоя да ме придружи единствено и само, за да имам сигурна закрила. – В гласа ѝ се долавяше достатъчно ясно справедливо възмущение. – И той като тебе реши, че съм напълно неспособна да стигна сама жива и здрава в Лондон.

Лорд Робърт ѝ се усмихваше с неприкрита нежност.

– Погрешното ми мнение беше много скоро опровергано, нали Макси?

– Макси ли? – възкликна неволно Дездемона. – Какво ужасно умалително!

На племенницата обаче ѝ настръхна перушината.

– Така ме наричаше татко, лельо Дездемона, и много ми харесва.

– А мен баща ти ме наричаше Дици, което също не ми допаднаше твърде – изрече хладно Дездемона.

– Дици ли? – попита любопитно Уолвърхемптън.

– Е, щом ти харесва да те наричат Макси, ще се опитам и аз да свикна – продължи невъзмутимо Дездемона. – Тя се любуваше на крехката фигурка на племенницата си. – Но може би трябва да престанеш да ме наричаш лельо. Разликата ни е само няколко години, пък и не се доказах май особено добре като леля. По-добре ще е, мисля, да се опитаме да станем приятелки.

Макси се усмихна плахо.

– На мен много ще ми хареса.

Дездемона отпи глътка кафе и дълбоко въздъхна.

– Въпросът е наистина деликатен и навярно много „лелински“, но бях загрижена за добрата ти репутация. – Тя хвърли поглед към лорд Робърт. – В Америка е навярно по-различно, но ти сигурно си даваш сметка какво е благопристойно в Англия и какво не? – Много се надяваше да не и се наложи да се изрази по-ясно.

– Ако имаш предвид онова, което предполагам, че имаш предвид – отговори Макси с благонравната хладина, която би направила чест на някой пансион за благородни девици, – уверявам те, че лорд Робърт се държа като съвършен джентълмен. – Ефектът от твърдението ѝ се оказва все пак неособено голям, когато тя добави съвсем тихичко: – За разлика от мен.

Убедена, че не е чула добре, Дездемона впери поглед в племенницата си. Гайлс, до когото момичето седеше съвсем близо, се забори с внезапен пристъп на кашлица.

– Къде си се настанила? – попита Дездемона, осъзнала мъдро, че ще е по-добре да смени темата. – Много ще се радвам, ако дойдеш да живееш при мен.

– Много мило от твоя страна, но ние живеем в Кандовър хаус. Херцогът и херцогинята са много гостоприемни.

Маркизът подскочи и стана изненадан.

– Живеете при Кандовър и съпругата му?

– Да – отговори лорд Робърт с леко предизвикателство в гласа. – И защо не?

– Е да, защо не? – измърмори Гайлс.

Дездемона си обеща да попита по-късно Гайлс за скритите основания на този диалог.

– Заради Олтия ли напусна така внезапно Чанлей? – попита тя племенницата си. – Олтия никога не е гърпяла някой да ѝ противоречи.

Макси се поколеба.

– Това беше една от причините – отговори най-сетне. – Но исках, преди да се завърна в Америка, да се видя и с теб.

– Искаш да напуснеш Англия? – Колкото и да е странно, но Дездемона изобщо не беше помисляла за такава възможност.

Тайнствен израз се появи в кафявите очи на момичето.

– Плановете ми са все още малко несигурни.

От една страна, възможността Макси да се върне в Америка беше наистина чудесна. Ако се е стигнало по някакъв начин до интимност, няма да има скандални последици. Е да, помисли си Дездемона с

подновено съмнение, но други последици по всяка вероятност едва ли могат да бъдат предотвратени.

Макси остави чашата си на масата, наведе се напред и скръсти здраво ръце в скута.

– Моля те, Дездемона, ако нямаш нищо против, би ли могла... би ли могла да ми разкажеш за срещите си с Макс, преди той да умре?

Като видя сериозния израз на лицето на племенницата си, Дездемона подозря, че това ще да е била истинската причина за пътуването ѝ до Лондон. Макс много обичаше дъщеря си и явно е било взаимно. Тя сигурно ужасно се измъчва, защото баща ѝ е починал сам и толкова далеч от нея.

– Разбира се, че нямам нищо против да ти говоря за него – каза тя и се отпусна с тъжна усмивка на облегалката на канапето. – Толкова се радвах да видя отново Макс. Когато замина за Америка, бях още дете, но той ми пишеше чудесни писма. – Тя се усмихна. – Да не забравя – мога да ти върна златния му часовник. Намерили са го у един убит пладнешки разбойник.

Думите ѝ предизвикаха оживени обяснения и от двете страни. След като случилото се бе подробно обсъдено, маркизът стана.

– Сигурен съм, че двете дами трябва да си разкажат още много неща. Ако нямаш нищо против, Робин, можеш да предоставиш на госпожица Колинс каретата си. Аз с удоволствие ще те откарам, където пожелаеш.

Робин хвърли бърз поглед към Макс. Тя кимна. След продължително сбогуване двамата мъже напуснаха дома и се качиха в каретата на Гайлс.

– Та къде искаш да отидеш сега? – попита Гайлс брат си.

– Откарай ме в Уайтхол, ако обичаш. Следобедът ми е свободен, та с удоволствие ще посетя някои стари колеги. – Робин се облегна на възглавниците и се усмихна на брат си. – Както гледам, лейди Рос май доста те е изтормозила.

– Не повече отколкото нейната племенница теб. Тъй като нейна милост заплаши всички Андървиловци без изключение, реших да ви открия преди нея, с надеждата да предотвратят някой скандал или дори твоего арестуване. – Гайлс сложи шапката си на седалката. – Онзи Симънс успя ли все пак да ви спипа?

Робин смръщи чело.

– Да, в Маркет Харбъроу. Но ти откъде знаеш за него?

– Ами аз прибрах това момче недалеч от Блит. То лекуваше раните

си и бълваше гняв и жажда за мъст срещу жълтокосия нахакан префърцунен хлапак, който го бил докопал изотзад.

– Естествено, че го нападнах изотзад, та момчето е все пак два пъти по-едро от мен – отвърна Робин с необорима логика. – Джентълменски борби могат да се окажат опасен лукс – поне това успях да науча с течение на времето.

– Предполагам, че това е момчето, което лорд Колингууд е пратил по дирите на госпожица Колинс, нали?

– Точно така. – Робин вдигна рамене. – Тя не искаше да се връща.

– Очевидно. Симънс твърдеше, че се била целила в него с пистолет.

– Животът в лесовете на Новия свят се различава съществено от този в лондонските салони, затова тя е свикнала да решава проблемите с известна прямота. В Маркет Харбъроу трябваше например да я спра да не забие на Симънс нож в ребрата. Когато се запознахме, с голяма мъка можах да я придумам да приеме компанията ми, защото тя реши, че ще съм й безполезен.

– Тя едва ли е първата, направила тази грешка – засмя се маркизът. – Мис Колинс дори не оправдава моите очаквания. При първата ми бурна среща с лейди Рос възразих на твърдението ѝ, че си опасен съблазнител с контрааргумента, че тя и нейната племенница са направили съзаклятие, за да те хванат в мрежите си.

Робин се разсмя високо.

– Човек, който познава Макси, не би си го помислял и на сън. Нейният подход е фронтална атака посред бял ден и никакви неочаквани, коварни засади. – Той погледна крадешком брат си. – Помолих Макси да се омъжи за мен. Ще имаш ли някакви възражения, ако приеме?

Гайлс вдигна вежди.

– Би ли имало смисъл? И двамата сте достатъчно пораснали.

– Твоето неодобрение не би ме спряло, разбира се, да се ожена, но предпочитам стократно да я приемеш в лоното на семейството. Тя не е получавала всеки път признанието, което заслужава. – Робин млъкна за миг, зает да дърпа усърдно ръкава на дрехата си, която му стоеше като излята. – Мисля, че е време да се заседа на едно място и да се поуспокоя.

Гайлс се засмя.

– Не съм сигурен дали женитбата за едно дребничко момиче, което има смелостта да пресече пеш цяла Англия, да нападне професионален бияч и да вечеря с херцогиня, е тъкмо онова, което наричаш „поуспокояване“. Но както и да е – имаш благословията ми. Вие двамата навярно

чудесно си подходате. Младата дама се колебае?

– Има известни съмнения – ухили се Робин. – Но ще използвам целия си легендарен чар, за да я склоня.

Когато се прибра в Кандовър хаус, Макси установи с облекчение, че Робин още не се е върнал. Това означаваше, че в хана, където беше умрял нейният баща, ще могат да отидат едва на другия ден.

С всеки изминал час Макси се боеше все повече от онова, което можеше да научат там. Според думите на Дездемона по време на престоя си в Лондон Макс правел впечатление на нервен и напрегнат. Струваше й се твърде вероятно той да се е оплел в някоя опасна авантюра, завършила с катастрофа.

От Дездемона Макси остана възхитена. Най-сетне намери английска роднина, с която се почувства истински свързана. Баща й неведнъж й беше повтарял, че тя му напомня малката му сестричка. Сега Макси разбра защо: независимо от разликата във външността, двете жени много си приличаха. Според тесногърдите представи на английското общество нейната леля може да беше своеволна ексцентричка, но Макси не се съмняваше, че Дездемона би се оправила чудесно и в далечна Америка.

Братът на Робин също се оказа приятна изненада. Маркизът не приличаше външно ни най-малко на Робин, но имаше същата бърза усмивка и толерантните разбирания на брат си. Освен това, въпреки необичайния й произход, той се бе държал много мило с нея. Може би нямаше да възрази тя да влезе в аристократичното семейство Андървил.

Вече в стаята си, Макси отвори гардероба, за да окачи наметалото, и замръзна изненадана. През малкото часове, откакто Робин настоя да попълни гардероба й, бяха доставили вече четири рокли и подходящите обувки. Освен тях откри по полиците на гардероба най-различни аксесоари като ръкавици, чорапи и шалове.

Макси свали шапката и извади най-елегантната рокля, вечерна от аленочервена коприна, което щеше чудесно да подчертава нейния тен. Отказа се да изпробва една от роклите. Като се имат предвид обединените способности на Робин и Маги, всички щяха несъмнено великолепно да й стоят. През шпионското си време двамата трябва да са били непобедим тим.

Макси затвори с лека усмивка гардероба. Робин нямаше нужда дори да е до нея, за да я отвлече от мислите за баща й. Но сега тя отново потъна в тях.

Беше безкрайно примамливо да приеме предложението му за

женитба, преди да е размислил. Но тя не можеше да се освободи от неприятното съмнение, че най-голямото ѝ предимство е, че за разлика от първата любов на Робин, тя е на разположение. Ако Макси не обичаше Робин, двамата щяха може би да успеят да водят много хармоничен съвместен живот и всеки да се наслаждава без особени конфликти на присъствието и на тялото на другия. Дори да не достигнат висините на брак по любов, щяха да избегнат и неговите провали.

Но понеже го обичаше, неравностойността на чувствата щеше да се прояви с унищожителна сила. Животът с Робин би се превърнал в бавна смърт заради неотслабващото съзнание, че я е избрал най-вече защото се е оказала до него през една нощ, когато е сънувал лоши сънища.

Тя си разтри уморено слепоочията. Докато Робин не пожелае да се ожени за нея, Максима Колинс, американска метиска и прочее, като за истинска лейди, ще е неразумно да приеме предложението му. Освен това, ако тя се върне в Америка, той сигурно много скоро ще я забрави.

Вече в лошо настроение, реши да се огледа за нещо, което да я отвлече, преди да си го изкара на мебелите. Беше готова да отпрати разумно и мъдро Робин, но да го стори и с достойнство – това щеше да е пряко силите ѝ.

Тя изтича надолу по стълбата. Предишната вечер в библиотеката на Кандовър, на херцога не му беше убегнала огромната алчност, изписана на лицето ѝ и той я беше насърчил да рови колкото си иска из рафтовете.

Като се изключи черната космата топка върху едно кресло, огромното помещение беше празно. Макси я наблюдава известно време, докато стигна до извода, че е или небрежно забравен маншон или заспала котка.

Макси заизважда напосоки томове от лавиците. Кандовър притежаваше книги, които тя отдавна мечтаеше да прочете, но никога не беше държала в ръце. Тук имаше съчинения върху поезията, историята, философията, изкуствата и още много въпроси, способни да предизвикат или очароват едно будно съзнание.

С мъдрото съзнание, че в случая е необходима известна методичност, тя премести стълбата в най-отдалечения ъгъл на огромното помещение и се изкатери до малката платформа над най-горното стъпало. С шокираща липса на благопристойност запретна пола, седна кръстато и измъкна един том от най-горната лавица. Ако положи известно старание, пресметна тя радостно, някъде към 1850 година можеше да е прочела всички книги в тази библиотека.

Погълната от писмата на Монтескьо, бе забравила почти всичко наоколо си, когато я стресна някакъв шум. Вдигна очи от книгата и видя как херцогинята влезе в библиотеката, затвори вратата зад себе си и се облегна на нея.

Маги не погледна нагоре и сигурно мислеше, че е сама. Макси смръщи чело и се запита дали не е редно да ѝ се обади. Но преди да реши нещо, херцогинята се поколеба, а после тръгна с несигурни стъпки към едно канапе и седна.

Разтревожена, Макси слезе бързо по стълбата.

– Лошо ли ви е, ваша светлост? Да извикам ли някого?

Красивото лице на херцогинята беше сиво-зелено. Тя се опита да се усмихне и каза:

– Не го правете. Въмъкнах се тук, за да не тревожа никого. Рейф е задължил един от слугите да бди над мен, а той е най-неприятният от всички.

Тя се облегна назад и затвори очи.

– Нищо ми няма, но, изглежда, просто не мога да проумея, че съм наистина „бременна“. На повечето бременни жени им прилязва сутрин, но аз очевидно съм предпочела следобеда.

– Разбирам – каза съчувстващо Макси. Ако се съди по все още тънката талия на херцогинята, бременността ѝ беше в началото. – Легнете и вдигнете високо крака.

Херцогинята потръпна.

– Много бременни жени разбират, че за тях е по-добре да хапват по няколко пъти на ден, но по малко. Нищо тежко, може би само малко чай и няколко бисквити.

Херцогинята се замисли.

– Заслужава си да опитам.

Четвърт час по-късно, след като изяде две топли банички и изпи чаша чай, бъдещата майка си възвърна обичайния цвят на лицето.

– Много благодаря за съвета – каза тя и се сви в единия ъгъл на канапето. – Вече съм много по-добре. – Тя направи гримаса. – Поне до следващия пристъп.

– Не бойте се, ваша светлост, след третия месец гаденето престава, обикновено по почти магичен начин.

– Говорите като акушерка – каза херцогинята с явно любопитство.

– Не съм акушерка, но притежавам твърде пъстро минало. – Макси преглътна последната хапка от своята баничка. – Робин не ви ли разказа?

– Разбира се, че не. – Херцогинята изглежда пренебрежително Максими. – Той е последният човек на този свят, който би се разбърлил за личните работи на други хора. Пък и по начало е невъзможно човек да го накара да каже против волята си нещо по каквото и да било въпрос. Освен това ще се радвам, ако ме наричате Марго.

– А не Маги?

– Истинското ми име е Марго, използвам от време на време и него. Маги е умалително, което ми измисли Робин и което ми служеше, когато бях шпионка. За него аз сигурно ще си остана завинаги Маги, както аз на свой ред просто не мога да си го представя като лорд Робърт. – Тя наведе встрани русата си глава, сякаш се канеше да допълни нещо. – Зная, че не ви допадам твърде, но аз наистина не представлявам опасност за вас. Тъкмо обратното: ще ми е приятно, ако станем приятелки.

Макси трябваше да признае без завист, че херцогинята не се бои да хване бика за рогата.

– Нямам намерение да се отблагодаря с дебелацина за вашето гостоприемство, но трябва да си призная, че ми е малко трудно да проумея вашите отношения с Робин.

– Не проявихте никаква дебелацина. Според мен справихте се великолепно с положение, което докарва повечето жени до истерични припадъци. – Марго отпи замислено от чая си. – Познавам Робин, откакто той ме спаси с огромен риск за живота си от френската тълпа, която вече беше убила баща ми. Изпитвах необузданото желание да се боря с всички възможни средства срещу Наполеон и така решихме занаят да работим заедно. Бяхме млади, можехме да имаме доверие само един на друг, освен това силно се привличахме. Беше лесно, а и много приятно да станем и любовници. Въпреки това бях вече близо дванайсет години с Робин, преди да разбере най-сетне със сигурност какви са неговият произход и националност.

Херцогинята остави чашата си и почна да върти разсеяно брачната си халка.

– Извън връзката с войната това е трудно за разбиране. Робин беше месеци наред на път и рискуваше живота си по начин, за който едва се решавах да се замислям. После той изведнъж се появяваше отново, бодр и в добро настроение, сякаш се връщаше от кратка разходка. Мисля, че той никога не ми разказа много неща, за да не ме разтревожи още повече. В редица отношения бяхме много близки, но други страни от нашия живот никога не се докоснаха. В един момент престанахме да бъдем любовници. Но приятелството и доверието останаха и ще останат

завинаги.

Сивозелените ѝ очи блуждаеха някъде далеч.

– Може би всичко щеше да е по-различно, ако не бях се влюбила в Рейф още преди да се запозная с Робин. Зная колко абсурдно звучи. Но предполагам, че двамата с Робин твърде много си приличаме, за да станем идеална двойка.

Държането ѝ се промени, тя стана някак по-енергична.

– Дано разбирате сега малко по-добре защо истински желая Робин да е щастлив.

Макси усети как гърлото ѝ се свива. На херцогинята сигурно не ѝ беше лесно да разтвори сърцето си пред жена, която едва познаваше.

– Цена високо вашата откровеност, Марго.

– В мой интерес е да сключа мир с вас. Ако ме отблъснете, това би накърнило приятелството ми с Робин, а аз не го искам. – Тя се усмихна смутено. – Може би ще се опитате да си представите, че ние с Робин сме брат и сестра. На Рейф това му помогна.

За да прикрие чувствата си, Макси се наведе напред и си наля още чай. За Робин и Кандовър не ще да е било лесно да станат приятели, защото са обичали една и съща жена. Въпреки това, изглежда, бяха успели. Сега тя трябваше да се постарае да прояви същата зрялост. Освен това не беше трудно да обичаш Марго.

– Отношението ви към мен и Робин е повече от великодушно. Не ми е трудно да разбера защо Робин ви е обичал.

– Робин никога не ме е обичал. Нито тогава, нито сега – заяви убедено Марго. Тя понечи да каже нещо, но явно размисли. – Повече няма да ви кажа. Може и без това да съм била прекалено бърлива.

Марго беше убедила Макси, че не обича Робин, но думите ѝ криеха сякаш, че и обратното не е истина. Все пак херцогинята ѝ предлагаше женското си приятелство и Макси искаше да се възползва от него.

– Робин ме помоли да се омъжа за него – изрече тя колебливо. – Но аз трудно мога да си представя, че жена с пъстър произход като моя може да бъде приета във вашия свят.

– Глупости. Вие умеете да се държите, образована сте и хубава. Ка-то добавите и мъничко дръзка арогантност, ще ви приемат дори и в двореца. Просто не бива никога да се извинявате за това, което сте.

Макси се усмихна:

– Звучи ми, сякаш ви е било необходимо да го разберете. Та вие сигурно не сте имали никакви трудности, за да заемете мястото си в обществото.

– Ще се изненадате – каза мрачно херцогинята. – Когато се омъжих за Рейф, положението ми не беше много по-различно от вашето. И вие, и аз сме дъщери на по-малките синове от добри семейства, имаме респектиращ произход, но не сме непременно от каймака на обществото. Вие имате онова, което наричате свой „пъстър“ произход, аз имах неоспоримо двусмислено минало. То подхранваше какви ли не приказки, тъй че далеч не бях онова, което хората от благородно потекло си пожелават за съпруги на първородните синове.

Макси смръщи чело.

– Знаеха ли за Робин и вас?

– Само малцина, а те бяха безкрайно дискретни. Невъзможно беше обаче да скрия шпионската си дейност. Бяха ме срещали твърде много хора, докато играех ролята на унгарска графиня със скандална репутация.

– Но въпреки това обществото ви е приело – заключи възхитено Макс.

Херцогинята се засмя лукаво.

– За щастие сред предците на Рейф е и ужасната Медуза. Само да го ядоса някой, способен е с един само поглед да го смрази. От самото начало даде да се разбере, че тази съдба няма да отmine човек, който би се осмелил да се отнесе към мен без необходимото уважение.

– Успя ли да превърне в камък и братовчедата, който ви е подарил статуйката на Лаокоон? – разсмя се Макс.

– Не докрай, но малко по-късно двамата се срещнаха на един бал и оттогава въпросният господин е подчертано учтив с мен.

– Карате ме да мисля, че животът тук е почти поносим – каза сериозно Макс.

– Да, така е, стига да го пожелаете. – Херцогинята я погледна лукаво. – Готова ли сте да опитате дали сте способна да се издигнете в обществото? Тази вечер давам малко парти. Няма да е някое от политическите задължения на Рейф, ще дойдат само близки приятели, всичките, общо взето, много мили хора. Не сте длъжна да присъствате, освен ако наистина имате желание. Мога да поканя и вашата леля и братата на Робин, за да виждате и познати лица.

Толкова скоро? Макс потисна храбро растящата си паника и отвърна:

– Все едно дали ще е днес или някой друг ден.

– Чудесно! Сигурна съм, че ще се забавлявате.

Възможно, но и това нямаше да е достатъчно, за да разпръсне

мъглата, забулила нейното бъдеще.

За да отпъди всички мрачни мисли, Макси посочи кожената топка върху близкото кресло.

– Това там котка ли е, или е маншон?

– Котарак. Казва се Рекс.

Макси се вгледа в неподвижното животно.

– Болен ли е? Откакто влязох тук преди час и половина, не е помръднал.

– Не бойте се, не е умрял, само е уморен. – Марго се засмя. – Много, много уморен.

С пълното съзнание, че е център на вниманието, Рекс се изпъна бавно и демонстрира якото си котарашко тяло. После се отърколи по гръб, вирна четирите си лапички във въздуха и отново дълбоко заспа.

Дори във въздуха да беше останало напрежение, то изчезна, когато двете жени високо се разсмяха. Макси си даде сметка колко се радва, че е спечелила приятелството на Марго, абсолютно независимо от това, какво крие за нея бъдещето.

Появата на Максима събуди у Дездемона усещане за щастие, някак не само мисловно, но дори и телесно. Чувството за дълг я накара да тръгне на лов за непознатата племенница. Сега се радваше, че е открила истинската Макси, която се оказва много по-интересна от глупавото момиче, което си бе представяла и което вярваше, че ѝ се налага да спасява.

По време на техния разговор Дездемона стигна до заключението, че брат ѝ е намирал удовлетворение в ексцентричния живот, който е водил. Беше радостна да го осъзнае. Дали Лондон не беше виновен, задето Макс ѝ се видя толкова разсеян, когато я посети?

На Дездемона ѝ бе направила впечатление и духовната, и физическата прилика между Макс и неговата дъщеря. Откри я в израза на лицето ѝ, когато се смееше, в широката ѝ образованост, живия ѝ нрав. Вярно, мнозина смятаха, че Максимус Колинс си е пропилял живота, но дъщерята, която беше отгледал, оставяше не лош спомен за неговото пребиваване на този свят.

Лорд Робърт също я изненада приятно. Беше очевидно повече от готов да се прояви по отношение на Максима като истински джентълмен, въпреки че момичето явно не му беше безразлично.

Той щеше да е чудесна партия. Дездемона се отметна върху

облегалката на канапето и вдигна засмяно глава към тавана. Но тутакси се обвини за тези твърде назадничави мисли. Беше модерна, независима жена и почти решена да подкрепи племенницата си, ако тя не пожелае да се омъжи за човека, разрушил нейната репутация.

Сега вече ѝ се струваше, че такава подкрепа няма да е необходима и не само защото Максима е съвсем очевидно в състояние сама да решава проблемите си. През последните няколко дни Дездемона стигна до извода, че бракът не трябва да е непременно нещо лошо само по себе си особено ако почива на взаимно уважение и привличане.

Продължи да се смее, когато една още по-непристойна мисъл ѝ мина през ума. Лорд Робърт е заможен, интелигентен, хубав, а характерът му... неконвенционален, но достоен за уважение, пък и произхожда от най-висшата аристокрация. Олтиа направо ще се пръсне от яд, ако презряната ѝ племенница се омъжи за толкова привлекателен мъж.

Дездемона се отдаде още няколко минути на тези приятни мисли, преди да мине в кабинета и да се посвети на кореспонденцията, насъбрана по време на отсъствието ѝ. Докато преглеждаше купищата писма, тя си даде сметка колко голяма част от тях са свързани с политическата ѝ дейност. Кога всъщност бе престанала да има време за приятелите си? Трябваше на всяка цена да обогати спектъра на живота си.

Към края на следобед една прислужница влезе с някакво писмо.

– Току-що го донесоха, милейди. Пратеникът чака. Бихте ли желали да изпратите отговор?

Дездемона прочете бързо писмото. Херцогиня Кандовър я канеше на малко вечерно парти. А тъй като госпожица Колинс би могла да се почувства неуютно сред толкова много непознати лица, херцогинята се надяваше лейди Рос да я удостои с присъствието си. Почти разсеяно добавяше, че маркиз Уолвърхемптън също е поканен.

Беше очарователно приятелски формулирано писмо. Наистина Дездемона познаваше херцога от политическата си дейност, но не и съпругата му. Колко предвидливо от нейна страна да се съобрази с чувствата на гостите на своя дом. Дездемона написа бързо, че приема с благодарност поканата и подаде отговора на прислужницата.

След което последва паника. Боже милостиви, какво ли да облече? Тя позвъни на камериерката си.

Вече оздравяла от настинката, която си бе спечелила в Мидланд, Сали Грифин се появи на прага и направи реверанс.

– С какво мога да ви помогна, милейди?

– Днес ще вечерям в Кандовър хаус, Сали. Племенницата ми живее там и херцогинята беше така мила да ме покани. За да мога да се уверя лично, че мис Колинс е в добри ръце. – Дездемона се поколеба, но после продължи почти смутено: – Имаме на разположение само няколко часа. Мислите ли, че някоя от робите ми може да бъде попроменена така, че да изглежда малко... малко по-модерна?

Очите на Сали светнаха.

– Решихте ли се най-сетне да покажете онова, което ви е дал добрият Господ, милейди? Колко пъти съм ви повтаряла, че в цял Лондон няма жена, чиято фигура да може да се сравни с вашата.

Дездемона се изчерви силно, а камериерката ѝ продължи:

– Отдавна си мисля, че кафявата копринена рокля само с някои малки поправки ще стане направо великолепна. Но не бива да губим време.

Преди господарката ѝ да успее да се откаже, Сали хвана Дездемона за ръка и я повлече към стълбата.

– Когато в онзи мрачен ден се озовах изхвърлена без препоръки на улицата, сигурно щях да умра от глад или да се предлагам за пари, ако вие не се бяхте решили да ме вземете. Оттогава чакам възможност да ви засвидетелствам огромната си благодарност. Тази вечер ще бъдете неотразима или името ми да не е Сали Грифин.

Сякаш против волята си, Дездемона позволи на камериерката да я увлече. Ако даде на Сали пълна власт, това можеше да завърши катастрофално, но непретенциозен и скучен резултатът нямаше да е в никакъв случай.

Тя нали тъкмо това не искаше да стане: Гайлс да се почувства отегчен.

24

Мари Лавал помогна на Макси да се облече, направи ѝ и фризура, а след това се посвети на тоалета на херцогинята. Жалкият резултат от обстоятелството, че една камериерка трябваше да се погрижи за две дами, беше, че на първата дама ѝ остана достатъчно време, за да се отдаде на нервите си.

Макси си даваше сметка колко е глупаво да се тревожи чак толкова за някаква най-обикновена вечеря. Дали щеше да съумее да мине през това изпитание, без да изложи себе си или Робин, също не беше най-важното. Смъртта на баща ѝ и неизбистрените отношения с Робин бяха далеч по-важни. Въпреки това тя се разхождаше неспокойно из стаята и си мърмореше отново и отново съвета на херцогинята:

– Не бива в никакъв случай да се извинявате за онова, което...

Почукването на вратата ѝ донесе облекчение. Макси предположи, че навярно Мари Лавал е забравила нещо и извика:

– Влез.

Но след миг в стаята влезе Робин, толкова непринудено и спокойно, сякаш се намираха в някоя плевня в Мидланд, а не в дома на един херцог. Във вечерно облекло той изглеждаше наистина великолепно.

Робин вдигна с престорено разочарование вежди.

– Моля да ме извините, търся една млада дама, дрипава и рошава. Сигурно съм сбъркал вратата.

Тя се втурна със смях към него и го прегърна.

– Имам чувството, че са минали дни, а не часове, откакто те видях последния път.

Той съумя с изненадваща ловкост да отговори на нейната прегръдката, без да застраши роклята или фризура ѝ.

– Чудесно. Моята откровено заявена цел е да доживея мига, в който ти вече няма да искаш да ме изпускаш, та макар и за пет минути от очи.

Той отдавна беше постигнал тази цел, въпреки че Макси никога не би го признала. Тя отстъпи крачка назад и направи толкова бърз пирует, че аленочервената ѝ рокля се развя около глезените ѝ.

– Добре ли изглеждам?

– Изглеждаш просто прекрасно. – Той я обгърна бавно с поглед, погълна всяка подробност в нея, от катраненочерната коса до кройката на роклята с висока талия, която подчертаваше великолепно стройната ѝ

фигура. – Главозамайвашо екзотична. С опасна чувственост. Непреодолимо желана. – Той си пое дълбоко дъх. – Май ще е по-добре да спра, преди да съм смъкнал чудесната ти рокля. Бих искал все пак да добавя, че изглеждаш освен това интелигентна, елегантна и самоуверена.

– Приятно ми е да го чуя. – Макси направи гримаса. – Но що се отнася до самоувереността, трябва да допусна, че част от способността ти да мамиш трябва да е преминала в мен.

– Ще е голяма чест за мен, ако всичко, което притежавам, премине в теб.

Тя не можа да не се размее. Робин беше дошъл очевидно, за да ѝ помогне да преодолее нервността си и това му се отдаде напълно. Докато посягаше към ръкавиците си, тя попита:

– Има ли някакви английски ритуали на висшето общество, чието непознаване би ме заклемило завинаги като чужденка?

Той поклати глава.

– Доброто държане, което си научила от родителите си и на вечерите в Бостън, е напълно достатъчно.

– Понеже говорим за добро държане – закачи го Макси, – като се има предвид, че номинално съм невинно девойче, наистина ли е редно да се намирам в спалнята ми?

– Права си. – Той я погледна с шокиращо интимна усмивка. – Но нали ние двамата си знаем колко формално е определението „невинно девойче“.

Тя направи неуспешен опит да изглежда сериозна, хвана го за ръка и го заведе до вратата.

– Въпреки това е редно да дочакаме останалите гости в някое не толкова двусмислено помещение. В библиотеката например.

– Преди да го направим, искам да ти дам нещо. – Той извади сръчно от джоба си тесен кадифен калъф. – Ти ме нарече веднъж сврака, а тези птици са известни с това, че събират блестящи предмети, за да ги подаряват на обектите на своите възжелания. Ето още едно доказателство.

Макси присви носле.

– Не е прието номинално невинни жени да приемат скъпи подаръци от джентълмени.

– Колко е хубаво, че не съм джентълмен. – Лицето му стана сериозно. – Не зная какво ще ни донесе бъдещето, Канавиоста. Надявам се с божията помощ да го открием заедно. Но ако решиш да тръгнеш по път, различен от моя, искам да имаш нещо от мен.

Тя го погледна право в очите.

– Искаш един скъп предмет да ме спаси от евентуални финансови проблеми.

Той присви устни.

– Ти можеше да си ми много полезна в шпионската дейност. Имаш тревожната способност да четеш мисли.

– Не всички мисли. – Тя отвори калъфа и дъхът ѝ секна. Върху подплатата от бяла коприна лежаха чудесно колие и обеци: великолепни рубини, заобиколени от малки брилянти. – О, Робин, толкова са красиви! Не признаваш половинчатите неща, нали?

– В случая да – възрази той. – Ако знаех, че ще ги приемеш, щях да купя целия комплект – от гребените и диадемите до колана.

Макси го изгледа поразена.

– Шегуваш се, нали?

– Този път не.

Настойчивият му поглед я накара да наведе очи. Не можеше да има съмнение, че той я желае. А тя си пожела само да може да е сигурна, че подбудите му са истински.

– Ще подхождат идеално на роклята. – Макси застана пред огледалото, свали скромните си златни обеци и сложи рубинените.

Когато обърна глава, светлината се пречупи великолепно в блестящите скъпоценни камъни. Робин закопча колието на врата ѝ, после магьосническите му ръце се плъзнаха по раменете ѝ, за да се успокоят на кръста. Тя се възхити за сетен път на способността му с толкова леки докосвания да събужда плътските ѝ желания.

Тя си пое дълбоко дъх и се заоглежда в огледалото. Никога през живота си не беше изглеждала по-добре. Рубините подхождаха чудесно на тъмния ѝ тен. Не приличаше вече на северноамериканска амбулантна книгопродавачка, беше истинска лейди. Дори да се чувстваше в себе си като натрапница, никой не би го прочел на лицето ѝ.

Погледът ѝ политна към Робин. Той беше образец на английски аристократ, същество с префинени черти на лицето, хладна сдържаност и непогрешим вкус. И въпреки това ръцете му я държаха така, сякаш тя е най-скъпоценното същество на земята, а в очите му тя прочете искреност.

– От думите ти разбрах, че според теб съвместно бъдеще за нас двамата може да има само в Англия – каза той тихо, – но не е така. Ако предпочиташ, можем да живеем и в Америка.

Тя го погледна изненадано.

– Готов си да го направиш заради мен?

Той я целуна по шията. Устните му бяха топли и корави.

– Да, веднага. Голямо предимство на богатството е свободата, която дава. Можем да си изградим заедно живот какъвто си пожелаем. Но дори ако решиш да останем в Англия, с удоволствие бих посетил Америка, за да се запозная с народа на твоята майка, със страната, която те е формирала.

Тя трепна леко и това беше реакция както на предложението му, така и на неговата целувка.

– Но ти би предпочел да останеш тук, нали?

Той се поколеба, после кимна.

– Странно. Почти целия си съзнателен живот прекарах в чужбина. Говоря повече или по-малко добре дузина езици и мога във всеки град на континента да си осигурия добро ядене и евтино легло. Но когато се върнах миналата зима в Англия, се почувствах повече у дома си, отколкото на времето, когато наистина живеях там.

Макси хвана ръката му.

– Ти си я напуснал като юноша, а си се върнал вече мъж. Разбира се, че има разлика.

– Права си. Не изпитвам вече младежкото желание да се опълча срещу всичко познато. – Той пак я целуна, този път по чувствителното място между шията и ключицата.

Макси задиша учестено. Осъзнаваше напълно и близостта му, и тази мъжественост, на която не можеше да устои. А той откриваше това съзнание в сиянието на нейните очи и чувствената пълнота на устните ѝ.

Да, Робин го виждаше. Ръцете му ставаха все по-настойчиви.

– Благодаря на Бога, че повечето поканени мъже са щастливо оженени, в противен случай трябваше да се боя някой от тях да не те отвлеche. Никой не може да ти устои, Канавиоста.

В този миг Макс си обеща нещо: каквото и да ѝ донесе бъдещето, трябваше още веднъж да се люби с него. Без тази надежда, щеше да е неспособна да излезе от стаята, без да му се хвърли веднага на врата.

– Мисля, че ще е по-добре сега да слезем долу – каза тя неуверено.

– В противен случай няма да излезем от тази стая следващите два часа. – Той направи крачка назад и ѝ подаде ръка според всички правила. – Готова ли сте да влезете в клетката на лъва, милейди?

Той беше готов да напусне заради нея отечеството си, но така щеше да загуби повече от нея, ако тя остане. Трябва да направи всичко, което ѝ е по силите, за да си намери място сред тези притеснителни

аристократи.

– Лъвовете едва ли имат по-остри нокти от тези на изисканите дами в Бостън, лорд Робърт – каза тя и го хвана под ръка.

С Робин до нея можеше да се изправи срещу всички препятствия.

Уолвърхемптън беше известил Дездемона, че ще я придружи на партито и тя беше приела с удоволствие, а сега беше вече твърде късно за отстъпление. Дездемона се гледаше с луда паника в огледалото.

– Невъзможно е да се покажа в този вид, Сали! Когато ми казахте, че ще попромените роклята, представа нямах, че намерението ви е да я изрежете до пъпа.

– Е, вие преувеличавате, милейди – успокои я камериерката. – Деколтетто е елегантно и в никакъв случай прекалено дълбоко.

– Роклята може да не е предизвикателна, но фигурата ми със сигурност. – Тя погледна укоризнено камериерката си. – Нарочно ме държахте далеч от огледалото, докато не стана късно да променяме нещо в роклята или в прическата ми, нали?

– Да, милейди – отговори кратко Сали. – Много ви моля, доверете ми се. Изглеждате много елегантна и модерна, а онзи хубав маркиз просто ще падне в нозете ви.

Лицето на Дездемона пламна.

– Аз никакви тайни ли нямам?

– Разбира се, че имате – отново я успокои Сали. – Но само някоя глупачка може да не види онова, което става под носа ѝ.

С други думи: значи тя е зяпала Гайлс като някоя глупачка. Дездемона въздъхна дълбоко. По-добре да си беше окачила чисто и просто табела на врата, на своя оголен, толкова оголен врат...

– Ще е по-добре да си сложите перлите вместо тази камейка – каза Сали, която явно можеше да чете мисли. – Така няма да се чувствате чак толкова гола.

Колието от три реда перли наистина позакриваше малко огромното пространство гола кожа, но въпреки това на Дездемона все още ѝ се струваше, че сънува един от онези ужасни кошмари, в които си изложен само по нощница на погледите на хората. Отново се погледна ужасена в огледалото. Нощницата нямаше да е и наполовина толкова деколтирана.

– Приличам на някоя лека жена.

– Но като някоя от най-скъпите, милейди – заяви Сали с ужасно невъзпитана усмивчица.

Дездемона не можа да не се размее.

– Държа се направо абсурдно, нали? – Тя се обърна отново към огледалото и се опита да се прецени обективно. Червеникавото кафяво на роклята беше цвят, който отива на малко жени, но Дездемона трябваше да признае, че на нейните тицианово-червени коси и блед тен подхождаше направо чудесно.

Сали беше създала от косата на господарката си изтънчена композиция от вълни и къдрици, преплетена със златна верижка. Беше успяла дори да убеди Дездемона да използва, макар и много пестеливо, някои козметични средства. Ако отражението в огледалото принадлежеше на друга жена, Дездемона щеше да стигне до заключението, че жената е смела и твърде привлекателна. И прилича някак на амазонка.

Почукването на външната врата изкънтя в цялата къща. Маркизът беше дошъл. Дездемона изправи примирено рамене и застана в цял ръст. За нещастие това подчерта онази част от анатомията ѝ, която си беше и без туй достатъчно изпъкнала. Но единственият ѝ шанс да преживее тази вечер, беше да се преструва, че е доволна от своята външност.

Гайлс я чакаше в подножието на стълбата. Когато Дездемона заслиза, той я зяпна не само мълчаливо, но и слисано.

Отново несигурна, тя спря и се вкопчи в перилата. Тя е дърта гъска, наконтена като младо кокошле, беше се направила за смях. Ръцете ѝ посегнаха към шала, обгръщаш раменете ѝ, понечиха да го загърнат плътно около врата.

Маркизът преодоля с два скока разстоянието между тях, хвана ѝ ръката, попречи ѝ да завърши загръщането.

– Моля те да извиниш смайването ми, Дездемона. Знаех колко си хубава, но днес направо ми спираш дъха. – Той вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна.

Дездемона издиша въздуха, който неволно беше задържала. В искреното възхищение на Гайлс не можеше да се съмнява. Но още по-хубаво беше, че изобщо не се усети докачена от нежността в погледа му. Чувстваше се... напълно доволна от себе си.

Тя се усмихна на маркиза и го хвана под ръка.

– Да тръгваме ли? – Надяваше се да прекара една много приятна вечер.

Когато Макси и Робин слязоха по стълбата, първите гости вече бяха дошли. На вратата на малкия салон ги пресрещна Марго. Вътре шест или осем души си приказваха с непринудеността на стари приятели.

– Изглеждате очарователно, Макси – каза тя и се усмихна леко на Робин. – Слава богу, че Рейф предпочита русокосите. Бих искала да ви представя на другите гости. – За съжаление добави: – Бъдете смела! Повечето хора в този салон имат също като вас твърде необичайно минало.

Преди да успеят да направят още крачка, влязоха висок рус мъж и стройна кестенява жена с ненатрапчива хубост. Мъжът протегна ръце и каза широко усмихнат:

– Съжалявам, Робин, че сме се разминали днес следобед в Уайтхол. – Когато двамата си стиснаха ръце, мъжът изглежда замислено Робин. – Изглеждаш много по-добре, отколкото последния път в Париж.

Робин привлече усмихнат Макси към себе си.

– Максима, искам да ти представя Люсиен Феърчайлд, граф Стратмор. Люсиен, това е госпожица Максима Колинс. Люсиен, дамата е навярно твоята съпруга, която за съжаление не познавам.

– Така е – усмихна се младата жена – аз съм Кит Феърчайлд. Радвам се да се запозная с вас, мис Колинс.

Името Люсиен събуди спомен. След като отговори на поздрав на графинята, Макси попита:

– Вие не сте ли братовчедът на Робин от министерството на външните работи?

– Втори братовчед, – усмихна се граф Стратмор.

– В някои подробности Люс е бил винаги по-добър от мен – отбеляза Робин.

Значи това е човекът, придумал Робин да стане шпионин. Не изглеждаше никак опасен, но нали и Робин не правеше такова впечатление.

– Вие сте далечен братовчед, но си приличате с Робин повече, отколкото той с брат си.

– Да бяха коне, техните качества биха оправдали разходите по отглеждането, не сте ли съгласна? – констатира Кит най-сериозно, но очите ѝ се смееха.

Макси реши, че съпругата на Люсиен ѝ харесва. Само след няколко минути двете вече се наричаха по име. Доволна, че не е необходимо да продължи да отделя специално внимание на американската си гостенка, Марго отиде при другите.

Нова двойка се присъедини към нейната групичка. Робин млъкна наред изречението. Макси никога не го беше виждала толкова слисан. Той сякаш събра сили, за да протегне ръка на новодошлия.

– При последната ни среща вие се наричахте Ники и на пазара за коне край Виена измамахте един австрийски лейтенант.

– Той си заслужаваше да го преметне човек – отвърна красивият тъмнокос мъж, докато двамата си стискаха ръце. – Да, но пъструшкото, който продадох на вас, си го биваше, нали?

– Великолепен беше. И много издръжлив – добре дошло за упорит характер като моя. – Робин поклати глава. – През цялото време, докато разменяхме новини, за миг не бих подозрял, че може да сте друго освен джамбазин. Но понеже сте тук, предполагам, че сте лорд Абърдеър, позрителният цигански барон.

Абърдеър се ухили.

– Не се самообвинявайте, ако не сте разбрал, че съм нещо повече от онова, за което се представям. Не всеки, който се заплиташе в мрежите на Люсиен, беше негов съученик.

– Причината не бе в липсата на усилия – отбеляза Стратмор. Всички се засмяха. Мъжете размениха новини и Кит Феърчайлд се зае с представянето.

– Макси, това е Клер Дейвис, херцогиня Абърдеър.

Херцогинята беше само малко по-висока от Макси, тъмнокоса, с весели сини очи.

– Толкова се радвам да се запозная с вас. – Тя оглеждаше Макси и се усмихваше доволна. – На вас тази рокля ви стои много по-добре, отколкото някога на мен.

На Макси ѝ потрябва време.

– Боже милостиви! – възкликна тя. – Да не би Робин и Марго да са обрали заради мен вашия гардероб?

– Не е точно така. Аз тъкмо си бях поръчала няколко рокли, а тъй като имате почти същите мерки, Марго ме попита дали междувременно не съм останала недоволна от една или друга рокля. – Клер се разсмя. – С тази тук случаят беше точно такъв. Платът много ми хареса, но цветът... Дъщеря на методистки свещеник не би се осмелила да демонстрира в обществото това аленочервено. Но вие изглеждате очарователна в него.

– Опасявах се да не ме разкъсат на парченца – каза малко безпомощно Макси, – но вместо това всички са изключително мили с мен.

Останалите се засмяха.

– Лондонското общество разполага с достатъчно количество ограничени сноби, но тази вечер едва ли ще срещнете някой от тях. – Кит се озърна. – Трябва да кажа, че и мъжете тук много сполучливо са се превърнали в групичка свърхпривилегировани абсолвенти от Итън.

– Бунтарка – закачи я весело Клер. – Кит е нашата радикалка.

Разговорът се насочи към политиката и всички се съгласиха, че сегашната война между Великобритания и Съединените щати е абсурд, до който никога не би се стигнало, ако в правителството имаше жени. Към тях се приближи слуга с поднос. Носеше шери за двете херцогини и лимонада за Макси. Тя се почувства специално обслужена и си каза, че през целия си живот не се е озовавала сред толкова мило, събрано за вечеря, общество.

Дездемона и Гайлс дойдоха заедно и се държаха сякаш това е в реда на нещата. Леля й изглеждаше толкова привлекателна, че Гайлс с мъка отделяше поглед от нея.

Макси поздрави леля си и Гайлс, после се озърна за Робин, но не можа да го открие. Лейди Стратмор тъкмо й беше обърнала гръб, но не водеше увлекателен разговор, затова Макси я попита:

– Кит, да сте виждали Робин...

Тя инстинктивно отскочи, когато жената се обърна към нея. По някакъв призрачен начин беше Кит Феърчайлд, но и не беше тя.

– Вие не сте лейди Стратмор, нали? – изпелтечи Макси. Другата жена се усмихна.

– Не, не съм Кит, а сестра й, Кира Трейвърс. Трябва да ви поздравя за вашата наблюдателност – много бързо го установихте. Някои хора изобщо не са разбрали, че сме две. Освен това няхахме намерение да обличаме и двете рокли в същото синьо. Но такива неща от време на време ни се случват. Миналата година дори двете ни дъщери се появиха на бял свят в разстояние от двайсет и четири часа.

Макси се разсмя високо.

– Успокоих се все пак, че не съм видяла призрак.

– Вие сте госпожица Колинс, американката, нали? Моят мъж също е роден от другата страна на Атлантика. – Кира Трейвърс се огледа и му даде знак да се приближи.

Когато елегантният тъмнокос мъж се приближи към нея, Макси неволно се смрази. Той сигурно ще разбере, че тя е мелез и положително ще прояви в това отношение повече предразсъдъци от британците.

– Госпожице Колинс, моят съпруг Джейсън Трейвърс, граф Марк-ланд – каза Кира.

Той се поклонил учтиво. Макси реши за миг, че измъченият му израз е предназначен за нея. Но той погледна Кира и каза:

– Съпругата ми обича да споменава титлата ми, защото знае колко дълбоко нанарява моето сърце на янки. – Вие имате индианска кръв, нали?

Макси се изправи в целия си ръст.

– Майка ми беше мохиканка – натърти тя. Нея той можеше да обижда, щом толкова иска, но ако си позволише да каже една единствена пренебрежителна думичка за майка ѝ, тя щеше да отиде да си вземе ножа от стаята.

Той навярно отгатна мислите ѝ, защото в очите му проблеснаха нескрити пламъчета, когато каза:

– В такъв случай мога само да се надявам, че сте се отказали от старите вражди. Праядо ми е бил от племето хурони, което би ни направило смъртни врагове.

Макси не можа да не се засмее.

– Сигурно сте Джейсън Трейвърс, собственикът на бостънската корабна компания „Трейвърс“?

Той просия.

– Вие сте от Бостън?

Достатъчни им бяха няколко минути, за да установят, че имат куп общи познати.

Когато гонгът прикани за вечеря, Робин се появи изведнъж до нея.

– Как го постигаш? – попита го ядосано Макс. – Като котка си, която успява да се появи ненадейно там, където допреди две секунди не е била.

– Някои от най-важните уроци по шпионаж съм получил от котките. Да се движа незабелязано и да съм готов всеки миг да скоча, ако ситуацията го изисква. – В усмивката на Робин се четеше възхищение. – Ти плуваш като горд лебед в мътните и замърсени води на лондонското общество.

– Чудесно се забавлявам. Марго имаше пълно право да твърди, че гостите ѝ са мили хора.

Доброто настроение на Макс се повиши още, когато видя колко доволен е Робин. В Лондон може да има достатъчно количество блата, но ако притежава и поне шепа хора като тези, с които се запозна днес, вече няма да се плаши дори от блатата.

25

Още преди вечерята да бе преполовена, Гайлс реши, че трябва да прекарва повече време в Лондон. Колкото и симпатични да са неговите съседи в Йоркшир, не можеше изобщо да има сравнение с увлекателните разговори, които водеше тук.

След кратко бърбене на чаша портвайн, джентълмените почнаха да търсят всеки своята дама. Погледът на Гайлс веднага се спря на Дездемона. Неговата толкова известна и мъдра реформаторка сияеше като ученичка. Въпреки това в нея нямаше нищо момичешко. Докато седеше до нея по време на вечерята, беше се чувствал като болен от любов млад глупак. Всеки път, когато тя се засмиваше или вдигаше чашата с вино, той изпитваше желание да я отвлече от този салон колкото може по-надалеч. А тази червенокоса вещица чудесно разбираше какво му се ще.

Всичко щеше да е ужасно забавно, ако не го измъчваха невероятно изненадващи пристъпи на ревност, стига друг мъж само да я погледнеше. Кандовър и Дездемона бяха от години добри познати, но Гайлс беше готов да се хване на бас, че херцогът никога не я е гледал с такова възхищение като тази вечер. Ако Кандовър не беше толкова стар приятел на семейството и известен със свръхщастливия си брак, Гайлс щеше да изпита желанието да го предизвика за дуел на разсъмване.

Той се усмихна на тази абсурдна представа и насочи вниманието си към други гости. Беше приятно, непринудено събиране, на което гостите лесно минаваха от тема на тема. Максима Колинс се нагаждаше без проблеми към обкръжението си. Със своето остроумие, чар и външност можеше да си съперничи с всяка друга жена в салона. Би била чудесна съпруга за Робин.

След оживена дискусия с лейди Абърдеър за свободните училища, реши, че е време отново да открие Дездемона. Озърна се и я видя да си бърби с Робин до вратата към терасата. Сега се оказа по-трудно да се отърве с усмивка от ревността си. Защо трябва да го гледа толкова захласнато? Глупав въпрос. Робин въздейства така на всяка и всеки.

Воден от нежелание да се сърди на собствения си брат, той тръгна бавно към двойката. Проклинаше непринудения чар на Робин, неговия дар слово и безчувственото му мраморно сърце, което му даваше възможност така широко да използва предимствата си.

Дездемона не забеляза приближаването на Гайлс и се обърна, за да

размени няколко думи с Макси. Вместо да я последва, заяви рязко на брат си:

– Хайде, ела да глътнем чист въздух.

– Щом искаш – отговори Робин, подразнен, но любезен. Робин беше винаги любезен, още една дразнеща черта на характера му. Разкъсан от безуспешна вътрешна борба с неумението си да се владее, Гайлс излезе на широката тераса. Нямаше представа какво иска да каже на брат си, но все нещо щеше да му каже.

Двамата братя избързаха към балюстрадата на терасата. Прочутите градини на Кандовър хаус се къпеха в лунна светлина, но Гайлс не подари дори поглед на тяхната красота. Робин наблюдаваше навъсеното лице на брат си и се питаше какво ли е могло да се случи. Беше много рядко Гайлс да е в лошо настроение, но в тези редки случаи Робин се бе чувствал много объркан.

– Лейди Рос е наистина забележителна личност. Много бих искал да съм присъствал, когато е нахлула с чадъра си в твоя кабинет – каза Робин, като се стараше да разведри атмосферата.

Гайлс облегна ръце на балюстрадата на терасата, загледан в нищото.

– Това би спестило много проблеми на всички. Защото се питам какво ли е станало е теб.

– Добре де, но не си бил разтревожен, нали? – отвърна Робин. – Нали същата сутрин ти бях казал, че може да изчезна, ако нещо или някой ми мине пътя. Може да е било предчувствие.

– Да, спомних си – отвърна навъсено Гайлс. – Но щях да се чувствам много по-добре, ако ми беше оставил съобщение.

– Моля да ме извиниш, но наистина не помислих за това.

– Разбира се, че не си. – Ръцете на Гайлс се бяха вкопчили толкова силно в балюстрадата, че кокалчетата им просветваха съвсем бели. – Та ти не мислиш никога за никого. Освен за самия себе си.

Робин усети как се напряга.

– Какво искаш да кажеш?

Гайлс вдигна поглед към него. В очите му вече нямаше капчица смях, бяха станали сиви и твърди като шифър.

– Да ти се е случило, без всички онези години, когато си играеше на герой, да помислиш поне един-единствен път за хората, които се тревожат за теб? Да си се запитал някога как се чувства човек, който очаква месеци наред единственият му брат да даде някакъв признак на живот и не знае дали не е отдавна мъртъв. Ако ти се е случвало, то при какви

обстоятелства? – В очите му проблясваха студени пламъчета. – Сигурен съм, че просто не ти е минавало през ума. Така де, трябвало е да вършиш къде по-важни и по-вълнуващи неща.

Робин гледаше втрещено брат си и имаше чувството, че между тях зейва огромна пропаст. Разстояние винаги бе имало, някакво опасно, уязвимо място в основата на техните отношения, но и двамата бяха предпочитали да не му обръщат внимание. Не говореха никога за онова, което се криеше под повърхността и така успяваха да ги останат приятели.

Но сега, каквато и да беше причината, Гайлс искаше да наруши мълчанието и да повлече и двамата в пропастта. Ако това се случи, тяхното приятелство може да се окаже непоправимо и завинаги погубено.

С отчаяната надежда, че Гайлс е готов да стъпи отново на твърда почва, Робин каза тихо:

– В дейността ми много неща бяха повече от осъдителни, но в тях нямаше и следа от желание за геройство. Разбира се, винаги имаше вероятност щастието да ми изневери, но винаги съм имал грижата, ако нещо ми се случи, непременно да бъде изпратено известие в Уолвърхемптън.

– Каква предвидливост – обади се саркастично Гайлс. – Ако го знаех, сигурно щях да спя по-спокойно.

Робин усети неволно как го обзема толкова познатото му чувство на съпротива.

– Може би си засегнат, че не се държа с главата на семейството с полагащото се страхопочитание? Подобно изискване не понасях дори от баща ни, още по-малко ще го приема от теб.

– Говоря за елементарни правила на човешка почтеност – прекъсна го Гайлс. – Изпращаше непрекъснато сведения за Англия, но собствено-то си семейство благоволяваше да удостояваш най-много с едно писмо на година.

Робин присви силно очи.

– А какво трябваше да ви пиша? Ами аз лъжа, крада, ако се наложи, убивам. Когато не съм зает с измами, прекарвам времето си с една жена, достатъчно умна, за да не се омъжи за мен. Още съм жив. Надявам се, че сте добре, че тази година реколтата е богата. Най-сърдечни поздравии, Робърт.

Гайлс се разхождаше бесен. Гневът беше изпълнил всяка фибра на тялото му.

– Искаш да кажеш, че съм страхливец, така ли? Бог ми е свидетел,

че не съм си мръднал пръста, за да остана в Уолвърхемптън. Когато завърших Оксфорд, бях готов да дам мило и драго само и само да постъпя в армията.

Необузданата ярост на реакцията му беше потресаваща. Със съзнаването, че е улучил, без да иска, отворена рана в душата на Гайлс, Робин каза:

– Много добре зная, че не си страхливец. Откровено казано живоят под един покрив с нашия баща изискваше повече смелост, отколкото някога съм проявявал.

– Един от нас трябваше да поеме отговорността за семейството – изрѣмжа непримиримо Гайлс – и това сигурно нямаше да си ти. Беше прекалено много зает да обикаляш света и да рискуваш живота си.

Лека полека и в Робин взе да се надига гняв.

– Аз няхах семейни задължения – заяви той рязко. – Та за мен едва се намираше място на масата. Не бях любимият син. Дали бях там или ме нямаше, Уолвърхемптън изобщо нямаше ни най-малко да се промени. Винаги съм се съобразявал с факта, че моето изчезване от Англия ще е най-добрата услуга, която мога да окажа на благородното име Андървил.

– Не ставай дете – изсъска Гайлс. – Аз бях наследникът, затова татко прекарваше с мен повече време, но той беше справедлив и към теб. Проявяваше даже истинско великодушие, като се има предвид, че поведението ти би поставило на жестоко изпитание дори търпението на светец.

– О, да, нашият великодушен, винаги справедлив баща – отвърна с горчивина Робин. – Нали теб никога те нямаше, когато татко ме докопваше и се взираше в лицето ми, сякаш не може да повярва в нещастieto, че съм негов син. Наистина само веднѣж го изрече – че аз съм виновен за нейната смърт, и Бог му е свидетел, че би искал тя да оживее, а не аз, но това се четеше всеки миг в очите му. Винаги!

Ето го най-сетне и сякаш беше възможно да се докосне с ръце: болзненият спомен за жената, чиято смърт беше разрушила семейството.

– Татко ти е казал това? – попита недоверчиво Гайлс.

– Да. – Робин изгледа гневно брат си, не можеше да му прости, че го е предизвикал да изрече нещо, за което не се решаваше и да помисли. – Ти никога не си го казвал на висок глас, но винаги съм знаел, че и ти го възприемаш по същия начин.

За времето, изпълнено с три удара на сърцето, се възцари мълчание. После Гайлс попита:

– Но как можа да ти мине такава мисъл през ума?

– Наистина ли се налага да ти го кажа? Тя беше твоя майка, негова съпруга. Бил си на пет години и си я обожавал, впрочем чувство, което е почивало на взаимност. Тя е идвала всеки ден в детската стая да ти четеш приказки или да пее песнички с теб. Доколкото зная, научила те е даже да четеш.

С лице бяло като платно Гайлс попита:

– Откъде знаеш всичко това?

– Научих го от прислугата. Понеже никога не бях имал майка, исках, разбира се, да зная какво съм загубил. Били са първите ми опити в събирането на информация. Слугите я почитаха като светица, защото се е държала с тях по начин, който не са могли да очакват от една господарка. – Робин затвори очи и се опита да се пребори отново с отчаянието, което беше отровило цялото му детство. – Боже милостиви, как само ти завиждах, въпреки че са били само пет години. На твое място щях да се погрижа детето, убило майка ми, да стане жертва на нещастен случай.

– По дяволите, Робин, никога не съм изпитвал подобни чувства – извика Гайлс. – Но аз наистина скърбях за нея. Нейната загуба беше най-ужасното нещо в целия ми живот. Но никога не съм те упреждал, че си жив, а тя не е.

– Татко го правеше. И се грижеше аз никога да не го забравя.

Гайлс се обърна отново към градината. Широките му рамене бяха сякаш вцепенени и напрегнати.

– Ако една жена умре при раждане, повечето близки го приемат като божия воля. Малцина хвърлят, като баща ни, вината върху детето. Други реагират по-скоро като мен. Те... те обичат особено силно детето, защото то е всичко, което им е останало от покойната.

Гласът на Робин стана по-мек.

– Това само засили чувството ми за вина. Аз бях виновен за смъртта на твоята майка, а ти проявяваше винаги толкова търпение с мен.

Гайлс направи негърпелив жест.

– Престани да говориш така, сякаш си извършил убийство. Мама много обичаше децата. Зная, че е имала между теб и мен поне два спонтанни аборта, може да са били и повече. Толкова се радваше, когато бременността ѝ напредна дотолкова, че вече едва ли трябваше да се бои от подобно нещо. Каза ми, че ще си имам братче или сестриче и че трябвало много да се грижа за теб. – Гласът му сякаш затрепери. – Питам се дали е предчувствала, че няма да оживее. Здравето ѝ винаги е било

доста крехко и тя сигурно е знаела, че честите бременности са рисковани. Твоите информатори не ти ли го казаха?

– Никога не съм разпитвал слугите за причините за смъртта ѝ. Това... това не исках да го зная.

Гайлс простена и прокара ръка по лицето си.

– Ти се роди много седмици по-рано и лекарят не ти даваше никакви шансове да оживееш. След нейната смърт татко се затвори в себе си и не искаше с никого да говори. Когато чух едно слугинче да казва, че ако останеш без дойка, ти ще умреш, препуснах с понито си до селото. Жената на мелничаря тъкмо беше загубила детенце на няколко дена и аз буквално я замъкнах в Уолвърхемптън. Настоях да преместят леглото ти в моята стая, за да мога нощем да се уверявам, че още дишаш.

Робин го гледаше втренчено, беше смяян.

– Не съм го знаел.

– Не можеше и да знаеш, та ти беше тогава голям колкото франзелата. – Гайлс успяваше с голяма мъка да овладее чувствата си. – А после ти толкова заприлича на мама и не само външно, притежаваше нейния чар, нейната непосредственост. Всички бяха във възторг от теб, въпреки че ти често се държеше като дяволско изчадие. Можеше да си позволяваш неща, за които аз щях да изям хубав пердах.

– Понеже татко ненавиждаше всичко, което правех, реших да му давам поне основание за това – забеляза сухо Робин. – Пък и пакостите винаги са ми прилягали повече от послушанието.

Гайлс сви рамене.

– Покорство е пресилено казано. Татко смяташе, че поведението ми е доста добро, но колкото и да се стараех, никога не беше напълно доволен.

Робин започваше постепенно да разбира за какво става всъщност дума в този разговор.

– Защо говорим за това след толкова години? Какво искаш от мен?

Гайлс разглеждаше мълчаливо широките си, силно стиснати, длани и правеше впечатление на безкрайно уязвим. Зад каменната градинска ограда една карета изтрополи по калдъръма на Мейфър.

След дълга пауза каза едва разбираемо:

– Сигурно ще ти се стори ужасно детинско, но бих желал... бих желал да означавам нещо за теб. Ти си единственият роднина, който ми остава. Старал съм се да ти бъда добър брат, но ти винаги правеше всичко на своя глава, независимо от цената, затова не можех истински да ти бъда от помощ. Нито по отношение на татко, нито в училището, още по-

малко, когато ти на твърде млада възраст реши да станеш шпионин, най-опасното занимание на света.

Робин смръщи чело.

– Господи, разбира се, че ти означаваше нещо за мен, дори много. Как можеш да се съмняваш? Сигурно помниш как непрекъснато ходех подире ти, щом се прибереше от училище. Беше наистина безкрайно търпелив с мен. Толкова много исках да съм като теб. Съзнанието, че не мога беше толкова потискащо. Бяхме просто много различни.

– Бяхме и сме – каза Гайлс, все още втренчил поглед в ръцете си.

– Но това различие не значи, че и дълбока привързаност ще е невъзможна – продължи колебливо Робин. – Ти винаги си бил за мен много повече баща от скъпоценния ни физически създател. Всичко, което научих за честта, дисциплината и лоялността, го зная от теб. – Той въздъхна. – По всяка вероятност съм станал шпионин само защото съм искал да се гордееш с мен. Това е наистина долнопробен, презрян занаят, но срещу престъпници като Бонапарт – много важен. Много ме болеше, че не одобряваш дейността ми, но след като веднъж се бях захванал, нямаше връщане назад.

Гайлс го погледна сериозно.

– Никога не съм подценявал дейността ти. Напротив, безкрайно се гордеех със смелостта ти и твоята изобретателност.

Робин вдигна вежди.

– Наистина? Но всяко наше скарване беше заради моите занимания. Презрението ти си проличаваше добре от толкова редките ти писма, а се изля щедро при последната ни среща в Лондон.

Брат му отместил поглед.

– Много съжалявам, че онази вечер изгубих самообладание, но бях толкова уплашен за теб. Изглеждаше така, сякаш всеки миг можеш да се прекършиш. Бях уверен, че е крайно време Великобритания да продължи борбата си без теб.

– Наистина бях тогава в доста окаяно състояние – съгласи се Робин. – Но да се оттегля за разумно съществуване в Йоркшир – това можеше направо да ме побърка. За мен беше по-добре да си продължа работата и да се уповавам на късмета си.

– Както ти каза, наистина сме много различни. За мен Уолвърхемптън е бил винаги източник на радост и отмора.

След доста дълго мълчание Робин каза почти примирено:

– След смъртта на нашата майка в Уолвърхемптън никога не е имало достатъчно любов. Тъгата и гнева на татко ни тровеха по някакъв

начин всички. От теб не смееше да изисква прекалено много – от страх да не изгубиш търпение. Но аз не бих могъл да го понеса.

Гайлс се усмихна мрачно.

– Аз също се боях, че ако направя нещо, което може да утежни отншенията ни, ти може да отлитнеш като пеперуда и никога вече да не се върнеш.

Робин преглътна мъчително.

– Ти беше спасението на моето детство, Гайлс. А и сега си един от двете, не, трите човешки същества, за които съм готов да си дам живота. Съжалявам, че не ти го казах по-рано. Мъчно ми е, че си могъл, та макар и за миг, да мислиш, че нямам никакви чувства към теб.

Гайлс потри чело и така скри лицето си. Когато свали ръка, очите му бяха влажни.

– Братята трябва да се обичат, но в нашия случай бях сигурен, че единствено аз имам чувства.

Робин протегна безмълвно ръка, Гайлс я хвана и силно я стисна. Повече, отколкото при завръщането си в Уолвърхемптън, Робин имаше чувството, че най-сетне си е у дома.

– Трябваше още преди години да проведем този разговор – каза Робин, след като пусна ръката на брат си. – Но защо тъкмо днес, посред тази вечеря?

Гайлс се засмя смутено.

– Предполагам, че като съм видял колко възхитена е Дездемона от теб, всичките ми братски предрасъдъци са се съживили. Нямам абсолютно нищо против да замайваш главите на всички жени, но що се отнася до нея, наистина съм против.

– Повярвай ми, няма от какво да се боиш. Целият ни разговор се въртеше изключително и само около твоята личност. Тази жена вярва, изглежда, че можеш да вървиш по вода. Не направих нищо, за да я разубея. Предполагам, че храниш надежди в тази насока, нали?

– Така е – усмихна се Гайлс. – А сега ще отида при нея, защото се чувствам много по-добре, когато тя е близо до мен.

Това Робин можеше да го разбере. Разговорът с брат му беше необходим и завърши добре, но той имаше чувството, че са го изтискали в емоционална центрофуга. А това означаваше, че има нужда от Макси – повече, отколкото от всичко друго на този свят.

26

Робин свари Макси да разговаря с лорд Майкъл Кениън, кестеняв мъж с яката фигура на изпитан воин. Тя тъкмо му се усмихваше.

– Лорд Майкъл ми разказваше, че сте се срещали в Испания. Ако съм го разбрала правилно, бил си предрешен тогава като ирландски свещеник.

Робин вдигна очи към небето.

– Признавам. По време на боевете в Испания там работеше цяла група свещеници-шпиони от Айриш Колидж от университета в Саламанка. Случваше ми се да се предрешвам като един от тях. – Той направи гримаса. – Тогава ме простреляха. Лорд Майкъл навярно не е споменал, че ме откри как обливам в кръв крадените си документи и прояви мъдростта да ме завлече в генералния щаб на Уелингтън.

Значи оттогава му е останал ужасният белег от прободна рана. Без да се замисля, че може да шокира някои от гостите, Макси се надигна на пръсти и целуна бързо лорд Майкъл по бузата.

– Благодаря ви. Сигурно е имало нужда от цял полк ангели-хранители, за да бъде запазен животът на Робин.

Лорд Майкъл наведе поглед към нея – слисан, но и зарадван. Очите му бяха с някакъв невероятен зелен цвят.

– Бях чувал, че американките са очарователно непринудени, но още не бях имал щастието да стана обект на илюстрираща демонстрация. Има ли в Бостън повечко жени като вас?

– Макси е неподражаема – заяви убедено Робин.

– Боях се, че е така – заяви лорд Майкъл, каза още няколко думи и насочи вниманието си към другите гости.

Макси го проследи с поглед.

– Съществува ли и лейди Кениън, която е била възпрепятствана да дойде тук?

– Той не е женен. Проявяваш ли интерес към възможността да станеш негова съпруга? – осведоми се сухо Робин.

Тя го погледна укоризнено.

– Що за глупава забележка, дори от твоя страна. Просто проявих любопитство. Въпреки че прекрасно флиртува, прави впечатление на абсолютно недостъпен.

– Интересно. Според Марго прекарвал целия сезон при Люсиен и

Кит с надеждата да открие някоя лейди по свой вкус. Кой знае, може да се е случило. Но аз дойдох да те попитам дали не искаш да подишаш чист въздух. На лунна светлина градините на Кандовър са наистина великолепна гледка.

Колкото и да ѝ беше приятно обществото на другите гости, Макси се зарадва на възможността да останат насаме с Робин, несмутени от никого. Двата се запътиха към вратата на терасата.

Преди да излязат, Робин се озърна.

– Вън може да е малко студено. Доколкото познавам Маги, сигурно е приготвила някой и друг топъл шал.

Те наистина откриха, сложени на масичка вляво от вратата, няколко грижливо сгънати шала. Докато Робин посягаше да вземе един, Макси възкликна възхитена:

– Марго наистина мисли за всичко.

Той обви нежно раменете ѝ с шала. Двата излязоха на терасата и се спуснаха по няколкото стъпала в градината. Няколко лампи сочеха пътя на гостите, но светлината им не беше ярка, за да не нарушават магията на лунната нощ. Огромният шал стигаше до коленете на Макси и я пазеше от хладината на нощта.

Още по-топла беше ръката, с която Робин я прегърна през рамо, когато от къщата вече не можеха да ги виждат. Продължиха пътя си, прегърнати много по-плътнo, отколкото беше прилично. Но това изобщо не смущаваше Макси, тъкмо обратното. Вече бяха толкова близки, че им беше трудно да се съобразяват с обществените норми.

Макси вдигна глава, за да направи някаква забележка, но вместо това смръщи чело. Ведрият израз беше изчезнал от лицето на Робин, на лунната светлина той изглеждаше сериозно загрижен.

– Случило ли се е нещо?

Той ѝ хвърли кос поглед.

– Трябваше да се сетя, че ще го забележиш. Гайлс и аз преживяхме преди малко най-сериозното скарване през живота ни.

Тя спря и го погледна.

– Какъв ужас! Нищо чудно, че ми се виждаш малко бледен. Аз пък мислех, че се разбирате много добре.

– Обикновено е точно така, но се оказа, че твърде много неща са оставали недоизказани – въздъхна Робин. – Днес си признахме взаимно всички поводи за враждебност.

– Доколкото зная, сестрите се сприятеляват по-лесно от братята – каза тя сериозно. – Братята си съперничат, а това може да попречи на

искрените чувства. Сигурно е особено трудно, когато по-големият наследява титлата и богатството.

– Имаш право, и аз съм го наблюдавал при други братя. Навярно е истинско щастие, че Гайлс и аз сме толкова различни. – Робин я привлече плътно към себе си, после продължиха да вървят. – Днес осъзнахме, че причината за разговора ни е смъртта на нашата майка. Баща ми ме смяташе виновен за тази смърт и това имаше последици за цялото семейство. Гайлс пое отрано отговорности, които не е бивало да се стоварват върху дете, а пък аз станах бунтар. Така двамата не бяхме никога в състояние да покажем открито колко много държим един на друг. Когато се върнах миналата есен от Франция, изобщо не бях сигурен дали Гайлс ще иска аз да живея в Уолвърхемптън. Не проумях колко е страдал, че съм заминал толкова надалеч и съм останал там толкова дълго време.

– Можат ли да изгладите противоречията си?

Робин се усмихна.

– Да, слава богу. Сега сме си по-близки отпреди.

– Това много ме радва. Но изобщо не мога да разбера баща ти – побърза тя да добави. – Да стовари собствената си вина за смъртта на съпругата си върху едно беззащитно дете – та това е отвратително.

– Виновен? Баща ми? Но как така?

– Ами майка ти не е забременявала от само себе си, нали? – обясни Макс. – Да знаеш дали е имала и преди това проблеми при бременност?

– Гайлс спомена, че не се е радвала на особено добро здраве и че е имала няколко спонтанни аборта.

Макс кимна – не беше изненадана ни най-малко.

– Ако баща ти беше проявил повече сдържаност, можело е и да не се стигне дотам.

– За това никога не съм мислил – каза Робин след продължително мълчание.

– Една жена би се замислила.

Той се усмихна почти безпомощно.

– Колко жалко, че в Уолвърхемптън тогава нямаше състрадателна жена като теб, способна да проумее какво става.

Пътеката ги доведе до малък гръцки храм. Колоните и пропорциите му бяха толкова съвършени, че Макс допусна някой предишен херцог да го е купил в Гърция и да го е пренесъл на части с кораб до Англия.

Един до друг изкачиха стъпалата догоре. Между колоните беше

просторно, покрай невисоките стени бяха издялани красиво извити каменни пейки. В дъното се издигаше правоъгълен олтар – предназначен вече за пикници, а не за жертвоприношение на овце и кози.

Робин наведе очи към Макси. На проблясващата лунна светлина лицето ѝ беше същинска симфония от прекрасни изтънчени черти и засенчени контури. Не можа да устои по-дълго, вдигна брадичката ѝ и я целуна.

Искаше да я целуне нежно и леко, но щом устните им се докоснаха, емоционалната му съдържаност тутакси се изпари. През изминалите дни го бяха споходили спомените за всичко лошо, което бе изживял. Сигурно нямаше да оживее, ако не беше жената в прегръдките му и той жадуваше за нея, както човек зажаднява наред пустинята за вода.

Техният бавен танц на страстта започна още когато той престъпи преди няколко часа прага на стаята ѝ, продължи цялата вечер със замечтани погледи и многозначителни усмивки. Но онова, което изпитваше сега, надминаваше обикновена страст. Бе непреодолима потребност от нейната многообещаваща щастие нежност, от магическите тайни на тялото ѝ.

Ръцете му се плъзнаха под шала и загалиха примамливите извивки на това тяло. Когато тя реагира с доволно мъркане, той загали с палец и показалец гърдите ѝ. Под аленочервената коприна зърната им веднага се втвърдиха.

Но той жадуваше за повече, много повече. Обви с ръце кръста ѝ, вдигна я върху каменния олтар. Макси си пое изненадана въздух. Пръстите ѝ се впиха в ръбовете на олтара.

Сега позата ѝ го улесняваше да достигне най-привлекателните части от нейната анатомия. Той покри пръстите ѝ с дланите си. Пръстите трепнаха за миг, после се кротнаха.

Той се наведе напред и потри буза в нейната. Кожата ѝ беше нежна като листец на цвете, хладна на повърхността, но под нея пулсираща от живот. Той я ухапа лекичко по ухото и повтори с връхчето на езика контурите му. Тя застана от удоволствие и проточи шия като котенце.

Вълненият шал бе достатъчно голям, за да може тя не само да седи на него, но и раменете ѝ да остават покрити. Робин отметна с брадичка плата. Шалът се плъзна от раменете ѝ и се озова в неговите ръце, прегърнали пръстите ѝ върху студения камък. Гърдите ѝ се притиснаха предизвикателно към него.

Той зацелува с треперещи устни сладострастната извивка на шията ѝ. Тя се беше отпуснала, тя беше съвършена и той искаше да я поеме в

себе си, за да стане част от тази хармония и съвършенство.

Когато търсещите му устни докоснаха колието ѝ, той трепна и ги плъзна надолу. Беше дал цяло състояние за този накит, но рубините и диамантите бяха студени и безжизнени в сравнение с меките като кадифе хълмчета над нейното деколте. Той ги целуваше нежно и страстно, поемаше жадно женствения аромат на нейните гърди.

Ръцете му пуснаха пръстите ѝ, обгърнаха зрелите извивки под бедрата. Дланите му продължиха неуморно напред, плъзнаха се по корема ѝ чак до бедрата.

– Мисля, че е крайно време да спрем – прошепна тя задъхано.

– Не още. – Под роклята коленете ѝ бяха леко раздалечени. Той пхна бързо крак между тях, за да не може пак да ги събере.

Той потърси и намери устата ѝ, постара се така да я замае, че тя изобщо да не разбере какво прави с нея. Вдигна с две ръце роклята ѝ, сложи длани на коленете ѝ, а целувките му ставаха все по-настойчиви. Изведнъж пръстите му се плъзнаха изненадващо нагоре...

Устата ѝ реагира със страстна откровеност, но тя беше достатъчно хитра, за да се остави да я измами. Когато той почна да целува вътрешната страна на бедрата ѝ, тя отметна глава и веднага се опита да стисне колене. Не успя и натискът на краката ѝ срещу неговите бедра само още повече го възбуди.

– Робин – каза тя неуверено. – Робин, вече е крайно време да се връщаме. Не си избрал нито подходящото време, нито подходящото място.

Тя още не се страхуваше, още не. Би било непостижимо да я плаши, но той не беше в състояние и да се откъсне от нея.

Като дишаше дълбоко и дрезгаво, той се изправи и я обгърна с две ръце. Слепоочията му тупяха, а още по-силно слабините, penisът му се притискаше в тялото ѝ, опитваше се да разкъса дрехата ѝ, за да се съедини най-сетне с нея. Тя беше толкова мъничка, толкова лесно можеше да я обгърне, но притежаваше и непобедима женска власт.

– Прости ми – прошепна той. – Имаш право, но Бог ми е свидетел, обзело ме е налудничавото чувство, че ще умра, ако не те притежавам.

Искаше му се тези думи да прозвучат лекомислено, искаше да притъпи с шега глупавата мелодраматичност на думите си, но за пръв път усети как обичайната фриволна нехайност сега го изоставя. Пулсирането на кръвта му повтаряше отново и отново: ще умра, ако не те притежавам... ще умра, ако не те притежавам...

Страстното му възделение беше свързано не само с тази вечер или

с физическия акт на съвкуплението, което тялото му жадуваше. Той я искаше завинаги, като своя любима и партньорка, своя съпруга. Но в момента искаше само едно – нея, сега, веднага.

Той се вкопчи отчаяно в последната надежда.

– Нали не искаше да ме любиш в дома на Маги... сега не сме в нейния дом.

– О, Робин, Робин, ти си един хитър, сладкодумен нехранимайко, наполовина ангел и наполовина дявол – въздъхна тя със смесица от укор и смях. – Каж ми, какво да те правя?

Той затвори очи, смаян, че тя го познава толкова добре, но и благодарен, че въпреки всичко в гласа ѝ звучи нежност.

Макси го погали по косата, после леко по бузата. Върху пламтящата си кожа той усещаше хладината на пръстите ѝ.

Тя прокара палец по леко отворените му устни, после прегърна главата му и я привлече към себе си за една целувка. Когато устните им се срещнаха, ръката ѝ се спусна надолу, плъзна се по гърдите му, по корема му, обгърна коравото хълмче под брича му.

Той се вцепени. Огън потече по жилите му.

– Мога само да се надявам, че никой от гостите не е решил да се позраходи – прошепна тя и пръстите ѝ стигнаха до горното копче на панталона му.

След миг на слисване, той го заразкопчава с треперещи пръсти. Когато най-сетне успя, изпрати нежни пръсти да търсят нейните тайни.

Краткият ѝ страстен стон почти го лиши от разсъдък. Той вдигна десния ѝ крак, опря го на бедрото си, после вдигна и левия. Тя беше толкова отворена, толкова готова.

Когато тя изстена тихо, а бедрата ѝ се заключиха около него, всяко връщане назад стана невъзможно. С един-единствен див тласък той прокикна в нея.

Някъде между наслада и болка тя си пое дълбоко и конвулсивно дъх. Той се накара да спре. Само възможността да е в нея, беше почти достатъчно, за да стигне до върховната наслада. Всяка фибра на тялото му потръпваше. Стори му се, че е стигнал в сигурно пристанище, но в кръвта му още бушуваха бури.

Тя излъчваше сякаш мускусния аромат на секса, интимен като тялото ѝ. Той опря гърба ѝ на дясната си ръка, плъзна лявата между краката ѝ, докато стигна точката над мястото, където се бяха слели в едно. Започна внимателно да я покрива с целувки.

Тя изстена. Бедрата ѝ започнаха да описват бавни кръгове, после

внезапни, силни тръпки я разтърсиха цялата и тя зарови лице в рамото му. Няколко поредни конвулсии го докараха, без изобщо да помръдва, до върховен екстаз. Дива, страстна наслада го накара да потрепери, но най-хубавото в неговия оргазъм беше чувството на неназована задоволеност.

Задъхан, той притисна чело в нейното.

– О, господи, Макси. Толкова бих желал... толкова бих желал да мога да ти дам утехата, която ти ми даваш.

Утеха. Тя се зарадва, че той не може да види в тъмното израза на лицето ѝ. Когато разбра колко силно е неговото желание, тя склони да му се отдаде, без да се замисля. За което бе възнаградена с главозамайващ екстаз. И все пак би желала да е не само извор на емоционална утеха и сексуална задоволеност.

Не, не беше честно. Робин ѝ даваше всичко, което можеше. Не беше виновен, че не я обича.

С надеждата, че тялото ѝ функционира и тя няма да припадне върху каменния олтар, Макси се откъсна от него.

– Мисля, че съсипах вратовръзката ти.

– Ако е вярно, ще запазя остатъка в томче стихове като неувяхващ спомен. – Той я целуна.

Когато устните му целунаха нейните, обзе я суеверен ужас. Беше си дала клетва да се люби с него поне още веднъж. Това бързо и безумно съвкупление беше ли изпълнило клетвата? Макси се опита да надникне в едно бъдеще с много вълнуващи срещи, но съзря само плътната мъгла на отчаянието.

Когато тя пак потрепера, Робин попита разтревожен:

– Студено ли ти е? Време е да се приведем в приличен вид, за да можем да се върнем в къщата. – Той я прихвана внимателно през кръста, помогна ѝ да стъпи на пода. – Що-годе приличен вид ще е достатъчен. Ако изглеждаме безукорно, никой няма да ни повярва.

– Безукорната чистота е невъзможна. – Макси заоправя аленочервените си поли. За щастие шалът беше запазил коприната от грапавия камък. – Надявам се, че усъмнилите се в нещо ще заключат в наша полза, че само сме се целували.

– Разбира се, че нищо друго не се и случи – заяви той с най-убедителния си глас на изпечен нехранимайко. – Така де, ти си невинно момиче, а пък аз джентълмен.

– Естествено. – Фризура на Макси беше съсипана. Тя събра фуркетите и ги забодe здраво с надеждата, че резултатът не е прекалено

авантюристичен. После посегна към шала.

Робин я прегърна през рамо и те се запътиха бавно към къщата.

– Една от причините да те заведа в Ръкстън – каза той колебливо, – е, че много исках да разбера дали ще ти хареса. Аз винаги много съм обичал тази къща, въпреки че съм живял там не повече от дванайсетина пъти. Мислиш ли, че би се чувствала добре там?

Макси си спомни топлия камък на фасадата, зелената хълмиста местност и приятната, уютна атмосфера в къщата. Ръкстън искаше да стане най-сетне нечий дом, а тя беше жена, която цял живот си бе пожелавала да има постоянен дом.

– Да – отговори тя едва чуто. – Да, ако... ако успеем да изясним отношенията си, бих се чувствала там много добре.

Едно голямо, много голямо „ако“.

27

В каретата, на път за вкъщи, Дездемона и Гайлс размениха думи, които всеки можеше да чуе, но неговите силни ръце обхващаха яко пръстите ѝ, а тя се чувстваше някак дори абсурдно щастлива. Никога не се бе чувствала толкова щастлива.

Когато стигнаха пред нейния дом, Гайлс я придружи по малката стълба до външната врата, а там хвана двете ѝ ръце и я погледна настойчиво в очите. За миг дланите му засилиха натиска си. Тя се запита дали сега ще я целуне – насред Маунт стрийт.

Но в този миг момичето отвори вратата. Той отпусна ръце и каза съдържано:

– Лека нощ, Дездемона. Вечерта беше наистина прекрасна.

Да, и беше прекалено рано да я завършват.

– Всъщност още не е късно – каза тя. – Не искаш ли да влезеш за малко? Мисля, че ще мога да ти предложа едно бренди.

Маркизът се поколеба, явно озадачен.

Изненадана от собствената си смелост, тя му се усмихна.

– Заповядай.

– Ами добре, за мъничко – отговори той след не твърде приятна за нея пауза.

Дездемона отпрати прислугата да си легне, отведе Гайлс в салона и наля в две чаши бренди. Когато вече се бяха настанили в две кресла един срещу друг, от непринудеността не беше останала и следа. Маркизът я гледаше замислено, а това я смущаваше. Въпреки че само преди час беше преценила вниманието му към нея повече от положително, вече не беше толкова сигурна. Може интересът му към мен, помисли си потиснато, да е бил временна заблуда, а сега той се пита как да се оттегли с достойнство.

Гайлс си изпи брендите и стана.

– Смятам, че ще е по-добре сега да се сбогувам.

Дездемона го погледна слисано. Къде ли е сбъркала?

– Е, не ме гледай така, сякаш току-що съм гласувал срещу твоя закон за защита на чираците – каза той с весел блясък в очите.

Дездемона спря да го гледа и се опита да придаде на лицето си равнодушен израз. Всяко женско същество се научава най-късно на седемнайсет годишна възраст да прикрива чувствата си. А тя се държи и след

тридесетте като наивна глупачка.

Гайлс изруга наум.

– Проблемът не си ти, а аз – заяви откровено той. – Ако остана, ще ми е ужасно трудно да си държа ръцете по-надалеч от теб, а това положително няма да ти хареса. Защото ще противоречи на плановете ни за едно по-продължително опознаване.

Дездемона усети невероятно облекчение.

– Трудно ми е да повярвам, че можеш да се превърнеш в обзето от див нагон чудовище. Но дори ако... – тя му подари плаха усмивка, – мисля, че такъв риск съм готова да поема.

Гайлс поклати засмяно глава.

– Ще успее може би да се държа като джентълмен, но не мога да го гарантирам.

– Ами добре! – заяви тя с безумна смелост.

Той се разсмя. Около очите му се появиха бръчици.

– Даваш ли си сметка колко много си се променила през последните две седмици?

– Надявам се за добро.

– Несъмнено. – Той се облегна на камината и кръстоса със сериозно лице ръце на гърдите. – Може би е рано за формално предложение за женитба, но бих искал да почнеш да се замисляш над тази възможност.

Дездемона го погледна и облекчението изчезна. Неговото присъствие и възхищението му ѝ бяха помогнали да се отпусне и да повярва в някакъв приказен свят. Но сега се обаждаше действителността.

Той вдигна учудено вежди.

– Та това едва ли би трябвало да те изненада. Нали още в Девънтри засегнахме този въпрос.

– Решила съм, изглежда, че ще се откажеш от предложението си, след като си имал възможност отново да размислиш – отговори тя едва чуто.

Той се усмихна със загрижената усмивка, която тя толкова обичаше.

– Не съм сигурен дали това говори за липса на доверие от твоя или от моя страна. – Усмивката му угасна. – Ти си живото доказателство, че една жена няма нужда от съпруг, за да води пълноценен живот. Дори ако решиш да се омъжиш повторно, ще те разбере, ако се спреш на подостоен кандидат. Каж ми го откровено и никога вече няма да засягам тази тема.

Думите му показаха на Дездемона, че не само тя се чувства

несигурна.

– Не се съмнявам нито за миг, че ти ще си чудесен съпруг. Проблемът е по-скоро, че... – тя трябваше да преглътне, – че не съм сигурна дали аз ще съм за теб най-подходящата съпруга.

Той улови погледа ѝ и здраво го задържа.

– Ти си открoвена, много си хубава, имаш добро сърце и не обичаш да те правят на глупачка. За мен това са великолепни качества за една бъдеща съпруга.

На Дездемона ѝ се искаше да се позасмее над онова, което той смяташе за важно, но погледът ѝ му убегна.

– Не зная дали мога да ти подаря наследник. Вярно, че двамата с мъжа ми делихме много кратко време съпругеското ложе, тъй че е възможно да не съм безплодна, но вече попреминах тридесетте...

– Това няма значение – прекъсна я той рязко – Държа на теб, защото те искам за съпруга, а не за разплодна кобила. Изобщо няма да имам нещо против, ако след мене Робин или негов син наследи Уолвърхемптън. – В очите му тя прочете дълбока скръб. – Моята майка и първата ми жена умряха при раждане. Не искам да се случи и на теб.

Дездемона погледна ръцете си, здраво вкопчени в скута ѝ една в друга. Проблемът с полуистините беше, че и двамата не бяха защитени от тях. Но тя трябваше да знае, че не може да заобиколи същинската истина.

Тя се принуди да го погледне.

– Има още една и решаваща причина, поради която се съмнявам дали ще ти бъда добра съпруга. Ти си човек с голямо сърце и искрена страст. Естествено е да си пожелаеш съпруга, способна на същите чувства. Но аз не съм сигурна дали мога да бъда такава жена.

Надяваше се той да разбере какво иска да му каже. Но това щастие не ѝ бе отредено.

– Не би ли могла да ми го обясниш малко по-ясно? – попита той след продължително мълчание.

Раменете ѝ се присвиха, гласът ѝ затрепери.

– Моят мъж... твърдеше винаги, че да лежи до мен било като да спи до къс лед. Всяка улиčníца била по-страстна от мен.

Гайлс прекоси салона, седна на облегалката на креслото ѝ и я прегърна.

– Спокойно, миличка – каза той, притисна буза към косата ѝ и леко я залюля. – При нещастен брак много малко жени могат да изпитат страст. Хайде, не се самоизмъчвай заради приказките на някакъв

егоистичен тип.

Дездемона се вкопчи разтреперана в него, но думите му я освободиха от нещо, което я беше измъчвало години наред.

Той я галеше нежно по косата.

– Ти си безукорно честна. Едва ли има в Лондон още една жена, способна да сочи толкова открито недостатъците си, след като един маркиз ѝ прави предложение за женитба.

Дездемона се облегна назад и го погледна право в очите.

– Нямам за цел да се омъжвам за маркиз. Интересува ме Гайлс Андървил, най-милият, най-веселият и най-красивият мъж в цяла Англия.

Усмивка се разля бавно по лицето на Гайлс.

– Изглежда, и двамата смятаме, че женитбата е сполучлива мисъл. Та кога ще се оженим?

Преди тя да успее да отговори, той наведе глава и я целуна. Съзнаването, че желае този мъж, бе отстъпило на заден план, докато споделяше с него страховете си. Но сега то се върна и тя отвърна на нежността му и съжали само, че не е по-опитна.

Той вдигна усмихнат глава.

– Не бих казал, че целуваш като студенокръвна жена. – Той стана и я привлече за още една, много дълга прегръдка.

Дездемона изпита удоволствието от допира на широкоплещестото му мускулесто тяло. Той беше първият мъж, който събуждаше в нея приятното чувство, че е слаба жена. Притисна се към него и се забрави в целувката му.

Той се дръпна от нея. Дишаше тежко и пресекливо.

– Убеден съм, че ще можем да решим задоволително и за двама ни проблемите, които ни предстоят. А ти?

Той имаше, може би, право, но тя не искаше да рискува. Погледът ѝ спря на вратовръзката му.

– Бракът е завинаги, Гайлс. Може би е разумно да не се впускаме в нещо толкова окончателно, преди да сме напълно сигурни. Или, по-точно казано – добави тя за по-ясно, – докато не бъда убедена, че ще мога да изпълнявам задълженията си.

– Пълна гаранция няма да има никога, Дездемона – възрази ѝ сериозно той. – Смятам, че е напълно достатъчно да се уповаваме на това, че любовта всякога ще ни съпътства. – Той докосна бузата ѝ с невероятно нежна ръка. – А аз те обичам. И то много.

– И аз те обичам – прошепна тя. – Но имам по-малко доверие от

теб. Мисля, че ще е по-добре, ако... първо опитаме.

Той я изгледа втренчено.

– Дездемона, да не би да ми правиш недвусмислено предложение?

Тя кимна изчервена и отново наведе глава. Той я прегърна, а после се размя. Тя се опита, обидена, да се дръпне.

Но той я държеше здраво.

– Имаш ли изобщо представа колко ужасно е за един мъж да му заявят, че цялото му бъдеще зависи от една единствена нощ? Представата може да му подейства много сковаващо.

Когато Дездемона разбра, че той не се присмива на нея, а на себе си и над невероятната абсурдност на човешката природа, тя се присъедини към смеха му.

– Не е задължително да се ограничим с една единствена нощ. Можем да си дадем колкото време ни е нужно. – Тя му се усмихна окуражаващо и се притисна още по-силно в него. – Вярно, че отдавна не съм била толкова близо до мъж, но ако паметта не ме лъже, всичко подсказва, че съвсем не си скован.

Гайлс изстена и я притисна още по-здраво в прегръдката си.

– Искаш ли да проверим дали ще мога да те убедя, че си възможно най-добрата съпруга? – той се наведе, за още една целувка, която остави и двамата без дъх.

Тя го поведе безмълвно нагоре по стълбата към спалнята си. Главата ѝ почиваше на рамото на Гайлс и тя беше щастлива, както никога през живота си.

Докато добре облечената двойка изчезваше в „Абингдън Ин“, недалеч от Ковънт Гардън, собственикът на отсрещното магазинче за тютюневи изделия ги запаше през мръсното стъкло на витрината и мигновено си спомни описанието, което му бяха дали. Русокосо момче, изтънчено като лорд и тъмнокоса, дребничка Венера, джобен формат. Брей, каза си старецът, сигурно са те.

Той се обърна към помощника си:

– Изтичай до ъгъла и кажи на Симънс, че хората, за които трябваше да внимавам, влязоха в „Абингдън“. Побързай и ако не е там, открий го. Ако свари да дойде навреме, половин крона ще е за теб.

А три фунта за него, като се приспадне половината крона. Предоволен, собственикът си позволи да запали от най-скъпите пури.

Бяха се разбрали Робин да води преговорите, защото по начало хората вземаха мъжете по-насерiously.

– Прощавайте, мога ли да говоря със собственика? – попита Робин младежа, седнал до една маса, близо до вратата.

Той вдигна глава от вестника, който четеше. Огледа пренебрежително Макси и заяви:

– Мога да ви дам стая, но трябва да платите за цял ден даже ако я използвате само един час.

– Нямаме нужда от стая – отвърна с леден тон Робин. – Искам да говоря със собственика на този хан. Веднага.

Младежът се позамисли дали да отговори троснато, но после реши друго.

– Ще видя дали Уотсън ще иска да говори с вас.

Докато чакаха, Макси сви ръце в юмруци. Ако присъствието на Робин не й действаше успокояващо, сигурно щеше да избухне. Радваше се, че не й се налага да разговаря с този нахалник. В настроението, в което се намираще, сигурно щеше да му откъсне главата.

Тя затвори очи и си наложи да диша по-спокойно. Всяка истина щеше да е за предпочитане пред неведението. Младежът се върна и посочи с палец през рамо.

– По коридора, последната врата вляво.

Уотсън беше слаб, на път да оплешивее и много раздражителен. Без да се надига от бюрото си, изляз:

– Казвайте какво искате, но по-бързо. Аз съм много зает човек.

– Името ми е лорд Робърт Андървил – каза хладно Робин. – Точно преди три месеца един от гостите ви е починал неочаквано, става дума за господин Колинс.

– Американецът. – Лицето на Уотсън стана непроницаемо. – Ами да, тук хвърли топа.

– Можете ли да ни опишете по-подробно обстоятелствата на смъртта му?

Когато ханджията не реагира, Робин настоя:

– Кой го намери? И по кое време на деня се случи? Господин Колинс беше ли още жив, когато са го намерили? Беше ли извикан лекар?

– Вас всичко това какво ви засяга?

Макси не можеше повече да се владее.

– Той ми беше баща. Следователно сигурно имам право да науча повече за последните часове от живота му.

Уотсън се обърна рязко, за да я изгледа.

– Моите съболезнования, госпожице. – После отмести поглед. – Една от камериерките го намери сутринта. Беше вече мъртъв. Докторът каза, че сигурно е било сърцето. Стана много внезапно.

– Как се казва лекарят? – попита Робин. Уотсън се надигна с кисела гримаса от стола.

– Вече ми загубихте предостатъчно време. Друго за казване нямам. Колинс почина под покрива ми, това е всичко. Да не беше се случило тук, щяло е да стане някъде другаде, което щеше да ми е естествено много по-приятно. А сега се пръждосвайте, имам си работа.

Макси отвори уста да протестира, но Робин я хвана бързо и здраво за ръката.

– Благодаря, че отделихте от времето си, господин Уотсън.

След като Робин я изведе от стаята и затвори вратата зад себе си, тя изсъска:

– Да де, само че аз бих искала да му задам още въпроси. Явно е, че той крие нещо.

– Така е, но без употреба на сила, няма да каже нищо повече. А да се употреби сила ще е неразумно. Има по-сигурни начини да разберем каквото ни е нужно. – Вместо да се върне обратно към пътната врата на хана, Робин изтича по коридора в противоположната посока. – Прислугата винаги знае какво става, а е възможно никой да не им е заповядвал да си държат езика зад зъбите.

Вратата в дъното на коридора водеше към постлан с калдъръм двор, заобиколен откъм трите страни от конюшни. Макс го прекоси до една отворена врата. Зад нея беше седнал по-възрастен коняр, смазваше юзда и си свиркаше доста фалшиво през кривите зъби.

– Добър ден, господине – извика силно Робин. Конярът го погледна изненадано, но не враждебно.

– И вашият да е добър, сър. С какво мога да ви помогна?

– Казвам се Боб Андървил – заяви Робин и протегна ръка на мъжа. Акцентът му беше станал подчертано американски, много по-силен от този на Макс. – Питам се дали работите по-отдавна тук?

– От близо десет години. – Човекът избърса мазните си от маслото пръсти в панталона и пое ръката на Робин. – Уил Дженкинс – представи се той. – Американец ли сте?

– Да, но баща ми е роден в Йоркшир. Отдавна да съм дошъл, ама войната... – той поклати глава – Толкова са безсмислени тия войни. Американците и британците трябва да са приятели.

– Много сте прав – съгласи се конярът. – Имам братовчед във

Виржиния. И вие ли сте от този край на колониите?

Двамата мъже продължиха да бърбят в същия дух, а Макси присъпваше нервно от крак на крак. Но съзнаваше, че Робин постъпва умно. От този отворен коняр можеха да научат, много повече, отколкото от недружелюбния ханджия.

– Един мой приятел, господин Колинс, е пристигнал преди няколко седмици в Лондон – каза най-сетне Робин. – Малко преди и аз да потегля през океана, разбрах, че е починал, но не научих нищо повече за обстоятелствата. Спомних си, че е живял в „Абингдън Ин“ и реших, след като и без туй съм тук, да науча едно-друго заради семейството му. – Той присви устни. – Все ни повтарят колко е опасен животът в Лондон. От крадци ли е бил нападат?

– Нищо подобно. Мистър Колинс е починал в леглото си. – Дженкинс поклати побелялата си глава. – Много тъжна история. Беше фин джентълмен, винаги мил и дружелюбен с всекиго, даже и с дъртия скръндза Уотсън. Та за нас беше като гръм от ясно небе, като разбрахме, че се е самоубил.

Тези думи поразиха Макси като зашеметяващ удар. Робин си пое дълбоко дъх, а тя простена:

– Не, не, Макс никога не би сторил подобно нещо.

– Много съжалявам, че трябва да ви го кажа, госпожице, ако е бил ваш приятел. Но в това нямаше никакво съмнение. То онзи джентълмен се постара някак да го прикрие, но не взе достатъчно добре мерки. Сигурно ужасно се е разстроил от нещо и е решил, че просто не може да го понесе. На всеки може да му се случи някога нещо такова, но господин Колинс беше решил да направи нещо, за да го скрие.

Като дете Макси се осмели веднъж, при едно затопляне през януари, да тръгне през замръзнало блато. Дори сега, двайсет години по-късно, не бе забравила ужасното чувство, когато ледът почна да се огъва под нея. Опита се отчаяно да се добере до спасителния бряг, но отникъде не идваше надежда, защото наоколо й ледът се пукаше от всички страни. Тя падна в ледената вода и сигурно щеше да се удави, ако баща й не беше чул виковете й и не я беше спасил.

Сегашните й чувства приличаха на тогавашните или бяха всъщност дори хиляда пъти по-страшни. Това, което каза Дженкинс, беше невъзможно, непоносимо, а онова, което я обкръжаваше сега – не вода, а безпределна мъка.

Загубила ума и дума, тя се обърна, прекоси двора и избяга. Чу как Робин вика името й, но гласът му звучеше далечен и беше без значение.

Когато изтича от пряката до широката улица, сблъска се с някакъв мъж, който миришеше на лук. Тя си изгърва шапката и за малко да падне. Успя все пак да запази равновесие. Сляпа за движението, хукна през улицата.

Някакъв кон изцвили, някой я награби за ръката и я отдръпна много навреме от подковите на подплашеното животно.

Пренебрегвайки спасителя си, тя продължи да тича, сякаш на света имаше някъде място, където можеше да не вярва, че баща ѝ се е самоубил. Тя се спъна и се просна тежко с цялата си дължина на паважа. Ударът ѝ спря дъха, но раните там, където коленете и дланите ѝ се бяха ожулили в грапавата настилка, изобщо не я боляха.

Залитайки, тя се изправи отново на крака и понечи да продължи бягството си, когато две яки ръце я награбиха.

– За бога, Макси! – чу тя познатия глас на Робин. – Спри, преди да си се пребила!

Тя се опита да се отскубне от него, но той не я пусна. Когато Робин се помъчи да я отведе, тя сви юмруци и го удари.

– Татко за нищо на света не би се самоубил, не би ме оставил сама! – изкрещя тя, а сълзите мокреха бузите ѝ. – Той обичаше живота, обичаше мен. Не, никога не би го сторил!

Робин разбираше, че тя иска да убеди преди всичко себе си. Опита се да обезвреди юмруците, стискайки безмилостно ръцете ѝ, но тя продължи отчаяно да се брани.

Когато един от лактите ѝ се заби с все сила в стомаха му, той изстена от силната болка. Беше опасно да я задържа против волята ѝ, а се боеше и да продължи да използва сила.

– Не знаем какво наистина се е случило, Канавиоста – каза той рязко, за да я накара най-сетне да попритихне. – Дженкинс може и да греши. Трябва да се осведомим по-добре.

Тя издаде мъчителен звук, престана да се брани, но крехкото ѝ тяло трепереше и се тресеше в прегръдката му. Той разбра интуитивно, че думите му са постигнали обратното на онова, което е искал. Вместо да я убеди, че конярят е могъл и да сбърка, те ѝ бяха отнели възможността да избяга от истината.

Изпълни го безпределно съчувствие, но знаеше също, че тя е сега в собствения си ад, в който той не може да слезе, ако тя не му позволи. Без да обръща внимание на многобройните зяпачи, той продължи да ѝ говори тихичко и кротко с надеждата, че тонът му ще я успокои дори ако не разбира думите му.

В този миг изострените през дългите опасни години на континента сетива на Робин го накараха да вдигне глава. Няколко къщи по-надолу, на отсрещния тротоар, беше застанал Симънс. Лицето му беше безизразно.

– Боже, господи, защо трябваше този нехранимайко да се появи тъкмо сега? – Робин махна на минаваща наемна карета. Когато тя спря пред него, вдигна Макси на ръце и я отпусна бързо върху възглавниците, въпреки енергичните протести на някакъв търговец, който твърдеше, че пръв е махнал на кочияша. – За Майфеър и колкото може по-бързо – извика той на кочияша. – Ако пристигнете за два пъти по-кратко време, ще получите още пет фунта отгоре.

Докато каретата потегляше, Робин седна и взе Макси в прегръдките си. После се помоли да намери най-добрия начин да ѝ помогне, както тя беше помогнала на него.

Симънс гледаше мрачно подир отдалечаващата се карета. Момичето очевидно бе разбрало истината и я понасяше още по-тежко, отколкото беше предположил нейният чичо. Той викна на някакво дрипаво гаврошче, което работеше за него.

– Разбери къде ще отидат.

Момчето хукна подир каретата. Когато я настигна, скочи ловко на стърчишката и се наведе така, че кочияшът да не може да го види.

Когато хлапакът се върна, Симънс можеше поне да осведоми Колингууд къде живее племенницата му. Не беше много, но всъщност всичко, което успя да свърши по тази толкова злополучна поръчка.

Макси беше всъщност в съзнание, но изживяваше силен шок. Трепереше като от студ с цяло тяло и изглежда, изобщо не осъзнаваше присъствието на Робин. По целия път до Кандовър хаус той я държа в скута си и се опитваше безрезултатно да я стопли с тялото си.

Когато тя бе споменала за пръв път за смъртта на баща си, на Робин му мина през ума възможността да е било самоубийство, защото щеше да е приемливо обяснение за упоритото желание на Колингууд да запази всичко в тайна. А какво му бе казала Макси в Ръкстън за неспособността да надникне сега в бъдещето? Бе споменала за буквално немислима възможност. Тъй като познаваше баща си по-добре от който и да било друг, не е могло и през ум да ѝ мине, че е способен да се самоубие. Но той въпреки това го бе сторил и този факт я беше потопил в дълбоко отчаяние.

Когато стигнаха до Кандовър хаус, Робин внесе Макси покрай слияния домоуправител на ръце в къщата и извика през рамо да му донесат гореща вода, пешкири, мехлеми и бинтове. После я качи по стълбата, сложи я на леглото, съблече ѝ скъсаната муселинена рокля и съдраниите чорапи. Изобщо не го интересуваше каквато и да било благопристойност.

Когато едно слугинче донесе поисканите неща, той го отпрати на часа от стаята. Изми внимателно кръвта от коленете и дланите на Макси. Някоя от раните не беше толкова сериозна, че да се налага да я превързва, но докато ги мажеше с мехлема, болката трябва да беше жестока.

Тя не оказа никаква съпротива, лежеше неподвижно и избягваше да го гледа. Когато той приключи, тя се обърна на хълбок и зарови лице във възглавниците.

Робин я зави и сложи ръка върху стиснатия ѝ юмрук.

– Мога ли да направя още нещо за теб?

Тя поклати едва забележимо глава.

– Канавиоста, когато аз сънувах кошмари, ти ми каза, че мъката се понася по-лесно, ако я довериш някому – прошепна ѝ той. – Наистина ли не мога да направя нищо за теб?

– Сега не. – Сподавеният ѝ глас едва се чуваше. – Аз съм тъжна.

– Да изляза ли?

Тя кимна.

Със свито сърце Робин стана. Въпреки че беше дребничка, тя никога не бе изглеждала крехка, но сега малката фигурка под одеялото беше толкова беззащитна и ранима. Той не се опита да назове чувствата си. Знаеше само, че е готов да даде всичко, ако това би смекчило болката ѝ.

В желанието си на всяка цена да даде израз на нежността си, той я погали толкова леко по косата, че тя изобщо не го усети. После се накара да излезе от стаята.

Отвън, на прага, го чакаше херцогинята.

– Какво се е случило? – попита тя тихо. Той прокара с въздишка ръце през косата си.

– Изглежда, че бащата на Макси е сложил сам край на живота си.

– О, господи – пребледня Марго. Беше загубила баща си при трагични обстоятелства и можеше добре да разбере болката на Макси.

– Бих искал да можех нещо да направя – прехапа устни Робърт. – Но тя иска само да я оставят сама.

– Дай ѝ време да преодолее шока – посъветва го Марго. – Мъката

по близък е нещо много самотно. Понякога човек трябва да потъне дълбоко в себе си, преди да е готов да приеме утешенията на другите.

– Убеден съм, че имаш право – опита се той да се усмихне. – Но никак не ми е лесно да я виждам в такова състояние.

– Любовта боли, Робин. – А в усилията си да облекчи състоянието му с шегата, тя добави: – Същото важи и за глада, а пък аз напоследък често имам добър апетит. Ела, изпий с мен чаша чай. – Тя го хвана под ръка и го поведе решително към дневната.

Чаят не помогна много, но беше все пак по-добре от нищо.

28

Пиеха почти мълчаливо чая си, когато влезе домоуправителят и подаде на Марго визитна картичка.

Тя смръщи чело.

– Лорд Колингууд е тук.

– Може ли да го приемем и двамата? – попита Робин. – Интересува ме извънредно много всичко, което има да каже.

– Разбира се.

Домоуправителят излезе и се върна след няколко минути заедно с посетителя. Лорд Колингууд беше висок мъж с тясно, изнурено лице.

– Моля да ме извините, че нахлувам така, херцогиньо – каза той, след като се поклони на Марго, – но имам основания да предположа, че моята племенница, госпожица Максима Колинс, живее във вашия дом. – Много бих искал да я видя.

– Тя наистина е тук, сър – потвърди Марго, – но не се чувства добре и не приема посетители. Не бихте ли желали да ѝ оставите някакво съобщение?

Колингууд се поколеба и в този миг зърна Робин, който се беше оттеглил незабелязано в отдалечен край на салона. Той присви очи.

– Племенницата ми е пътувала с мъж, чието описание подсказва, че сте бил вие.

Робин кимна.

– Аз съм лорд Робърт Андървил.

– Братът на Уолвърхемптън?

– Същият.

Колингууд поклати недоверчиво глава.

– А пък аз се притеснявах, че някакъв нехранимайко е отвлякъл момичето.

– Благородническият произход не е гаранция срещу непочтеността – забеляза сухо Робин. – Но моите намерения по отношения на госпожица Колинс бяха дълбоко почтени. Срецнахме се случайно. И тъй като ми стана ясно на какви опасности имаше намерение да се изложи, предложих ѝ да я придружа, за да стигне невредима до Лондон. – Докато говореше, успя да прецени Колингууд. Ако се взреше човек по-внимателно, можеше да установи слаба прилика със сестра му, въпреки че правеше впечатление на по-сериозен и по-конвенционален от лейди Рос.

Беше образец на съвършен английски джентълмен и просто не можеше да се допусне той да е убил неудобния си брат. Нищо чудно, че Макси не искаше да повярва той да е способен на подобно нещо.

– Тъй или иначе бранил сте племенницата ми от детектива от Бау стрийт, когото бях пратил да я открие – отвърна Колингууд и в гласа му прозвуча лека подигравка.

– Боже господи, Симънс е детектив? – След миг на смайване Робин не можа да не се разсмее. – Трябваше да го предположа. Макси и аз го взехме за пладнешки разбойник.

– Детективите и преследваните от тях престъпници често си приличат – съгласи се Колингууд. – Но Нед Симънс е един от най-добрите на Бау стрийт. Бях го натоварил да проведе разследване за смъртта на брат ми, но да го направи възможно най-дискретно. Освен възможен скандал, исках да избегна опасността на Макс да бъде отказано погребение в осветена земя. По една случайност Симънс тъкмо се намираше на Север, когато племенницата напусна дома ми. Затова го помолих да я върне.

След като се настани в креслото, което му предложи Марго, Колингууд продължи притеснено:

– Както чух от Симънс, племенницата ми била много възбудена след посещението си в „Абингдън Ин“.

Робин кимна.

– Там разбра, че нейният баща сам е сложил край на живота си. Собственикът не ни каза нищо – предполагам, че Симънс му е платил за млчанието, но един коняр ни разказа всичко. Макси е потресена.

– Тъкмо от това се боях. – Колингууд въздъхна дълбоко. – Тя много обичаше Макс. А пък аз завиждах на брат си за неговата дъщеря. Собствените ми дъщери... – Той замълча, но после продължи: – Исках да спестя на Макси този ужас. Затова се опитах да ѝ попреча да отиде в Лондон.

– Но тъкмо вашето старание да скриете истината подтикна Макси да поиска да проведе собствено разследване – заяви с лека ирония Робин. – Макси е чула случайно разговор между вас и съпругата ви, който и е подсказал, че смъртта на баща ѝ може и да не е била естествена.

– Значи все пак това е било. Отначало предположих, че е решила изведнъж да посети сестра ми, лейди Рос. Но когато сестра ми се появи малко по-късно в Дурхам, разбрах, че имам пълно право да се страхувам. С всяка новина, която получавах от Симънс, тревогата ми растеше. – Той направи гримаса. – Но сега, когато мога вече да не се опасявам за живота ѝ, искам да се погрижа за нейната репутация.

– Няма нужда някой да разбере по какъв начин е стигнала до Лондон – намеси се херцогинята, – тъй че добрата ѝ репутация е неопетнена. Проблемът сега е нейната реакция на смъртта на баща ѝ.

– Имам за нея няколко по-добри новини – каза Колингууд, вперил очи в Робин. – Допускам, че вие се възприемате като неин закрилник?

– Предполагането ви е вярно.

– В такъв случай мога навярно да ви доверя, че Максима получи наследство. Става дума наистина само за годишна рента от петстотин фунта, но те би трябвало да ѝ стигат, за да посреща тук или в Америка най-належащите си нужди.

Робин вдигна вежди. Въпреки пренебрежителния тон на Колингууд, ставаше дума за доста много пари.

– От кого е наследството? Тя твърдеше, че баща ѝ не ѝ е оставил нищо.

– Нашата леля Максима, лейди Клеръндън, беше кръстница на Макс. И много го обичаше. Макар често да повтаряше, че той е голям нехранимайко, казваше го с усмивка – Колингууд въздъхна. – Ако Макс беше толкова разсъдлив, колкото и чаровен, можеше и министър-председател да стане. Леля Максима си даваше сметка колко безразсъдно би било да завещае пари на Макс, затова реши да предпочете завещание в полза на неговата дъщеря. След смъртта ѝ миналата зима нейният адвокат писа на брат ми до Бостън и Макс затова се върна в Англия. Адвокатът се бавеше с изповядването на завещанието, затова Макс реши да отиде в Лондон и да разговаря лично с него.

– Защо брат ви не е казал нищо на Макси? Останах с впечатлението, че тя сама разрешава финансовите си проблеми.

– За да спести на Макси разочарованието, Макс ми забрани да ѝ казвам каквото и да било, преди въпросът да бъде окончателно решен – обясни Колингууд. – Но, както стана ясно, леля ми се разпоредила Максима да получи наследството най-рано след като навърши двайсет и пет, а след това, до смъртта на Макс, парите да са на разпореждане на доверено лице. Очевидно, за да му попречи да разпилее наследството на дъщеря си. След смъртта на Макс това вече губеше сила, но сегашният лорд Клендънън принудил адвокатата да използва всички пътища и средства, за да компрометира Макси. Боя се, че моят братовчед е алчен за пари дявол, а тъкмо той ще получи парите, ако лишат Макси от наследството. Когато Клендънън научи наскоро, че майката на Макси е била индианка, той инсинуира, че момичето може да е извънбрачно дете, плод на краткотрайна връзка, а защо не и да не е дъщеря на Макс.

Робин подсвирна тихо през зъби.

– Не мога да ви се сърдя, че сте скрили всичко това от Макси. Тя щеше да е извън себе си.

– И с право. След като чух намеците на Клендънън, наредих на адвоката си да пише по този въпрос на колегите си в Бостън. Миналата седмица получих копие от свидетелството за брак на моя брат. Макс и съпругата му са били венчани от англикански пастор, тъй че Максима е доказано законното им дете. – Колингууд се усмихна леко, но очевидно много доволен. – Но дори да не е имало християнски брак, аз щях да предоставя аргумента, че родителите на Максима са били бракосъчетани според законите на народа на нейната майка. По такъв начин нелегитимност вече не можеше да попречи за получаване на наследството. Все пак Клендънън можеше да я използва като повод за съдебен процес, който струва и време, и пари. А така всичко става много по-просто.

– Положил сте много усилия, за да помогнете на племенницата си.

– Естествено. Та тя е в края на краищата член на семейството ми. Освен това момичето ми харесва. Бих си пожелал моите дъщери да имат поне малко от нейния темперамент. – Колингууд за пръв път истински се засмя. – Но само малко. Възпитанието на Макси не е било очевидно лесна работа. Но пък ексцентричен човек като Макс ѝ е бил добър баща. – Той стана. – Отседнал съм за няколко дни в „Кларъндън“ и много бих искал да видя Макси, преди да се върна в Дюрам. Бихте ли ѝ предал, много ви моля, че съм идвал?

– Разбира се – обеща Робин. – Искате ли да разкажете лично на Макси за наследството?

Виконтът вдигна рамене.

– Както вие решите. Ако смятате, че това може да я по-ободри, вие ѝ го кажете. Боя се, че аз самият досега повече обърквах нещата, отколкото ги оправях.

– Макси може да е щастлива с толкова грижлив чичо – възрази Робин. – Като се има предвид, че ви се е налагало да бъдете дискретен, едва ли е имало по-добро решение.

– Много ви благодаря. – Лицето на Колингууд се поразведри и той се сбогува.

Когато вратата се затвори зад Колингууд, Марго погледна замислено Робин.

– Можем ли да проверим някак казаното от него?

– Навярно не сто на сто, но с малко повече информация сигурно ще мога да си съставя доста ярна картина. – Щастлив, че може най-сетне

да направи нещо за Макси, Робин изтича към вратата. – При това искам да почна на часа. Не мога да кажа кога ще се прибера.

– Ще ти дам ключ от пътната врата. За да не ти се налага да си играеш на крадец, ако се наложи да се прибереш по-късничко – каза Марго. – Аз ще наглеждам Макси и ще се погрижа да не предприеме нещо необмислено. Ако мога да бъде полезна с още нещо, кажи.

– Много ти благодаря – усмихна се той, – но вече зная откъде ще получа подкрепата, която ми е необходима.

Вратата беше отворена, затова Робин почука леко и влезе. Лорд Стрейтмър вдигна разсеяно глава от писалището си, но веднага се усмихна и стана.

– Радвам се, че си се върнал в Уайтхол. Вчерашната вечер бе много приятна, но почти нямахме време да поприказваме.

– И днес няма да е по-различно. – Двамата си стиснаха ръцете и Робин седна срещу братовчед си. – Дошъл съм само да те помоля за помощ.

– Винаги на твое разположение – каза Люсиен. – За какво става дума?

– Необходимо ми е разследване на едно самоубийство, станало преди два, не, всъщност преди три месеца близо до Ковънт Гардън.

Люсиен смръщи чело.

– Става дума за бащата на твоята приятелка Макси, нали?

Робин кимна. Неговият братовчед също беше майстор да сглобява логично откъслечни факти.

– Тя е отчаяна, защото двамата са били много близки. Искам да науча колкото може повече за обстоятелствата около самоубийството, за да ѝ помогна да понесе по-леко всичко. Бих искал да поговоря с момичето, което е намерило мъртвия, с лекаря, установил смъртта, с всеки, когото той е посетил в Лондон. При това всичко, ако може, още днес.

– Дали да не те придружа? Двама сигурно ще постигнем повече, и то по-бързо.

Робин хвърли поглед към книжата върху бюрото.

– Не си ли зает?

– Това може да почака.

– Добре. Вече не се ориентирам в Лондон, както преди, тъй че всяка помощ ще ми е добре дошла. – Робин смръщи чело. – Има тук някакъв детектив от Бау стрийт, някой си Нед Симънс, на когото семейство

Колинс е възложило да се осведоми дискретно за случилото се. Ако мога да го открия, той положително ще знае дори повече от онова, което тепърва се каня да разбере.

Люсиен кимна.

– Познавам Симънс, той работи много професионално. Често се отбива в една кръчма близо до Ковънт Гардън. С малко късмет ще го намерим там.

Люсиен стана, взе един бастун от ъгъла на стаята, но после се поколеба.

– Има още нещо, което с удоволствие ще ти кажа, Робин.

– Да?

Братовчед му въртеше в ръка месинговата дръжка на бастуна.

– Странно – каза той, – от години ме мъчи съвестта, а сега просто не зная как да се изразя. – Той погледна сериозно Робин със зелените си очи. – Впрочем искам само да зная дали не ме съдиш, задето не придумах да поемеш пътя на шпионин?

– Не помня да си ме принуждавал с нож на гърлото, Люсиен – отговорил изненадано Робин. – Беше по моя воля.

– Да, но аз няхах представа за какво те моля – въздъхна Люсиен. – Тогава ми приличаше повече на безобидно приключение. Ти си умен и с подчертана дарба за езици. За теб щеше да е детска игра да останеш на континента и да координираш британската шпионска мрежа за половин Европа. Ние двамата щяхме да накараме Бонапарт да падне на колене. Кой можеше да предположи тогава, че войната ще се проточи още цели дванайсет години?

– Не се обвинявай, задето си ме подкрепил в моите безумия – засмя се Робин. – Ти си само две години по-голям от мен. Разбира се, че не можеше да знаеш какво ни очаква. И тогава, и сега аз отговарям лично за собствения си живот.

– Гайлс не е на същото мнение – каза студено Люсиен. – Мисля, че никога няма да ми прости ролята, която изиграх в твоя живот. Но да рискува собствения си живот, не е най-трудното за един шпионин. Най-мъчителна е психическата цена, която той трябва да плати, след като е участвал в една непрозрачна война.

Люсиен прехвърляше, без да спира, бастуна от едната в другата ръка.

– Аз събрах в това отношение доста опит, но поне прекарах по-голямата част от времето си в относително цивилизованата Англия. Действието ми засягаха в повечето случаи живеещи много далеч и непознати

за мен хора. Това, което вършеше ти, беше далеч по-трудно.

Трогнат от загрижеността на братовчед си, Робин попита:

– Съжаляваш, че ми предложи да работя за външното министерство, или съжаляваш, че аз приех?

– Нали тъкмо това е мъчнотията – усмихна се със самоирония Люсиен. – Като шеф на информационната служба не мога да съжалявам за онова, което ти успя да свършиш – твоята дейност беше безкрайно важна и успешна. Предполагам, че си пожелавам само да не бях се чувствал толкова дяволски виновен.

Робин се засмя. Добре знаеше какво е чувство за вина.

– Люсиен, ако копнееш за прошка, с радост ти я давам. Да, признавам, че доста често съм се чувствал твърде неуютно в собствената си кожа, но през последните няколко седмици успях да тегля окончателно чертата под осъдителната си дейност. Зная, че никога няма да се гордея с онова, което върших, но поне не се боря вече със самия себе си. – По странен начин Робин имаше усещането, че повтаря думи на Макси.

Люсиен го гледаше внимателно.

– Ако съдя по собствения си опит, намериш ли подходящата жена, тя може да направи чудеса за душевното ти състояние.

– Така е. А сега е време да проявя благодарност към тази подходяща жена. Да тръгваме ли?

Когато Робърт се прибра, Кандовър хаус дълбоко спеше. С помощта на Люсиен и на слисания, но готов да помогне, Симънс беше получил цялата необходима информация. Утре заран Макси щеше може би да се съгласи да го изслуша.

Той отвори вратата с ключа, който му даде Маги. Тъкмо бе заключил отново масивната врата, когато инстинктите му го предупредиха за опасност. Той се ослуша за миг внимателно в тишината, напрегна всичките си сетива и си каза, че наистина нещо не е наред. Въпреки че цялата къща спеше, на партера, където имаше малки спални, миришеше на тютюн.

Можеше да се предположи, че това не означава друго, освен че някой слуга е пушил, докато е заключвал вратата. Въпреки това Робин проследи миризмата чак до библиотеката и видя, че изпод вратата й се процежда тънка ивичка светлина.

Той влезе тихо. Макси седеше в креслото пред малка масичка. Гладката й гарвановочерна коса се спускаше по раменете, погледът й се беше спрял отсъстващ на спиралата пушек, която се вдигаше от купчинка запален тютюн. Робин се зарадва, че е излязла – от стаята си, но безизразното й лице накара сърцето му да се свие. Онова, което бе научил, щеше може би да я оживи.

Тя го погледна без изненада.

– Добър вечер. Успя ли да преровиш цял Лондон?

– Да. – Той прекоси помещението и седна на едно кресло до нея. Краката й бяха боси, а върху нощницата беше наметнала само лек пеньоар. Той си свали палтото, извади от джоба няколко сгънати листа и й ги подаде. – Сигурно трепериш. Облечи го.

Тя пое механично дрехата и я наметна. Почти изчезна сред тъмните й дипли.

– Научих някои неща, които биха те заинтересували, предполагам – каза Робин. – Искаш ли да ги чуеш сега, или да изчакам?

Тя вдигна неопределено ръка.

– Все ми е едно. Сега, ако обичаш.

Той се запита дали ще успее да я изтръгне от летаргията.

– Лорд Колингууд беше този следобед тук. Не може да се каже наистина, че разбира от хора, но е натоварил Симънс по напълно почтени

мотиви със задачата да те държи настрани от Лондон. Симънс е детектив от Бау стрийт.

От една табакера от орехово дърво Макси изсипа още малко тютюн върху проблясващата купчинка в пепелника.

– Какво значи детектив?

– Нещо като помощник на полицията. Повечето от тях работят за магистратурата на Уестминстър, чието седалище е на Бау стрийт. Но и частни лица могат да им възлагат някои специални задачи. Твоят чичо е направил точно това.

Макси кимна равнодушно.

– Колингууд ни събщи, че твоята леля Максима ти е завещала годишна рента от петстотин фунта, но при условие да получиш парите, когато навършиш двайсет и пет години, и то само ако баща ти е починал. По всяка вероятност леля ти е имала известни съмнения относно способностите на баща ти да води парични дела.

Едва забележима усмивка трепна на устните на Макси.

– С основание. – Що се отнася до стопанисване на каквото и да било, Макс беше безнадежден случай. Парите изобщо не го интересуваха.

Робин си пое дълбоко дъх и реши да мине към същността на въпроса.

– Баща ти може да не е споменавал нищо, но здравословното му състояние е било напоследък твърде тревожно. Когато пристигнал в Лондон, той посетил не само адвокатата на твоята леля Максима във връзка с наследството, но и двама лекари. И двамата обясниха, че баща ти имал слабо сърце. Можем следователно да си представим как се е боял, че вече няма да може да води живота, с който е свикнал.

Макси вдигна най-сетне глава и го погледна, но не пророни нито дума. Тя сякаш едва дишаше.

– Говорих и с други хора, с които баща ти се е срещал в Лондон. – Робин посегна към книгата, които беше извадил от джоба на палтото и ги сложи на масата. – Въз основа на съдържащите се тук подробности съм готов да се закълна, че баща ти е решил да сложи край на живота си, за да можеш да влезеш веднага във владение на наследството и за да ти спести задължението да го гледаш болен, докато умре. Знаел е, че твоят чичо ще се погрижи за теб, тъй че не те оставя без закрила.

Макси се разтрепери силно, прокара език по пресъхналите си устни.

– Как... как го е сторил?

– С огромно количество дигиталис, едно лекарство за сърце, което,

взето в големи дози, действа като отрова. И двамата лекари са му приписали дигиталис, но са го посъветвали да внимава с него, защото може да има фатални последствия. Баща ти се е надявал, изглежда, че ще има достатъчно време, за да се отърве от шишенцата, но отровата е подействала много бързо. Ако му беше останало малко повече време, никой нямаше да подозре друго освен естествена смърт.

Робин ѝ остави време да поеме в себе си чувото, а после продължи:

– Баща ти те е оставил безмилостно сама, защото те е обичал. Мисля, че е искал със смъртта си да ти даде онази сигурност, която не е могъл да ти даде приживе. Не е знаел, изглежда, че предпочиташ стократно да прекараш с него всеки час, който му е оставал да живее, но постъпката му е плод на любов.

Макси скри лице в длани и прошепна:

– Не зная защо, но това е безкрайно важно за мен.

– Ти и баща ти сте били едно цяло – каза тихо Робин. – Независимо от това, колко много обиди си понасяла от чужди хора, колко често са ти се подигравали, задето произлизаш от племето мохикани, ти винаги си знаела, че твоят баща те обича. Представата, че е могъл да си сложи край на живота, без изобщо да помисли за теб, би означавало, че целият ти живот е почивал върху лъжа.

Макси вдигна глава и избърса сълзите си с длан.

– Откъде знаеш, след като дори аз не го знаех?

– Когато навлезе дълбоко в тъмните кътчета на моята душа, ти също ми се откри – каза той, стана и сложи ръцете ѝ на ушите. – Когато една жена тъгува, тя оглушава – цитира той. – Нека тези думи премахнат пречките, та да можеш отново да чуваш.

Той сложи нежно ръце на очите ѝ.

– В мъката си ти изгуби слънцето и потъна в мрак. Но сега аз ще ти върна слънцето.

По бузите ѝ течаха сълзи.

– Как можа да запомниш всичко това, Робин? – прошепна тя.

– Тези думи са врязани в сърцето ми, Канавиоста.

– Баща ми и аз никога не сме говорили за здравето му. Той не понасяше да го мислят за немощен. Да се самоубие, понеже знае, че това ще е от полза за мен и за да си спести мъките, това можеше да се очаква от него, но аз бях в мъката си прекалено себична, за да го допусна.

– Тъкмо най-важните неща се приемат често най-трудно – каза Робин и я привлече към себе си. Погледът му падна върху тлеещия тютюн в пепелника. – Това сигурно има някакво символично значение.

– За народа на майка ми тютюнът е свещен. Изгарят го, за да отнесе димът от него молитви и пожелания на духовете.

Робин взе тютюн от табакерата и го поръси върху тлеещата купчинка.

– Какво си пожелаваш? – попита Макси.

– Ще се изпълни ли желанието ми дори ако ти го кажа?

Тя се усмихна.

– Не мисля, че има разлика.

Той тъкмо се беше заклел да не проронва и дума, но като видя чудесната ѝ усмивка, изостави всички съмнения.

– Пожелавам си ти да се омъжиш за мен.

Усмивката ѝ изчезна, тя се отметна на облегалката на креслото.

– Имаш лошия навик да ми правиш предложения за женитба. Ако не си пожелаваш друго, мога някой ден да се съглася.

– Не мога да си пожелаая нищо друго.

Макси погледна с въздишка преплетените пръсти на ръцете си. Докато обстоятелствата около смъртта на баща ѝ оставаха неизяснени, можеше да отлага решението си. Но сега вече не.

Тя вдигна глава и го погледна. Физически Робин беше само на ръка разстояние от нея, но светлата му кожа, небрежната му самоувереност и аристократичната му елегантност говореха за пропаст, която не можеше да бъде преодоляна.

– Мисля, че сме твърде различни, Робин. Аз съм дъщеря на пътуващ книжар и твоите съотечественици ме възприемат по тази причина като нецивилизована дивачка, а ти принадлежиш към вековна и привилегирована култура. – Тя се опитваше да говори много уверено, сякаш решението ѝ е повече от очевидно. – Представата за една женитба може да ти се струва сега много привлекателна, но аз съм убедена, че един ден ще съжаляваш.

– А ти ще съжаляваш ли един ден? – попита той тихо.

– Ако ти съжалиш, сигурно ще съжاليا и аз – отговори тя, убедена, че думите ѝ изясняват проблема докрай. Тя го обичаше и понасяше мъчително неговото разочарование. Колкото и добре да се прикрие той зад една учтивост, тя ще го усети.

– Грещиш. Различията между нас са незначителни, а сходствата дълбоки – каза той убедено. – И двамата сме отвергнати, Макси. Поради произхода си ти не принадлежиш изцяло нито на народа на майка си, нито на този на баща си. Добре си представям какво е трябвало да понасяш, защото и аз, въпреки че съм богат, че имам привилегии и

аристократични предни, също съм човек извън своето общество. Може би нямаше да е така, ако имах майка или ако баща ми можеше да понесе да ме вижда. – Кой знае, може би щях да бъда отлъчен дори ако майка ми беше останала жива при моето раждане – каза той иронично. – Всяка или всяка втора генерация Андървиловци си има по една черна овца, а мен ме увериха още преди да прохода, че това съм именно аз. Достатъчно беше да ми забранят нещо, и то вече ме привличаше. Всяка моя грешка беше доказателство за вродената ми лошотия. Поставях под съмнение неща, които не бива да се поставят под съмнение, противопоставях се на заповеди, с които не бях съгласен и си измислях истории, възприемани като отвратителни лъжи. Той вдигна осакатената си лява ръка.

– Латинската дума за ляво е синистра и означава още „зло“ или „лошотия“, а това говори красноречиво за начина, по който обществото възприема леваците. Домашният учител, който ми бяха взели, преди да тръгна на училище, беше убеден, че пиша с лявата ръка само за да му се ината. Понякога ми я връзваше здраво на гърба, тъй че бях принуден да използвам дясната, случваше се и да ме удря до кръв с линията по дланта. – Той се усмихна мрачно. – Трябва да бях сред малцината английски момчета, предпочели училището пред заниманията къщи.

Тя разбра за пръв път колко безрадостно е било детството му. Нищо чудно, че се чувства неспособен да обича. Как е успял да не загуби разсъдъка си? Макси изпита безкрайно съчувствие към него и Гайлс, двете самотни момчета, които са заслужавали много повече, отколкото са получили.

– Разбирам, че и двамата сме израсли с чувството, че сме отвергнати – каза тя бавно. – Но дали това е достатъчно, за да ни свърже? Нима тъкмо слабостите ни са от значение?

– Не слабостите, а нашето взаимно доверие. – В бялата си риза той изглеждаше строен, силен и невероятно привлекателен. – Осмеляваме се да признаем слабостите си само на хора, за които сме сигурни, че ще ни приемат въпреки тях. Аз едва те познавах, когато ти доверих неща, които не бих признал пред никого, дори пред себе си.

– Тъкмо това ме притеснява, Робин – каза тя, като се отплащаше на откровеността с откровеност. – Питам се дали искаш да се ожениш за мен, защото се оказах до теб, когато се чувстваше зле. Дали не ме мислиш за нещо изключително само защото имаше нужда да се изприказваш, а пък аз те изслушах? Не би ли го сторила и всяка друга жена?

– Нима мислиш, че толкова малко разбирам от хора? – Той й се

усмихна толкова нежно и с толкова любов, че съмненията ѝ почнаха да се разсейват. – Някоя друга жена не би могла да те замести. Само с теб се чувствам цял, ненакърним.

Тя все още се колебаеше и той добави деликатно:

– Ти ме научи на много неща, но преди всичко на любов. – Той си пое дълбоко въздух. – И аз те обичам, Канавиоста.

При тези думи, които се беше страхувала, че никога няма да чуе, на Макси ѝ секна дъхът.

– Но нали казваше, че си неспособен истински да обичаш?

– Бях сигурен в това, но нека си остане само между нас и между мен и Гайлс – наскоро получих в това отношение много добър урок – каза той едва ли не с разкаяние. – Допреди време вярвах, че съм обичал Маги толкова силно, колкото изобщо може да обича човек, и че тя ме е напуснала, защото според нея е било все пак недостатъчно. Сега вече зная, че не съм бил в никакъв случай неспособен да обичам, а просто тогава още не съм бил срещнал подходящата жена. Маги се опита веднъж да ми го обясни, но аз явно не съм я разбрал.

Той замълча – изглежда, търсеше подходящите думи.

– С Маги винаги съм усещал някакви емоционални граници. Но с теб, Канавиоста, нямам това чувство. Онази сутрин, когато напуснахме Ръкстън, ти каза нещо, което изтълкувах в смисъл, че може би ме обичаш. Дали не е било само мое пожелание?

Думите му я изпълниха с щастие, от което тя просия.

– Разбира се, че те обичам, Робин – прошепна тя. – Всичките ми приказки за различия, съмненията ми относно един живот в Англия, всичко е само извинение. Всъщност ме беше страх единствено от това, че чувствата ми към теб са прекалено силни и това ми пречи, ако ти не ме обичаш, да стана твоя жена.

Дрехата на Робин се свлече от раменете ѝ, когато тя стана и протегна към него ръце.

От самото начало телата им знаеха, че са създадени едно за друго. А сега нямаше вече и никакви емоционални пречки – имаше само страстно, палещо желание.

ЕПИЛОГ

Беше наистина съвършен ден за сватба, а градините на Ръкстън повече от подходящи за църковната церемония и последвалата я закуска. Списъкът на гостите беше ограничен и много от тях Макси познаваше от първия прием, на който бе присъствала в Лондон.

Гайлс и Дездемона бяха свидетелите. Две седмици по-късно Макси и Робин щяха да им се реваншират, когато по-възрастната двойка щеше да се превърне в семейна.

Когато първият глад бе заситен и тостовете произнесени, Робин се наведе към Макси и я попита тихичко:

– Дали да не направим една разходчица? Нашите гости сигурно могат да се лишат за няколко минути от нас.

– С удоволствие.

Ръка за ръка двамата прекосиха градините, сияещи във великолепието на пролетната си премяна. Само за няколко седмици Ръкстън се бе превърнал за Макси в истински дом.

– Да съм ти казал вече колко ми харесва роклята ти? – попита Робин, когато излязоха от градините и тръгнаха през гората. – Не бях виждал подобно нещо, но ти стои великолепно.

Макси огледа предоволна роклята си, украсена с перли и ресни. Беше сватбен подарък от Марго.

– Моделът е взет от сватбена дреха на мохиканка. Аз нахвърлих скицата, а Марго намери шивачка, съгласна да я ушие, въпреки че не можеше да намери никъде бодли от диво свинче.

Слънчевите лъчи се процеждаха през короните на дърветата. Птиците чуруликаха наоколо им и изпълваха въздуха с песните си.

– Виж колко много пойни птици, Робин. Имам чувството, че искат да празнуват заедно с нас.

Той се засмя.

Обзета изведнъж от някакво подозрение, Макси се вгледа по-внимателно в пътечката.

– Лорд Робърт, да си заповядал случайно на градинаря да пръсне по този път семена, за да примамим птичките?

Той се разсмя високо.

– Какво лошо има човек да направи и малко магии? Когато те зърнах тогава в Уолвърхемптън на полянката на вещиците, си помислих за

Титания, царицата на феите.

Тя също се разся.

– Аз пък за Оберон. Изглежда, въображението ни върви някак успоредно.

– Между другото – той се поколеба, но после продължи: – Може би не бива да те питам, но ако си се опитвала напоследък да надникнеш в бъдещето, можа ли да видиш нещо?

Тя кимна.

– Дълги, дълги щастливи години.

Той взе ръцете ѝ, целуна връхчетата на пръстите ѝ.

– Много се надявах на това.

Пътечката ги отведе до една полянка, където Макси още не беше стъпвала. В средата видя кръг на вещици, съвсем същия като този в Уолвърхемптън. Тя спря, погледна го и изпита чувство на безмерно щастие.

Робин я прегърна и я целуна с почти болезнена нежност.

– А сега, Канавиоста – прошепна той, – научи ме пак как да се вслушвам във вятъра.

КРАЙ

© 1995 Мери Джо Пътни
© 2001 Лиляна Минкова, превод от английски

Mary Jo Putney
Angel Rogue, 1995

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: maskara, 2009
Редакция: Xesiona, 2009

Издание: ИК „Ирис“, 2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10529>]